

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕ

Φυλλάδ. 1.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος. ΣΤ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1852

Η ΣΕΙΡΗΝ.

Α.

Ἄγγλος τις κατέλυσεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν *triè donzelle* ἐν Καπύῃ. Ὄταν ἐξῆλθε τοῦ ὀχήματός του, ὁ φανὸς τὸν ὁποῖον ἐκράτει ὁ ξενοδόχος, ἐφώτισεν εὐεῖδῃ τινα νεανίαν εἰκοσαετῆ. Ἦτο ξανθὸς τὴν κόμην, εὐγενὴς τὴν μορφὴν, καὶ ἐμειδία πάντοτε, διὰ νὰ μὴν ὀμιλῇ, ὡς ἀνήκει εἰς εὐπατρίδην (τζεντελιάν) περιοδεύοντα. Ἐζήτησε, λαλῶν ἰταλιστὶ, ἓνα κοιτῶνα καὶ δεῖπνον. Ἐφαγεν ὀλίγον καὶ εὐθὺς ἐξήγαγε λευκῶμά τι ἐκ τοῦ κιβωτίου του, ἔθεσε τὸ φῶς ἐπὶ μιᾶς τραπέζης, στηριζομένης κατὰ κεκλεισμένης τινὸς θύρας, καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ. Δὲν εἶχεν εἰσέτι χαράξει ἓνα στίχον, καὶ τὸ φῶς ἔσβυσεν ἀφ' ἑαυτοῦ. Ὑψωσε τὴν κεφαλὴν, παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεώς τινος, ὅτι κατὰ ρεῦμα αἴρος δὲν διήρχετο τοῦ δωματίου, καὶ

χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξήγησιν τοῦ συμβεβηκότος, ἀνῆλθεν ἐκ νέου τὸ φῶς του καὶ ἐπανέλαβε τὴν σελίδα του.

Ἄλλὰ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ χαράξῃ δέκα λέξεις, καὶ τὸ αὐτὸ περιστατικὸν ἐπανελήφθη. Τῷ ἐφάνη ὡς νὰ ἠσθάνθη πνοὴν χλιαρὰν ἐγγίσασαν τὸ κεκυφὸς ἐπὶ τοῦ λευκώματος μέτωπόν του. Τότε ἀνηγέρθη δαιμονισθεὶς καὶ φοβηθεὶς ἅμα, καὶ ἐκραύγασε μεγαλοφῶνως.

— Εἰς τὸ οἶκημα τοῦτο κατοικεῖ ὁ διάβολος!

Ἐκείθεν τῆς θύρας γέλωσ κρισάλλινος, ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι μόνον ἀπὸ νεαρὸν σῆθος δύνανται νὰ ἐξέλθωσι καὶ ἀπὸ στόμα τρυφερὸν, τῷ ἀπεκρίθη πάραυτα.

Διέκοψε τὸν βίαιον βηματισμὸν του διὰ τοῦ δωματίου καὶ ἀπεκρίθη εἰς τὸ γέλοιον ἐκεῖνο.

— Δὲν ἀγαπῶ τοὺς ἐμπαιγμοὺς, εἶμαι εἰς τὸ δωματίόν μου· διατί ἔσβυσες τὸ φῶς μου, διὰ μέσου τοῦ κλειθροῦ;

— Διότι τὸ φῶς σου μ' ἐμποδίζει νὰ κοιμηθῶ, ἀπεκρίθη τὸ πνεῦμα.

Ἡ φωνὴ ἦτο γυναικός.

— Συγγνώμην, κυρία, ἀλλὰ μὲ εἶναι δύσκολον νὰ μεταποτίσω αὐτὸ τὸ τραπέζι, εἶναι πολὺ βαρὺ.

— Αἶ, τότε καὶ εἰς ἐμὲ εἶναι δύσκολον νὰ μεταποτίσω αὐτὴν τὴν κλίνην, ἐπὶ τῆς ὁποίας θέλω νὰ κοιμηθῶ.

Ὁ νέος Ἀγγλος ἠρυθρίασε. Γυνή, εὐμορφος ἴσως, καὶ βεβαίως ἰδιότροπος, ἀνεπαύετο πλησίον του. Ἐκινήθη ὑπὸ περιεργείας καὶ ἐκύτταξε διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ, ὅθεν ἤλθε τὸ φύσημα, τοῦ ὁποίου τότε ἐνθυμήθη τὴν ἡδύτητα. Τὸ σκότος ἦτο πληρὸς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς γείτονος του.

— Κυρία, εἶπεν, ἐὰν κἀνεὶς ἤκουε τὴν συνομιλίαν μας, ἤθελε τῶ φανῆ ὅπως οὐκ ἀπαρξοῦν παράδοξος.

— Μὴ φοβεῖσθε, τὸ ξενοδοχεῖον εἶναι ἔρημον· δὲν ὑπάρχουν εἰς τὴν Καπύην, παρὰ αἱ σικαὶ τῶν ἀρχαίων Καρχηδονίων διὰ τὰ μᾶς ἀκούωσι.

Ὁ Ἀγγλος ἐνόησεν ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ πρὸς γυναῖκα λαβοῦσαν ἀγωγὴν τινὰ, καὶ ἀπήντησε μετὰ μείζονος προθυμίας.

— Δὲν μᾶς ἀκούουν; τόσον καλῆτερον! ἂς κάμωμεν ἕκαστος ἡμῶν μίαν παραχώρησιν. Δὲν ἀνάπτω τὸν λύχνον μου, ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς θέλετε μὲ συγχωρήσει νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ὁμιλίαν.

— Ἔστω, δὲν ἔχω πλέον ὕπνον.

— Γνωρίζετε, κυρία, ὅτι μέλλω νὰ διέλθω νύκτα πολὺ ποιητικωτέραν παρ' ὅ,τι ἤλπίζα;

— Ὁ! ἀληθῆ παννυχίδα χοροῦ.

— Πολὺ καλητέραν, κυρία μου, διότι εἰμεθα μόνον καὶ μᾶς χωρίζει μόνον μία θύρα.

— Κύριε, ἀπήντησεν ἡ γυνή, ζητοῦσα νὰ δώσῃ πλειοτέραν σταθερότητα εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς τῆς, μᾶς χωρίζει τι, τὸ ὅποσον θέλετε σεβασθῆ περισσότερον ἀπὸ τὴν θύραν ταύτην, — ἡ θέλησίς μου καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη, ἥτις μὲ παρεκίνησε νὰ σᾶς ὁμιλήσω.

— Μὲ τιμᾶ πολὺ ἡ ἐμπιστοσύνη σας αὕτη. Ἄλλ' ἀγνοῶ εἰς τί τὴν χρεωστῶ.

— Σᾶς γνωρίζω, κύριε.

— Μὲ γνωρίζετε;

— Ἀπὸ τὰ οἰκόσημά σας. Τὰ εἶδα εἰς τὸ θύραστον τοῦ ὀχήματός σας, ἐνῶ ὁ Ἀνδρέας σᾶς ἐφεγγε.

— Καὶ ὀνομάζομαι; . . .

— Λόρδος Τζέμς Σούλιβαν.

Ὁ λόρδος ἔκαμε κίνημα ζωηροτάτης ἐκπλήξεως.

— Καὶ ὅμως δὲν εἴσθε Ἀγγλὶς, κυρία;

— Ὁ Θεὸς μὲ φυλάξει!

— Καὶ διατὶ ἡ περιφρόνησις αὕτη; ἐπανέλαβεν ὁ νέος ἐγγιχθεὶς κατὰ τι εἰς τὴν ἐθνικότητά του.

— Διότι, γεννηθεῖσα εἰς παράδεισον, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λυποῦμαι, ὅτι δὲν ἐγεννήθην εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ ταρτάρου.

— Καὶ σημαίνει τοῦτο; . . .

— Ὅτι εἶναι ἀτελής, ὅστις δὲν ἐποτίσθη ἀπὸ τὴν πρώτῃν τῆς γεννήσεώς του ἡμέραν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ὁμοῦ μὲ τὸ γάλα.

— Ἀξιολάτρευτον φιλόπατρι! ἀπήντησεν ὁ Τζέμς μειδιῶν. Πλὴν πόθεν εἴσθε τόσον ἐγκρατῆς τῆς ἀγγλικῆς οἰκοσημογραφίας;

— Ἐκ τῆς ἐξέως τοῦ νὰ βλέπω διερχόμενα ἐπὶ τῶν δδῶν μας ὅλα τὰ ὀχήματα τῶν Ὀμοτιμῶν. Διότι, οὐαί! ἡ Ἰταλία δὲν εἶναι πλέον εἰμὴ τὸ πανδοχεῖον τῶν ἐθνῶν, καὶ μάλιστα τοῦ ἀγγλικοῦ ἔθνους. Ὀλιβερά ἀνταλλαγὴ! Δανείζομεν εἰς αὐτοὺς τὸν οὐρανόν μας, καὶ αὐτοὶ μᾶς ἀποδίδουσι τὸν πληθυσμόν των.

— Κακίζετε λοιπὸν πολὺ τοὺς συμπατριώτάς μου;

— Τοὺς κακίζω βέβαια! ἀπήντησε θερμότερα. Τοὺς κακίζω διὰ τὴν περιέργειαν των, ἥτις οὐδέποτε φθάνει μέχρι τοῦ θαυμασμοῦ· τοὺς κακίζω, διότι διαπλέοντες τὰς θαλάσσας μας, διερχόμενοι τὰς πόλεις μας, τὰ μουσεῖά μας, δὲν ἐκβάλλουν ποτὲ οὔτε μίαν κραυγὴν εὐγνωμοσύνης ἀπὸ τὰ ψυχρὰ στήθη των! Εἶμαι ἡ ἀγανακτοῦσα φωνὴ τῶν ἀνδριάντων μας, τῶν εἰκόνων μας, τῶν παλατιῶν μας, τῶν ἐρειπίων μας καὶ τῶν τοποθεσιῶν μας, ὅλων τῶν ἀγίων αὐτῶν πραγμάτων, τῶν ὁποίων τὴν καλλονὴν ἔρχονται νὰ κλέψωσι τὰ βλέμματα αὐτῶν, καὶ πρὸ τῶν ὁποίων διερχονται ἀπὸ αἰῶνων, ψυχρότεροι τοῦ μαρμάρου τῆς Καρρόερας καὶ τῆς πνοῆς τῶν Ἀλπεων.

Μᾶς βρίπτουσι τὰς γυναῖκας των, ἀλλὰ δὲν μᾶς δίδουσιν ἕνα παλμὸν τῆς καρδίας των! Τῆ ἀληθεία, ὑπάρχουσι μεταξὺ αὐτῶν ἄνδρες, οἵτινες, ἀφοῦ περιφέρωσι τὴν ὑποχονδρίαν των ἐν μέσῳ τῶν ἀριστουργημάτων μας, αὐτοχειρίζονται, ὡς ἀφρονες, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ νοήσωσι πόσον εἶναι μέγας ὁ Θεὸς, ἀφοῦ ἡ διάνοια αὐτοῦ διερμηνεύεται ὑπὸ τοιούτων καλλιτεχνῶν! Καὶ τίς ἠξεύρει, ἴσως εἴσθε καὶ σεῖς ἕνας ἐξ αὐτῶν, μιλόρδε!

Ὁ Τζέμς ὠχρίασεν, ὡς εἰ ἤθελέ τις ἀνασηκώσει τὸ προκάλυμμα τῶν διαλογισμῶν του. Ἀπήντησε δὲ χαριεντιζόμενός πως.

— Ἡ αὐτοχειρία αὕτη εἶναι μάλιστα ἀπότισις σεβασμοῦ. Γνωρίζετε τὴν παροιμίαν. **Veder Napoli e poi . . .**

— **È poi amar, e ringraziar Iddio!** προσέθηκεν ἡ γυνή, πρὶν τὸν ἀφήσῃ νὰ τελειώσῃ τὴν παροιμίαν κατὰ τὸ ἀληθὲς γράμμα τῆς, **e poi morir.** (1)

Ἐν τούτοις, ὁ Τζέμς ἤρχισεν νὰ εὐρίσκη θέλητρον εἰς τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, τὴν ἀπροσδόκητον καὶ τοσοῦτον παραδόξως ἀρχίσασαν.

Ἡ φωνὴ τῆς νέας Ἰταλίδος ἦτο μουσικὴ, ἀρκοῦσα νὰ γοητεύσῃ τὰς ὥρας του. Τὸ πνεῦμά τῆς, ὅπου διηγάζεν ἐνίοτε φλόξ ἐνθουσιασμοῦ, τῶ ἐφαίνετο τὸ πλέον ἐπαγωγόν, ἀφ' ὅσα ποτὲ ἀπήντησεν. ἤθελε στοιχηματίσει ὅτι ἦτο εὐμορφος· ἀλλὰ δὲν ἤθελε βεβαιώσῃ μετὰ τῆς αὐτῆς πεποιθήσεως ὅτι

(1) Νὰ ἰδῶ τὴν Νεάπολιν καὶ ἂς ἀποθάνω . . . Νὰ ἰδῶ τὴν Νεάπολιν καὶ ἔπειτα ν' ἀγαπήσω καὶ νὰ εὐγνωμονῶ.

δὲν ἦτο τυχοδιώκτις τις ὀδαγοῦσα ἐκείνους, ὧν ἐλάμβανε τὴν χεῖρα, ὡς ἀληθῆς σειρὴν, εἰς ἄγνωστον ἄλεθρον. Ἀδιάφορον! Εἶχε στέρξει, θὰ ἰδῶμεν ἔπειτα διατὶ, νὰ δεχθῆ πᾶσαν προσφερομένην αὐτῷ διασκέδασιν. Καὶ ἀνησύχει ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, ὅτι αὐριον ἔμελλε ν' ἀφήσῃ τὴν παράδοξον σύντροφόν του.

— **Ringrazziar Iddio!** ἀπήντησε.

Τοῦτο ἤδη τὸ ἔπραξα. Ὁ Θεὸς κοσμεῖ δι' ὑμῶν τὴν νύκτα μου ταύτην, τὴν ὁποίαν εἶχα προσδιορίσει εἰς τὸ νὰ γράφω θλιβερῶς. Πληροὶ διὰ τῆς γλυκυτέρας ἠχοῦς τῆς ζωῆς μου τοὺς ἐρήμους τοίχους τοῦ ξενοδοχείου τούτου. Ἀλλ' αὐριον, ὅταν θὰ φύγετε, ὅταν θὰ τείνω εἰς μάτην τὰς χεῖράς μου πρὸς μίαν ὀπτασίαν, τὴν ὁποίαν οὔτε διεῖδα κἀν, ἐστὲ βεβαία ὅτι τὸν θεόν, θὰ τὸν ἐλέγξω, κυρία, καὶ θέλω ἀσεβῆσαι ἐξ αἰτίας σας.

— Μιλόρδε, ἀπήντησεν αὕτη μὲ τόνον φωνῆς δεικνύοντα, ὅτι ὁ λόγος τῆς ἐξήρχετο ἀπὸ χεῖλη, τὰ ὁποία ὑπανοίγει τὸ μειδιάμα, μὴ παίζετε τὸ παίγιον ἔρωτος αἰφνιδίου. Θὰ ἔχω πολὺ περισσότερα ὑμῶν πλεονεκτήματα.

Ἐγὼ σᾶς εἶδα, σᾶς γνωρίζω· ἀλλὰ σεῖς μὲ γνωρίζετε ὅσον καὶ ὁ ἀλιεὺς γνωρίζει τὴν ἄγραν, τὴν ὁποίαν συνέλαβεν εἰς τὸ δίκτυόν του. Ἐπειτα εἶναι δολερὸν τὸ πρᾶγμα, ὅταν εἶναι παίγιον, καὶ σκληρὸν, ὅταν εἶναι ἀλήθεια! Σᾶς ὁμνῶ ὅτι δὲν μὲ ἤλθεν εἰς τὴν ἰδέαν οὐδὲν τοιοῦτο, ὅταν ἔπταισα πράξασα τὸν ἄθῶν ἀστείμῶν μου. Τὸ φῶς μὲ ἠνώχλει. Τὸ ἔσθυσα, καὶ τόσον μόνον. Τώρα μ' ἔρχεται ὁ ὕπνος. Οἱ νυκτερινοὶ λύχνοι ἔσθυσαν εἰς ὅλας τὰς εἰκόνας τῆς Παναγίας. Καλὴν νύκτα, μιλόρδε.

— Δὲν ὁμιλεῖτε σπουδαίως, κυρία μου. Ἀπεδιώξετε τὸν ὕπνον ἀπὸ τὰ βλέφαρά μου, ὡς ὁ ἄνεμος διώκει τὸ νέφος, καὶ εἴσθε βεβαία, ὅτι δὲν θὰ κατορθώσω νὰ κοιμηθῶ. Σεῖς δὲ, καὶ τὸ λέγω ἄνευ οἰήσεως, ἔχω τὴν πεποίθησιν, ὅτι καὶ σεῖς ἐπίσης δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ κλείσετε μάτι. Ἀρχίσετε νὰ μὲ εἴσθε θελκτικῶς ὀχληρὰ, θὰ ἐξακολουθήσω κ' ἐγὼ νὰ σᾶς καταδιώκω μὲ τὰς ἀπεχθεῖς ἐρωτήσεις μου· τόσον χειρότερον δι' ὑμᾶς, ἥτις μὲ ἀνβίξετε· πρώτη τὸν πόλεμον. Καὶ πρῶτον ποῦ ὑπάγετε;

— Πούποτε!

— Μὲ καταδικάζετε λοιπὸν νὰ μένω αἰωνίως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῶν τριῶν κορασιῶν; Καὶ πῶς ὀνομάζεσθε;

— Ἡ ἐρωτήσις εἶναι ὀλίγον ζωηρὰ . . .

— Ὁ! ἀπαντήσετε εἰς αὐτὴν, κυρία! Δὲν θὰ ἦναι ἡ τελευταία. Ἐχῶ σχέδιόν τι.

— Ὀνομάζομαι Σειρήν.

— Θελκτικὸν ὄνομα! ὄνομα φθάνον μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, μέχρι τῶν ἀστέρων, μέχρι τῆς σελήνης. Καὶ τώρα, ὅτε εἰς τὰ τόσα θέληγτρα προσθέτετε καὶ τοιοῦτον ὄνομα, νομίζετε, ὅτι δὲν θὰ σᾶς λατρεύω, κυρία;

— Ἄ! δά! ἀπήντησεν ἡ Σειρήν· βλέπω, ὅτι μ' ἐρωτᾶτε διαλεκτικῶς, διὰ νὰ μὲ κουράσετε. Προτιμῶ νὰ μάθω ἀμέσως τὸ σχέδιόν σας.

— Ἐὰν δὲν μὲ συγχωρήσετε διὰ τοῦτο; — Λέγετέ το πάντοτε, καὶ ἔπειτα βλέπομεν. — Ἔσω τὸ σχέδιόν μου εἶναι νὰ ἔλθω ὀλίγον τι πλέον σιμά σας ἀπὸ τοῦδε.

— Λόρδε Σούλιβαν, ἀπήντησεν ἡ Σειρήν συγκεκινημένη, ἐὰν δὲν ἦμαι εὐγενῆς ὡς ἐκ τοῦ γένους μου, θὰ ἴδετε, ὅτι ἔχω ἀγωγὴν τινα. Δὲν ὑπέθετα, ὅτε ἐλεγχόμεν πρὸ μικροῦ διὰ τὴν παράδοξον ἐλαφρότητά μου, ὅτι ἕνας εὐπατρίδης, ὡς ὑμεῖς, ἤθελε μὲ πληρώσει δι' ὕβρεως.

— Μὴ παρεξηγήτε τοὺς σκοπούς μου, κυρία. Μετριόφρονα, ὡς μὲ ἀνῆκει, εἶχα ἐλπίδα.

— Καὶ ποῖαν, ἐπανέλαβεν ἡ γυνὴ ἀγερῶχος.

— Τὸ νὰ σᾶς πείσω, (καὶ πλησιάζει νὰ φωτίσῃ μετὰ μίαν ὥραν), ὅτι θὰ συνδιελεγόμεθα καλῆτερον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ ὅτι θὰ περιώριζα ἔλθῃ μου τὴν φιλοδοξίαν νὰ ἴδω διὰ τῶν ὀμμάτων, ὅτι ἤδη ἤκουσα διὰ τῶν ὠτων μου. Σημειώσατε ὅτι μὲ εἶπατε πῶς δὲν ὑπάγετε πούποτε, καὶ ὅτι ἂν δὲν ὑπάρχει ὠραιότερος τόπος πρὸς περιήγησιν ἀπὸ τὴν ἐπικράτειαν τῆς Νεαπόλεως, δὲν ὑπάρχει ἐπίσης θελκτικώτερον ταξίδιον, παρ' ὅταν βλέπη τις συχνότερον ἐντὸς τοῦ ὀχήματος ἢ ἐκτός. Σᾶς λέγω τοῦτο, κυρία, ὅπως συγχωρήσετε ὅτι σᾶς ἐφάνη τόσον τολμηρὸν εἰς τὴν ἐλπίδα μου. Τώρα, ἐὰν αἰσθάνομαι ὅτι θὰ σᾶς ἀγαπήσω, αἰσθάνομαι ἐπίσης ὅτι εἴσθε ἀρκετὰ εὐγενῆ καὶ ἀξιοπρεπεῆ, διὰ νὰ σεβασθῶ πᾶσαν διαταγὴν σας.

— Ὅτι ἤρχισεν ἀπὸ μίαν ἐλαφρότητα, ἡμπορεῖ νὰ τελειώσῃ διὰ τινος ἰδιοτροπίας. Δέχομαι, ἀλλὰ ὑπὸ δύο συμφωνίας, ἀπεκρίθη ἡ ἄγνωστος μετὰ βραχέϊαν σιωπῆν.

— Τὰς συμφωνίας ταύτας μὴ τὰς λέγετε· ὑπογράφω ἐκ τῶν προτέρων, χωρὶς νὰ τὰς ἀκούσω.

— Θέλω νὰ τὰς ἠξεύρετε, μιλόρδε.

— Δὲν ἀκούω καὶ σημαίνω τὸν κώδωνα διὰ νὰ ζητήσω ἵππους.

— Ἡ πρώτη τῶν συμφωνιῶν εἶναι τὸ νὰ περιηγηθῶμεν εἰς τὸ ἐθνικὸν ὄχημα τοῦ τόπου, τὸ κορρίκολον.

— Τὸ κορρίκολον! ἐφώνησεν ὁ λόρδος τρομάζας ὀλίγον τι. Ἀλλὰ δὲν θὰ εἰμεθα εἰς αὐτὸ μόνον!

— Θὰ εἰμεθα! Ἡ δευτέρα εἶναι τὸ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ Βεσοῦδιον.

Ὁ Τζέμς δὲν ἀπήντησε κατ' ἀρχάς. Ὅταν ἡ Σειρὴν προσδιώρισε τὸ μέρος τοῦτο, ὡς τοῦ ταξιδίου τὸν σκοπὸν, τῶ ἐφαίνετο ὅτι εἰμαρμένη τις, τὴν ὁποίαν ἐζήτηε ν' ἀποφύγῃ ἀπὸ τινων σιγμῶν, ἐκυρίευσεν αὐτὸν ἀδυσωπῆτως ὠχρίασε καὶ ἔτρεμεν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὑπεσχέθη νὰ μὴν ὀπισθοχωρήσῃ, ἐπάσχισε νὰ καταστήσῃ εὐτόνον τὴν φωνὴν του, καὶ ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ δείξῃ, ὅτι ἐταράχθη.

— Εἰς τὸ Βεσοῦδιον; ἔσω! καὶ ποτέ;

— Τώρα ἀμέσως, ὦρα ν' ἀναχωρίσωμεν. Σᾶς περιμένω.

Ὁ Τζέμς ἀφῆκε τὰ πράγματά του εἰς τὸ δωμάτιον, λαβὼν μόνον τὸ λεύκωμά του καὶ τὸν ἐπεν-

δύτην του, και αφού εβεβαιώθη ότι είχε επάνω του χρήματα, εξήλθεν.

Ο διάδρομος ήτο ολοσκότεινος. Ο Τζέμς έκαμε βήματά τινα ψηλαφητί, και ή χείρ του, ψάουσα τόν τοίχον, απήντησε χείρα τρυφεράν, και εσθήτα μεταξωτήν.

Ητον ή Σειρήν. Δέν ετόλμησεν άλλο, ειμή νά εγγίση την χείρα ταύτην και την εσθήτα. Αλλ' ήτο βέβαιος, ότι ή χείρ ήτο λευκή, και ότι ή εσθής περιέγραφεν ανάστημα κομφόν!

Η Σειρήν έλαβε μετ' εμπιστοσύνης τόν βραχιόνα του Άγγλου, και τόν ώδήγησεν εις τά σκάτη της κλίμακος. Όλοι έκοιμώντο εις τó ξενοδοχείον. Ηνοιξαν έν σιγή την πύλην του οίκου και εξήλθον εις την Πλατείαν όδόν.

Παντού έπεκράτει ήσυχία κατά την ώραν εκείνην.

Η Σειρήν εσταμάτησεν εμπρός ένός σταύλου ανοικτού, φωτιζομένου υπό λύχνου. Εξύπνησε παιδά τινα, όστις εκουμάτο ένδεδυμένος επί των άχρών.

Έντός πέντε λεπτών, ό ίππος εξούθη εις δίφρον τινα ιδιόρρυθμον. Άλλοι περιηγηται δέν υπήρχον. Ο Τζέμς και ή Σειρήν εκάθησαν εις την μεσαίαν θέσιν του όχήματος, τó όποιον ήτο ανοικτόν.

Ο Τζέμς ειχεν εύρεθ ή άκρωσ άμυχωνών ειδεν ότι ή νέα γυνή έφερε τó ένδυμα των του όχλου γυναικών της Νεαπόλεως.

Β'.

Από Καπύς εις Νεάπολιν, ή όδός είναι όμαλή και πληκτική· αλλ' ουδεμία γωνία περίξ μένει χωρίς νά εκλάμπη και νά σκιρτά με την πρώτην εμφάνισιν της αύγής. Πανταχού ανασυρόμενος, ό πέπλος της νυκτός ανοίγει όρίζοντα εξαίσιον.

Αί άμπελοι περιπλεκόμεναι εις τά δένδρα, τά ποιμνια τά εγειρόμενα από τó ξηρόν χόρτον, όπου ειχον κοιμηθ ή, τó δημόσια όχήματα και τά μακρά υποζύγια των, τά δώματα πόλεών τινων επί των όποιον προΐναι κόραι εκτένιζον τά χρυσά και εβενώδη μαλλία των· ταύτα παρίστα τó τερπνόν τουτο θεάμα. Τό φώςπρό πάντων συνίστησι την ωραιότητα. Αλλ' όχι τά θεάματα ταύτα, τά όποια άλλως τε εγνωρίζεν, εθεώρει ό Άγγλος· οί όφθαλμοί του έβλεπον μόνον την Σειρήνα.

Κατ' αρχάς ήν αύτη μορφή τις άόριστος· εμάντευσε την καλλονήν της από τά μύρα τά όποια απέπνεον τά ένδύματά της, και από τó βίγος τó όποιον διέτρεχε την καρδίαν του, όσάκις πήδημα τι της άμάξης τόν έρρίπτεν κατ' αυτης. Ταχέως, ως εις λάμπιν μακρυνής τινος λυχνίας, διείδε μέτωπόν ωρόν και λευκόν, στεφανούμενον υπό κόμης πυκνής και μελαίνης, όφθαλμούς, οΐτινες διέγειον ώσει αύγήν τινα φωτός, παρειάς δροσεράς ως τά νέφλα της ήούς, και επί τέλους λαιμόν, βραχιόνας

και άνάστημα, άτινα υπερέβαινον, εις την ελαχίστην αυτών κίνησιν, τó ευκαμπτον και την χάριν των καλάμων, των υπό της αύρας θωπευομένων. Τόν Τζέμς κατέλαθεν ήλυγος, ιδόντα την άδόκητον ταύτην έντέλειαν· έπίστευσε προς στιγμήν, ότι ώνειρωττεν, ότι ήγγισενόν τι παροδικόν, πλάσμα τι της φαντασίας του, εξαφθείσας υπό του συμβάντος. Έκλεισε τά όμματά του δια νά τó επανεύρη. Όταν δέ ήνοιξε páλιν αυτά, ό ήλιος εφώτιζε την Σειρήνα, και ως θυγατέρα αγαπωμένην την εκάλυπτε δι' όλης της λάμψεώς του. Κατέτενε δέ ως εις άνάγλυφον έντελές και χαρίεν, τó λεπτοφυές πρόσωπον της ώραίας θυγατρός της Παρθενόπης. . .

Η νέα ένόησεν ότι ή εκπληξίς του Άγγλου ήτον έκστασίς τις μάλλον.

Αλλά δέν ήλαζονεύετο επί τη καλλονή της· ήθελε ν' άρέση, άλλα αναπτύσσουσα προτερήματα.

Όταν ό Άγγλος την εθεώρησε και την εθαύμασεν επί πολύ, ώστε νά φέρη αυτήν εις άμυχανίαν, ή Σειρήν επανέλαβε την όμιλίαν άγγλιστί.

— Άς λαλήσωμεν την γλώσσαν σας. Δέν είναι ανάγκη νά μάς έννοη αυτό τó παιδίον, άν και δέν έχωμεν, υποθέτω, μεγάλα μυστικά μεταξύ μας.

— Κυρία, απήντησεν ό Τζέμς, περιέμενα νά με θέλξετε, αλλ' όχι και νά με πληρώσετε θαυμασμού, μ' είναι αδύνατον νά μη σας τó ειπώ.

— Αφήσατε τούς ύμνους σας, Μιλόρδε· ή ήμερα θά ήναι πολύ μονότονος και άτελεύτητος, άν προοιμιάζεσθε τοιουτοτρόπως από την αύγήν.

— Ύπακούω, κυρία μου, επανέλαθεν ό Άγγλος μετά ζωηρότητος, αλλ' εστέ ειλικρινής, όσον εισθε και ώραία. Ό,τι συμβαίνει πρό δύο ώρών δέν είναι φυσικόν. Και πρώτον, ό τρόπος ούτος του ν' άναγνώσετε τ' όνομά μου δια των οικιστήμων του όχήματός μου.

— Θέλετε ώστε τά οικόσημα των Σούλιθαν νά ήναι γνωστά εις μόνον τó Regent Street.

— Η καθαρότης της Άγγλικής προφοράς σας. . .

— Μεγάλη τέχνη νά μιμηταί τις ό,τι ήκουσεν!

— Τό διακεκριμένον των τρόπων σας, και ευγένειά τις εκ γενετής, την όποιαν δέν δύνασθε νά κρύψετε, όλα, όλα αυτά δέν συμβιβάζονται με την ένδυμασίαν σας.

— Εύρίσκετε ότι δέν με υπάγει καλώς, μιλόρδε;

— Εύρίσκω ότι δέν υπάρχει θελατικώτερόν τι, αλλ' ήθελα κάμει όρκον, ότι δέν είναι τó σύνθημα ένδυμά σας.

— Μην υπερηφιάτε τά φαινόμενα, μιλόρδε. . . τά φαινόμενα είναι τά εσωτερικά μεθόρια της αληθείας, αλλά ποίον είναι τó συμπέρασμά σας μετά τοςάυτας υποθέσεις;

— Ότι είμαι ό ευτυχέστερος των περιηγητών, αλλ' ότι επίσης ή συνάντησίς μας προσεχειδιάσθη παρ' ύμών. Παίζω ένταύθα πρόσωπόν τι εξαίσιον μέχρι της ώρας, πολλά σκληρόν ίσως μετά τινος ήμέρας.

ΕΡΩΤΗΝ ΔΕΗΣΙΣ.

(Ελληνική εικών).

— Μιλόρδε, είπε σοβαρώς ή νέα Ιταλίς, σας δοκίμομαι ότι εισήλθα άνευ προμελέτης χθές τó εσπέρας εις τó ξενοδοχείον του Ανδρέα, αλλά δέν αρνούμαι και ότι με κάμνετε άκουσίως εκδούλευσιν.

— Εάν ή εκδούλευσις αύτη δέν θά με φονεύη παρ' αφοῦ με αφήσατε, εύλογώ έμικυτόν, ότι πράττω ταύτην.

— Δέν έχει εάν, μιλόρδε, διότι και εγώ επίσης την στιγμήν ταύτην, σας είμαι χρήσιμος. . .

— Όστε εύαρεστείστε νά με αποδώσετε. . .

— Ό,τι λαμβάνω παρ' ύμών.

Και έντός ήμισείας ώρας εφθασαν εις Βεζέναν.

Τό ξενοδοχείον ένθα ένοικιάζον ίππους δια τó μονίδριον έπλήθην από όχήματα. Πολυάριθμος συνοδία ειχεν αναχωρήσει ήδη δια τó έρος.

— Είναι ή οικογένεια Σερβέλλι; ήρώτησεν ή Σειρήν εις ίπποκόμον τινα.

— Μάλιστα, εκλαμπροτάτη, απήντησεν ούτος, αφοῦ την εθεώρησε προσεκτικώς.

— Πόσοι είναι;

— Είναι μαζί και οί Οκτάβοι και ό δουξ Νιογύ άνέβησαν πλέον των είκοσι.

— Και προγεύονται εις τó μονίδριον;

— Μάλιστα, πρι. . .

Η Σειρήν τόν διεκώψε, προβλέπουσα ότι ήθελεν ειπέ πολλά.

Ο Τζέμς της εκλεξεν ίππον τινα καλόν, έμβήκεν επί μικρόν εις τó ξενοδοχείον, και εξήλθε μετά τινος όδηγοῦ, όστις έμελλε νά τούς ακολουθήση, φέρων κάμιστρον προμηθειών.

Ημισείαν λεύγαν μακράν προηγείτο αυτών συνοδία εφίππων; έν οίς ήσαν πολλάι γυναίκες, ών τά ποικιλόχροα περιώμια εκουμάτιζον, ως σημαίαι, περι τó σώμά των.

Ο λόρδος και ή Σειρήν ήλανον βραδέως, ή δέ συνδιάλεξις των ήκολούθει άνωφέρειαν πολύ πλέον απορρώγα παρὰ την σκληράν άνοδον του έρους. Η Σειρήν ως εκ της πείρας ίσως, ουδόλως προσέπταισεν, αλλ' ό Τζέμς κατέπεσεν ολοσχερώς. Η Ιταλίς, δια της ωραιότητός της, δια της γλυκειάς, αλλά και περιπεφυλαγμένης οικειότητός της, δια των πονηρών τρόπων της, τόν εισήξεν αΐφνης εις κόσμον όλως άγνωστον έντυπώσεων και θεληγήτρων.

Διατηρούτα την άταραξίαν της, έσυρεν έτι ευκολώτερον τόν Τζέμς. Ένίοτε, καθ' ήν στιγμήν απεκρίνετο δια λέξεως διανοιγούσης όλαν όρίζοντα ελπίδων, εμάστιζε τόν πτωχόν ίππον της Βεζένης, τόν ήλαυσε παρὰ τά χείλη του κρημοῦ, και όταν ό κίνδυνος κατετρόμαζε τόν νεανίαν μέχρι παραφροσύνης, επανέφερεν επιτηδείως τόν κελητά της και έφαινετο υπερωδομένη, ότι κατεξουσίαζε τοςούτον της δεδουλωμένης εκείνης καρδιάς. Και όμως δέν ώδήγει αυτήν φιλάρεσκός τις ιδιοτροπία. Ευκόλως έβλεπέ τις εις την φυσιογνωμίαν της, ότι υπήκεν εις αισθημά τι αγαθόν. (άκολουθεί)

Ο ήλιος άνέτειλε πρό μικροῦ, και ζωή και κίνησις και πτηνών ύμνοι και φώς παγκόσμιον προαπαντώσι την ποθεινήν ανατολήν του.

Η κουερά του χειμώνος ώρα παρήλθε και τερπνά άρακι ανοίξεως ήαρούουσι και ζωογονούσι την κτίσιν. Αλλά δέν χαίρουσι την γλυκειαν ταύτην ώραν του έτους οί πλούσιοι και οί τρυφηλοί· τά παράθυρα των οικιών των είναι εισέτι κλεισμένα. Σιωπή και σκότος βασιλεύει έν τοίς σκηνώμασί των.

Διανύσαντες την νύκτα εις τρυφάς και διαχύσεις, κατεκλίθησαν όψέ. Η αύγή ουδέποτε, στέλλει αυτοίς την δρόσον της και τας μαγείας της.

Αλλ' εκεί, εις τó άπόκεντρον εκείνο μέρος των Αθηνών, εις όδον μεμονωμένην και ήσυχον, εγειρεται ή οικία οικογενείας ευπόρου μέν, αλλά φιλοπόνου.

Ο πατήρ, όστις άμα ήλικιωθείς, μετέσχε του άγώνος, κατά τó τέλος, δέν άνέμενε νά τύχη πόρου ζωής εις θέσεις ή εκ συντάξεων. Καταθείς τά όπλα, παρεδόθη εις την καλλιέργειαν των όλίγων πατρικων κτημάτων του, τά όποια εβελτίωσε βαθμηδόν, δυναθείς, δια των κόπων και οικονομιών του, νά προσαυξήση ταύτα, χωρίς νά καταπατήση εθνικας γαίας, και συνεκρότησεν ούτω, εισόδημα, άρκούν νά διαθρήψη, αυτόν τε και την οικογένειάν του.

Όταν εβελτίωσε την κτηματικήν κατάστασιν του, συνήντησε κόρην έλληνίδα, ουχι την ψευδευρωπαϊκήν, αλλ' ελληνικήν και σεμνήν λαβούσαν άγωγήν, και πλουσίαν δέ όχι εις προίκα, αλλ' εις άρετάς και προτερήματα.

Εκπαιδευθείσα εις παρθεναγωγείον, και δια της επιμελείας της λαβούσα άρίστας αρχάς της ελληνικής πρό πάντων, εξήλθε εκκαίδεκαετής του σχολείου. Επανεθούσα δέ εις τούς κόλπους της οικογενείας, δέν κατέτριψε τά ωραία εκείνα έτη της, θηρεύουσα τόν συρμόν και τας στολάς, την μέν ήμέραν όλην αναγινώσκουσα μυθιστορίας, τó δ' εσπέρας χορεύουσα και θεραπευομένη, αλλά διδασκομένη παρὰ της ενάρετου και φρονίμου μητρός της την οικιακήν οικονομίαν, τας οικιακάς και κοινωνικάς άρετάς, όπως παρέλαθεν αυτάς παρὰ της εαυτης μητρός.

Λατρεύον τά ήθη ταύτα τά άγια, τά άφελή και πατροπαράδοτα, ών ήτο και αυτός όπαδός, μισών ες άντροφής και εκ φύσεως τά ελαφρά και ξενίζοντα ήθη, και μάλιστα την δυστυχή εκείνην εξίν των κορασιών και των κυριών, όσαι και μεταξύ των, λαλούσιν όχι την πάτριον, την ευφρονον, την γλυκειαν ελληνικήν γλώσσαν, αλλά παραφθείρουσι, ψιττακίζουσαι την γαλλικήν, ό Ευγένιος είδε την Ασπα-

σίαν, τὴν ἐσπούδασε, τὴν ἠγάπησε καὶ τὴν ἐνομή-
φρεύθη.

Ἐκτοτε τὸ ζεύγος τοῦτο διάγει εὐτυχῆς καὶ ἀγα-
γακώμενον. Ποτὲ, οὔτε ἡ ἐλαχίστη δυσἀρέσκεια,
ἐποῖαι συνήθως συμβαίνουσι μεταξύ ἀκρίτων συζύ-
γων, ἔρχεται νὰ διαταράξῃ τὴν γλυκεῖαν ἀγάπην
αὐτῶν καὶ τὴν εἰρήνην.

Ἡ γυνὴ, καὶ τοὶ ὠραῖα καὶ νέα εἰσέτι, δὲν ζητεῖ
τὰς ματαίας, τὰς ξενομανεῖς ἐκεῖνας δαπάνας καὶ
ἐπιδείξεις, αἵτινες εἰς οὐδὲν μὲν ὠφελοῦσι, το-

σάτας δὲ κατέστρεψαν καὶ καταστρέφουσιν ὁση-
μέραι οἰκογενεῖας, δὲν τῷ ζητεῖ ἐσθήτας καὶ κό-
σμους πολυτελεῖς καὶ πολυδαπάνους καὶ ἐπιπλα
ὑπερφυῖ καὶ ἀμάξιας καὶ πολυσύνθετον θεραπείαν,
περιορίζεται εἰς ὅ,τι ἀναγκαῖον καὶ κόσμιον καὶ
κομψόν.

Ὁ δὲ σύζυγος ἐπίσης δὲν εἶναι ματαιόσπουδος καὶ
ἐπτοημένος, οὐδὲ θηρεύει θέσιν βουλευτικὴν ἢ ὑ-
πουργικὴν διὰ τῆς παντελοῦς σπατάλης τῆς περι-
ουσίας του, διὰ τῆς δυστυχίας τῶν εἰς τὴν φροντί-

Ἡ ΕΘΘΙΝΗ ΔΕΗΣΙΣ.

θα του καὶ ἐπίβλεψιν ἐμπειστευμένων παρά Θεοῦ
ὄντων.

Τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ καὶ τὴν φιλοδοξίαν συγ-
κεντρώνει εἰς τὴν οἰκιακὴν εὐτυχίαν καὶ ἀνάπτυ-
σιν, καὶ ταύτην φρονεῖ τὴν μόνην ἐφικτὴν καὶ ἀ-
ληθῆ.

Δὲν ἀπελπίζεται περὶ Ἑλλάδος καὶ πιστεύει, ὅτι
θέλει ἔλθει ἡμέρα καθ' ἣν ὅλα τὰ παρόντα ἄτοπα
θέλουν ἐκλείψει· καθ' ἣν, ἕκαστος θέλει μένει ἐν ᾧ
ἐτάχθη, καὶ ἰδιωτεύει μὲν αὐτὸς, ἀλλὰ θέλει φρον-
τίσει, ὥστε τὰ τέκνα αὐτοῦ νὰ συγκροτηθῶσι

δι' ὅλων τῶν ἀναγκαιούτων εἰς τὸ πράττειν τὰ θε-
μῖσια προσόντων.

Ὁ Ἰψίστος τῷ ἐχάρισε δύο ἀγλαόμορφα τέκνα·
εἶναι ταῦτα ἡ μόνη πολυτέλεια, ἡ μόνη χαρὰ τῶν
γονέων των. Καὶ τὰ ὑπεραγαπῶσι μὲν, ἀλλὰ δὲν
τὰ κακοανατρέφουσι, δὲν τὰ ἔχουσι χαιδεύμενα.
ἤρριξαν τὴν ἀγωγὴν των ἐξ αὐτῶν τῶν ἀπαλῶν ἐ-
νόχων.

Ἄμα τῇ αὐγῇ, ἰδοὺ ἠγγέθησαν οἱ γονεῖς καὶ προσ-
ευχθέντες αὐτοῖ, διότι δὲν περιφρονοῦσι τὰ θεία,
διότι γνωρίζουσιν ὅτι τὴν εὐτυχίαν αὐτῶν χρο-

στοῦσιν εἰς τὴν εὐδοκίαν τοῦ Ἰψίστου, συνειθίζου-
σι τὰ ἀνήλικα τέκνα των, ὅπως καὶ τὰ ἀθῶα
αὐτῶν χεῖλη ἀναπέμπωσι τὰς εὐχαριστίας των καὶ
τὴν δέησιν των πρὸς τὸν Ἰψίστον. Ἐνστάζουσιν, ἐν
ἐνί, ἐνωρὶς εἰς τὴν καρδίαν των τὸ θρησκευτικὸν
αἶσθημα, ἄνευ τοῦ ὁποῖου σφαλερὰ τὰ βήματά μας
ἐν τῷ βίῳ τούτῳ, ἄνευ τοῦ ὁποῖου οὐδεμία ἀληθῆς
χαρὰ, καὶ κενόν τι καὶ ὄγκος πιέζει τὴν καρδίαν
μας.

Τὸ μὲν νήπιον συνάπτει τὰς μικρὰς χεῖράς του,
ἀνατείνει τὰ ὄμματά του εἰς οὐρανόν, ἡ μήτηρ λέ-
γει τὴν δέησιν, τὴν ὁποίαν αὐτὸ ἐπαναλαμβάνει ψελ-
λίζον, ὁ δὲ μεγαλύτερος υἱός, ὅστις προσπυχήθη
μετὰ τῶν γονέων του, νυσταλαῖος εἰσέτι, στηρί-
ζει τὴν ὠραῖαν κεφαλὴν του ἐπὶ τῶν μητρικῶν γο-
νάτων, καὶ ὁ εὐτυχῆς πατὴρ ἐπιβλέπει ἄνωθεν τὴν
θελκτικὴν ταύτην σκηνήν. Εὐδαίμων ὁ τοιοῦτος πα-
τὴρ! εὐδαίμων δὲ καὶ ἡ μήτηρ καὶ εὐλογημένα τὰ
τέκνα των! Θέλουσι προσευχηθῆ καὶ πρὶν κατα-
κλιθῶσι, καὶ ὁ Θεὸς θέλει ἐπακούσει τὴν δέησιν των.

Πόσον ἀξιομίμητος ἡ οἰκογένεια αὕτη, ἀλλὰ πό-
σον ὀλίγοι παρ' ἡμῖν οἱ μιμηταὶ τῆς!

Κ. Π.

Ἡ ΕΣΘΗΡ, ἩΤΟΙ Ἡ ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ.

Ὁ ἱατρὸς Σοβριέρος ἀγαπᾷ νὰ διηγήται παντοίας
ἱστορίας, συμβαλλούσας ὡς μέσον ἐνεργείας ἐπὶ τοῦ
πνεύματος τῶν ἀσθενῶν του.

Ἐσπέραν τινὰ εὐρέθη μετὰ τοῦ ἱατροῦ εἰς τῆς
κομίσσης Π., ἥτις προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τὴν ἐπι-
σκεφθῆ, πάσχουσαν ἕκ τινος νευραλγίας. Ἡ κυ-
ρία αὕτη εἶναι κατὰ πάντα ἀξιοτίμος, ἀλλ' ἐν τῇ
ἐλάττωμα ἀμαυροὶ τὰς χάριτάς της. Ἐκ τῶν τεσ-
σάρων τέκνων της τὸ ἐν ἀγαπᾷ ὀλιγώτερον τῶν
ἄλλων καὶ τὸ μεταχειρίζεται ἐνίοτε σκληρότατα,
ἀδικιώτατα. Ὁ ἱατρὸς ἐγνωρίζε τοῦτο· παρακληθεὶς
τὴν ἐσπέραν ἐκείνην νὰ εἰπῇ ἱστορίαν τινὰ, διη-
γήθη τὴν ἐπομένην.

Ὅτε, κατὰ τὸ 1832, ἐνέσκηψεν εἰς Παρισίους
καὶ ἐδεκάτιζε τοὺς κατοίκους αὐτῶν ἡ χολέρα, ἦμην
προσκεκολλημένος εἰς νοσοκομεῖόν τι χολεροβλή-
των. Τοσοῦτος δὲ ἦν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀσθενῶν, ὥστε
τὸ ἀπέραντον τοῦτο νοσοκομεῖον δὲν ἐξήρκει δι' ὅ-
λους ὅσοι μᾶς ἤρχοντο καθεκάστην στιγμὴν, καὶ
εἰ προσερχόμενοι ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ περιμέ-
νωσι, μακρὰν σχηματίζοντες σειρὰν, ὡς πρὸ τῶν
εἰσόδων τῶν θεάτρων, ἕως οὗ ὁ θάνατος κενώσει
καμμίαν κλίνην.

Πρωτὰν τινὰ, ὅτε εἶχον τελειώσει τὴν ἐπίσκε-
ψιν τῆς εἰς τὰς φροντίδας μου ἀνατεθειμένης αἰ-
θούσης, συγκειμένης ἐκ τριάκοντα τριῶν κλινῶν,
ἤκουσα νοσοκόμον τινὰ ζητοῦντα ἱατρὸν διαθέσι-

μον. Παρέστην ἀμέσως, αὐτὸς δὲ μ' ἐνεχείρισε γραμ-
μάτιον φέρον τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Κ. Δυμιέγου
κατὰ τὴν ὁδὸν ἀγίας Αἰκατερίνης. Ἀνέβην εἰς ὄχη-
μά τι περιμένον πρὸ τῆς πύλης, καὶ μετὰ δέκα
λεπτὰ εὐρέθη εἰς ἐκτεταμένον τινὰ πρόδρομον μιᾶς
τῶν ὠραιότερων τῆς ὁδοῦ ἐκεῖνης οἰκίῳν.

Ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, εὗρον αὐτοῦ δε-
καπέντε άτομα, κινούμενα δαιμονιακῶς, χει-
ρονομοῦντα, τρέχοντα, φωνάζοντα ὅλα ἑμοῦ. Ἄν ὁ
ἀμαξεύς δὲν μ' ἔλεγε, ὅτι με ὀδηγεῖ εἰς οἰκίαν κτη-
ματίου, ἤθελα ὑποθέσει, ὅτι εὐρίσκουμαι εἰς παρθε-
ναγωγεῖόν τι, ἐκ τῶν κειμένων κατὰ τὴν ὁδὸν ἐ-
κείνην, διότι εἶδον δώδεκα κοράσια, ὁμοιομόρφως
ἐνδεδυμένα καὶ κτενισμένα, τὰ ὅποια ἠδυνάμην νὰ
ἐκλάβω τῇ ἀληθείᾳ καὶ ὡς δώδεκα ἀδελφάς, γεν-
νηθείσας τὴν αὐτὴν ὅλας ἡμέραν, τοσοῦτον ὠμοία-
ζον ἅπασαι, καὶ τὸ αὐτὸ σχεδὸν εἶχον ἀνάστημα!

Ὅταν τέλος, ἡ παρουσία μου εἰς τὴν αἴθουσαν
παρητηρήθη, τὴν ταραχὴν διεδέχθη ἡσυχία. Ὁ Κ.
Δυμιέγος καὶ ἡ γυνὴ του ἦλθον πλησίον μου, μ' ἔ-
λαβον τῆς χειρὸς καὶ μ' ἔφεραν ἐνώπιον ἄλλης νεά-
νιδος, ἣν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδω εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Ἐ-
κειτο αὕτη ἐπὶ ἀνακλίντρον τὰς χεῖράς καὶ τοὺς
πόδας ἔχουσα ξηροὺς, ὡς συμβαίνει ἔπειτα σφοδρῶν
σπασμῶν. Τὸ πρόσωπόν της ἦτο πελιδνόν, τὸ στό-
μα της συνεσταλμένον, τὰ ὄμματά της ἀτενῆ καὶ
ἄνευ βλέμματος. Ἐφοβήθη μὴ ἔφθασα πάρωρα καὶ
δὲν ἤθελε χρησιμεύσει ἡ ἐπιστήμη μου. Ἀλλ' ὅμως
πρὸς ἡσυχίαν τῆς συνειδήσεώς μου, ἐνήργησα ἀφ-
θονον ἀφαίμαξιν, ἥτις πρὸς μεγίστην ἐκπληξίν μου,
ἐπέφερον εὐτυχέστατον ἀποτέλεσμα. Τὰ μέλη τῆς
ἀσθενοῦς ἀπαλύθησαν, αἱ κηλίδες τοῦ προσώπου
ἐξηλείφθησαν ἐν μέρει καὶ ὁ σφιγμὸς της ἔγινε
τακτικώτερος.

— Σπεύσατε, εἶπα εἰς τὴν μητέρα, θέσετε τὸ
κοράσιον ἐπὶ μιᾶς κλίνης, μὴ τὴν σκεπάσετε πο-
λὺ, καὶ δόσετε ταχέως χάρτην νὰ γράψω μίαν
συνταγὴν. Ἰπάρχει ἴσως ἀκόμη ἐλπίς.

— Ἐξοχώτατε, με λέγει ἡ μήτηρ, νὰ ἔχῃ τάχα
χολέραν;

— Βεβαιότατα, δὲν τὸ ἤξεύρετε;
Δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη τὴν ἀπάντησιν ταύτην,
καὶ ἡ Κ. Δυμιέγου ἤρχισε ν' ἀφῆν τρομερὰς κραυ-
γὰς, καὶ νὰ παραφέρεται ὡς λέκινα ὠρουμένη.

— Ἐχει χολέραν! ἔχει χολέραν! ὠρύετο. Νὰ
τὴν βγάλουν ἀπ' ἐδῶ. Ἐξῶ ἀπὸ τὸ σπῆτι
Κόραι μου, πηγαίνετε εἰς τὸ ὑπνωτήριόν σας
Ἡ αἴθουσα εἶναι μολυσμένη. . . .

Ἐχει χολέραν. . . Ἡ ἀθλία θὰ φονεύσῃ τὰς θυ-
γατέρας μου. . . Νὰ τὴν βγάλουν! νὰ τὴν βγά-
λουν ἐξῶ! . . .

Καὶ ὠρμησε μετὰ λύσης ἐπὶ τοῦ θώμιγος
τοῦ κωδωνίσκου, καὶ εἶπεν εἰς τὴν ὑπηρετρίαν,
προσδραμοῦσαν,

— Βγάλτε τὴν ἐξῶ· δὲν τὴν θέλω περισσότε-
ρον εἰς τὸ σπῆτι μου. Βγάλτε τὴν, ἀκούετε;

Ἡ ὑπηρετρία ἦτον ἐτοίμη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν
διαταγὴν ταύτην, ἀλλ' ἐγὼ ἀντέστην μετ' ἐνεργείας.

— Η νέα δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ μεταφερ-
θῆ, τὴν ἐκθέτετε, τοιουτοτρόπως, εἰς βέβαιον σχε-
δὸν θάνατον. Πρέπει νὰ τὴν βάλετε ἀμέσως εἰς
τὴν κλίνην τῆς.

— Μὰ, ἐξοχώτατε, θέλετε λοιπὸν νὰ μᾶς μο-
λὴν ὅλους;

Εἰς μάτην ἐπάσχινα νὰ τὴν δώσω νὰ ἐνοήσῃ,
ὅτι ἡ χολέρα δὲν ἦτο μiasmατικὴ, δὲν ἤκουε τί-
ποτε καὶ ἐκραύγαζεν ἀκαταπαύστως,

Βγάλ'τε τὴν! βγάλ'τε τὴν! θά φονεύσῃ τὰς κόρας
μου!

Τότε τὴν ἠρώτησα ποῦ ἔπρεπε νὰ μεταφέρωσι
τὴν ἀσθενῆ.

— Ὅπου θέλουν, εἶπεν' εἰς τὸ νοσοκομεῖον!

— Εἰς τὸ νοσοκομεῖον! . . . Καὶ λοιπὸν δὲν ἔ-
χει γονεῖς εἰς Παρισίους αὐτὴ ἡ νέα; Τὶ τὴν ἔχετε;

— Τὶ τὴν ἔχω; μ' εἶπεν ἡ Κ. Δυμιέγου, ἀνε-
ξήγητον ἐμφαίνουσα ὑποκώφου μίσους ἔκφρασιν,
εἶναι, εἶναι καὶ αὐτὴ κόρη μου, πρὸς δυστυχίαν ὁ-
λων ἡμῶν. Σὰς λέγω, ὅτι πρέπει νὰ τὴν ὑπάγουν
εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἐξ αἰτίας τῆς θά μὲ 'πεθάνουν
ὅλα μου τὰ κοράσια.

Ἐνόησα τότε ὅτι ἡ δυστυχὴς νεᾶνις θέλει τύχει
περισσότερας φιλανθρωπίας εἰς νοσοκομεῖόν τι, ἢ
πλησίον μητρὸς τοσοῦτον αἰσχροῦ. Ἐκραζα νὰ ἐλ-
θωσι δύο φροντισταὶ μετὰ φορείου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου
ἔθεσαν τὴν ἀσθενῆ. Ἐκάλυψα αὐτὴν καλῶς ἐντὸς
ἐπικαλυμμάτων, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐξηρχόμην
δὲν ἠδυνήθηεν νὰ μὴ τοξεύσω βλέμμα περιφρονή-
σεως ἐπὶ τῆς Κ. Δυμιέγου καὶ νὰ μὴ τῆς εἶπω

— Κυρία, θά σὲ τιμωρήσῃ ὁ Θεός!

Τὴν λοιμώδητον μετέφερα εἰς τὸ νοσοκομεῖον
παρ' ᾧ διετέλουν.

Ὁ Κ. Δυμιέγος, ἄνθρωπος ζῶν ἐκ τῶν εἰσοδημά-
των του, εἰς τὴν ἀπόκεντρον τοῦ Βάλτου συνοικίαν,
ἦτο τότε πεντηκοντούτης περίπου, ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ
ἦτο ἡλικίας τεσσαράκοντα καὶ τεσσάρων ἐτῶν. Ἀμ-
φότεροι ἦσαν μικρόσωμοι. Ἡ Κ. Δυμιέγου ἦτον ἀ-
πόλυτος δέσποινα τῆς οἰκίας, συνήθισε τὸν σύζυ-
γόν τῆς νὰ μὴ ἔχη εἰς οὐδὲν ἰδίαν θέλησιν.

Ὁ καλὸς οὗτος ἄνθρωπος ἦτο πατὴρ δέκα καὶ
καὶ τριῶν θυγατέρων, τὰς ὁποίας ἔδωκεν αὐτῷ ἡ
γυνὴ εἰς ἑπτὰ τοκετοῦς. Αἱ δώδεκα ζανθαὶ κόραι,
περὶ ὧν σὰς εἶπον καὶ αἴτινες τοσοῦτον ὁμοιάζον
ἀλλήλας, ἐγεννήθησαν κατὰ ζεῦγος, δίδυμοι.

Ἐν τέκνον τῆς οἰκογενείας ταύτης ἦλθεν εἰς τὴν
ζωὴν χωρὶς νὰ συνοδευεταὶ ὑπὸ διδύμου ἀδελφῆς.
Ἦτο δὲ ἡ Ἑσθήρ, ἡ ἀσθενήσασα ἀπὸ χολέραν, καὶ
τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ ἔδιδωκεν ἀνηλεῶς ἐκ τῆς οἰ-
κίας, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀσθενὴς ἐφαίνετο μέλλου-
σα νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχὴν.

Ἡ Ἑσθήρ ἦτο τότε ἑκακιδεκαετής. Ἀντιθέτως
τῶν ἀδελφῶν τῆς, ἦτο γενναία ὡς Ἰσπανίς, ἡ ὠ-
ραιότης τῆς ἦτο πολλῶ ζωηροτέρα τῆς τῶν ἀδελ-
φῶν τῆς, αἴτινες εἶχον μεμαραμένην τινὰ λεπτό-
τητα. Ἐπειτα, διὰ τινὸς τῆς φύσεως ἰδιοτροπίας, δὲν
ἐφαίνετο ἀνήκουσα εἰς τὸ μικρόσωμον ἐκεῖνο γέ-
νος, οὗτινος στέλεχος ἦσαν ὁ Κ. καὶ ἡ Κ. Δυμιέ-

γου. Τὸ ἀνάστημά τῆς ἦτο λιγερὸν καὶ ὑψιτανές,
ὥστε ὑπερείχε τῶν ἀδελφῶν τῆς ὅλην κεφαλὴν. Ἡ
μήτηρ τῆς ἠσθάνετο πρὸς αὐτὴν ἀκαταμάχητόν τινα
ἀπέχθειαν. Ἀντὶ ἐσθῆτος ἐξ ἀλεπίνης, ἡ Ἑσθήρ ἐ-
φόρει πενιχρὸν τι πανίον φαιὸν, σπανίως ἀνανεού-
μενον ἦτον ἡ εὐπειθεστάτη ὑπηρετίς τῶν ἀδελφῶν
τῆς, ἐψήκτριζε τὰ ἐνδύματά των, ἐσαπώνιζε τὰς
τραχηλίας των, ἐσάρωνε τὸν κοιτῶνά των, ἐκαθά-
ριζε τοὺς λαμπτήρας, καὶ εἶχεν, ἐν ἐνί, ἔργον τὰς
μυρίας ἐκεῖνας μικρὰς ὑπηρεσίας τῆς οἰκίας, τὰς ὁ-
ποίας καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπηρεταὶ ἐκτελοῦσι μετ' ἀπε-
χθείας.

Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγωσιν εἰς ἐπίσκεψίν τινα, ἢ νὰ
ἐξέλθωσιν εἰς περίπατον, ἢ εἰς διασκέδασιν, ἡ Ἑσθήρ
ἠναγκαζέτο νὰ μένῃ οἶκοι, καὶ ἡ μήτηρ ἀπεκρίνετο
εἰς τοὺς πυνθανομένους περὶ τῆς ἀπουσίας τῆς δε-
κάτης ἰριτής θυγατρὸς, ὅτι ἡ Ἑσθήρ ἦτο βλαξ, κατ-
κὴ, ῥυπαρὰ, ὅτι τῆς ἐπροξένει κατασχύνην. Ὁ σύ-
ζυγος ἐπειράθη μὲν ἐνίοτε νὰ κάμῃ παρατηρήσεις
περὶ τούτου, ἀλλὰ βλέμμα αὐστηρὸν τῆς γυναικὸς
του τοῦ ἐκλείει τὸ στόμα.

Αἱ τῆς μητρὸς καὶ αὐτῶν τῶν ἀδελφῶν τῆς κα-
καὶ μεταχειρίσεις οὔτε ἐν ποτὲ παράπονον ἀπέ-
σπασεν ἀπὸ τῆς δυστυχοῦς ἐκεῖνης σταχοπέλης,
θύματος ὑποτεταγμένου, ζητούσης παρὰ τοῦ Ἰ-
ψίστου παρηγορίαν, ἣν δὲν εὕρισκεν ἐπὶ τῆς γῆς.
Ἐὰν φίλοι τινὲς ἤρχοντο νὰ περάσωσι τὴν ἐσπέραν
εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ Ἑσθήρ δὲν ἔμενεν εἰς τὸν κοι-
νὸν θάλαμον, ἀλλ' ἐκλείετο εἰς τὸ ὑπνωτήριον, ὅπου
ἀνύψου πολυῶρους καὶ ἐνθέρμους δεήσεις ὑπὲρ τῆς
εὐτυχίας τῆς οἰκογενείας τῆς.

Αἱ ἀδελφαὶ τῆς εἶχον διδασκάλους τῆς μουσι-
κῆς καὶ τῆς ἰχνογραφίας, καὶ ἡ δυστυχὴς ἀπό-
κληρος ἔλαβε μὲν κατ' ἀρχὰς μέρος εἰς τὰ μα-
θήματα, ἀλλὰ μετὰ ἓνα μῆνα, ἡ Κ. Δυμιέγου, ζη-
λοτύπως βλέπουσα ὅτι αἱ πρόοδοι τῆς Ἑσθήρ ὑ-
περέβαινον κατὰ πολὺ τὰς τῶν ἄλλων ἀδελφῶν,
ἐδήλωσεν ὅτι θέλει παύσει τοῦ λοιποῦ νὰ διδά-
σκεται, ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι ἦτο μάταιος καιρὸς,
ὅτι ἡ κόρη ἦτον ἀδέξιος εἰς τὸ νὰ ὠφελῆται ἐκ τῶν
θυσιῶν, τὰς ὁποίας εὐηρεστεῖτο νὰ πράττῃ ὑπὲρ
αὐτῆς.

Ἡ Ἑσθήρ ἐσυγχώρησε τὴν μητέρα τῆς, καὶ διὰ
τὸ ἀδίκημα τοῦτο, καὶ ἐπειδὴ δὲν τὴν ἀπηγόρευ-
σαν νὰ μένῃ εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς σχολῆς, τὴν ὠ-
ραν τῶν διδασκάλων, ἔδωκεν ὅλην αὐτῆς τὴν
προσοχὴν εἰς τὰς παραδόσεις των, καὶ ἀφιέρου τὸν
χρόνον καθ' ὃν τὴν ἄφινον μόνην ἐν τῇ οἰκίᾳ, εἰς τὸ
νὰ σπουδάζῃ κατ' ἰδίαν. Ἦτον προικισμένη διὰ το-
σοῦτον σπανίας εὐφυΐας καὶ διὰ θελήσεως τοσοῦτον
ἐπιμόνου, ὥστε κατῴρθωσε νὰ ἰχνογραφή καλῆτε-
ρα τῶν ἀδελφῶν τῆς, καὶ νὰ προσδεύῃ περισσότε-
ρον αὐτῶν εἰς τὸ κύμβαλον. Ἀλλ' οὐδεὶς ἐγνώριζε
τὰς θριαμβευτικὰς συγκινήσεις, αἴτινες ὑπεσθῆρι-
ζον τὴν κόρην εἰς τὸ νὰ ὑποφέρῃ τὰς ὀδύνας καὶ
τὰς καταδρομὰς τῆς ἐπιουσίου ζωῆς τῆς.

Ἡ κακώτερος διαγωγή τῆς Κ. Δυμιέγου μ' ἔ-
καμε νὰ ὑποπτέσω μέρος τῶν θλιβερῶν τούτων

ἀληθειῶν, καὶ ἠσθάνθη διὰ τὴν ἀσθενῆ ἔτι μείζο-
να τὴν συμπάθειαν. Καὶ τοι ὀλίγον ἐλπίζων νὰ
τὴν σώσω, ἀπεφάσισα νὰ ἐπαγρυπνῶ αὐτῆς, οὐδὲ
στιγμὴν ἀποτρέπων ἀπ' αὐτῆς τὴν προσοχὴν μου,
νὰ βάλω εἰς ἐνέργειαν ὅλα τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς
πέρας μου ὡς πρὸς τὴν επικρατοῦσαν ἐπιδημίαν τὰ
μέσα διήλθον νύκτας ὀλοκλήρους εἰς τὸ προσκε-
φάλαιόν τῆς, συνεβουλευόμενι περὶ τῆς καταστά-
σεως τῆς ἐξοχόν τινα μύστην τῆς ἐπιστήμης, ἐπι-
σκέπτομενον καθεκάστην τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ τέλος
ἠτύχησα νὰ ἰδῶ τὴν Ἑσθήρ ἀναλαμβάνουσαν τὴν
ζωὴν ταχέως δὲ πᾶς κίνδυνος ἐξέλιπεν.

Ὅταν εὕρεθῃ εἰς ἀνάρρωσιν, ἐσκέφθη, ὅτι δὲν
ἦτο φρόνιμον νὰ τὴν ἀφήσω ἐκτεθειμένην εἰς τὰ
θανατηφόρα μιάσματα τοῦ νοσοκομείου, καὶ τὴν ἐ-
πανέφερον μόνος μου εἰς τοὺς γονεῖς τῆς.

Δύο νεκροκράββατα ἴσταντο εἰς τὴν θύραν τῆς
ἐν ὁδῷ Ἀγίας Αἰκατερίνης οἰκίας.

Εἰς τὴν αἰθουσαν εὗρομεν μόνον τὸν Κ. Δυμιέ-
γον, περιλύπως καθήμενον ἐπὶ χθαμαλῆς ἔδρας
καὶ τὴν κεφαλὴν ἔχοντα νεύουσαν ἐπὶ τῶν γονά-
των του. Μᾶς ἔρριψε βλέμμα ἐσβεσμένου, μωρὸν
καὶ δὲν ἐδήλωσε κάμμίαν χαρὰν τοῦ ὅτι ἐπανέβλε-
πε τὴν θυγατέρα του, κατακαλύπτουσαν αὐτὸν μὲ
τὰς θωπείας τῆς.

— Ἡ μήτηρ μου, αἱ ἀδελφαὶ μου . . . ποῦ εἶ-
ναι; ἠρώτησεν ἡ Ἑσθήρ, τὶ εὐτυχία ὅτι ἀξιοῦμαι
πάλιν νὰ τὰς ἐναγκαλισθῶ.

— Αἱ ἀδελφαὶ σου; ἀπήντησεν ὁ πατὴρ, καὶ δὲν
ἠξέουρες ὅτι δέκα ἀπέθανον; δὲν τὰς ἐφαρμάκευ-
σες σὺ, ὡς λέγει ἡ γυνὴ μου; δὲν εἶδες δύο νεκρο-
κράββατα εἰς τὴν θύραν;

Χωρὶς ν' ἀκούσῃ περισσότερα, ἡ Ἑσθήρ ὤρμη-
σεν ὡς παραφρονουσα ἐξω τῆς αἰθούσης, καὶ ἔτρε-
ξεν εἰς τὸ ὑπνωτήριον, ὅπου τὴν ἠκολούθησα.

Ἐνδεκα κλῖναι ἦσαν κεναί. Δύο μόνον κατεῖχον-
το ἀπὸ τὰς δύο τελευταίας θυγατέρας, αἴτινες ἐ-
πέζησαν μετὰ τῆς Ἑσθήρ. Ἡ Κ. Δυμιέγου πε-
ριεῖπεν αὐτάς. Ἡ δυστυχὴς! εἶχε γίνεи εἰκοσιν
ἔτη γηραιότερα, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ χολέρα εἰσῆλ-
θεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Ἐντὸς πέντε ἡμερῶν εἶ-
δε ν' ἀποθάνωσι δέκα θυγατέρες τῆς, αἴτινες ἀ-
πῆρχοντο, ὡς ἦλλον, κατὰ ζεῦγος!

Ὅταν ἴδε τὴν Ἑσθήρ. ὤρμησεν ἐπάνω τῆς ὡς ὕ-
αινα καὶ τῆς ἐνέπηξε τοὺς ὄνυχάς τῆς εἰς τὸ πρό-
σωπον, ὀνομάζουσα αὐτὴν δῆμιον, φονέα τῶν θυ-
γατέρων τῆς.

Ἐλαβα εἰς τὰς ἀγκάλας μου τὴν δυστυχῆ κό-
ρην, ἣτις εἶχε λειποθυμήσει, καὶ τὴν ὁποίαν ἄνευ
ἐμοῦ ἡ μήτηρ ἐκεῖνη ἤθελε κατασπαράξει. Τὴν
κατέθεσα εἰς τῆς ἀδελφῆς μου, ὅπου ἔπαθε νέαν
ἀσθένειαν, τοσοῦτο σχεδὸν ἐπικίνδυνον ὅσον καὶ
τὴν πρώτην, καὶ διαρκέσασαν δύο μῆνας.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἡ ἐπιδημία ἀνῆρπασε
τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, τὰς
δύο τελευταίας ἀδελφὰς τῆς Ἑσθήρ, καὶ μετὰ ὅ-
κτῳ ἡμέρας ἀπέθανε καὶ αὐτὴ ἡ μήτηρ.

(Φυλλάδιον 1. τόμ. ΣΤ')

Τὸν Κ. Δυμιέγον ἐφείσθη ἡ ἐπιδημία, ἀλλ' ὄ-
ταν ἴδεν ἑαυτὸν μόνον, παντέρημον εἰς τὰ ἐκτε-
ταμένα ἐκεῖνα οἰκήματα, τὰ πρὸ ὀλίγου τοσοῦτο
θορυβώδη καὶ πλήρη ζωῆς, προσεβλήθη ὑπὸ εἶδους
τινὸς βλακίας καὶ ἔσυρε δύο ἀκόμη ἐτῶν ὑπαρξίν
ἀθλίαν.

Ἡ πρόρρησίς μου ἐξεπληρώθη ταχύτερα καὶ τρο-
μεωτέρω ἢ ὅσον ἐφρόνου. Ἡ κακὴ μήτηρ ἐτιμω-
ρήθη σκληρῶς.

— Καὶ ἡ Ἑσθήρ; ἠρώτησεν ἡ κόμισσα ἐπὶ τῆς
ὁποίας ἡ διήγησις αὕτη ἐφαίνετο προσενησασα βα-
θυτάτην ἐντύπωσιν.

— Ἄ! ἡ Ἑσθήρ; εἶναι σήμερον σύζυγός μου.
(Μετὰφρασις) Κ. Π.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΛΑΤΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΟΣ ΑΝΘΟΥΣ.

Ὅτε ἐσχάτως ἐζητεῖτο τι ἐμελλε γενέσθαι τὸ
Κρυστάλλινον Παλάτιον, ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Δίκηνς ἐκ-
διδομένῳ περιοδικῷ συγγράμματι Household -
Words, ἐγράφη ἡ ἱστορία τοῦ παλατίου τούτου,
ὡς ἐπιτάφιόν τι αὐτοῦ, ἂν, ὡς ὑπετίθετο τό-
τε, ἐμελλε νὰ κατεδαφισθῆ. Ἦδη, ὡς γνωστὸν, ἠγο-
ράσθη παρὰ τινος ἐταιρίας καὶ θέλει ἐπανοικοδο-
μηθῆ εἰς Σιδενάμ μετὰξὺ Λονδίνου καὶ Brighton.
Ἐν αὐτῷ θέλει συστηθῆ χειμερινὸς κήπος, θέλουν
ἐκτίθεσθαι ἔργα γλυπτικῆς καὶ μεταφερθῆ θαλάσ-
σιον ὕδωρ διὰ λουτρὰ, κατὰ τὸ θέρος, ἐντὸς αὐτοῦ
τοῦ Λονδίνου!

Τὸ τεράστιον παλάτιον χρεωστεῖ τὴν γένεσίν
του εἰς τεράστιόν τι ἄνθος, καὶ ἐὰν τὸ πρῶτον
συνέστησε τὸ περιεργότερον κεφάλαιον τῆς ἱστο-
ρίας τῆς τέχνης, τὸ δεύτερον παρέστησε τὸ παρα-
δοξώτερον ἐπεισόδιον τῆς φυσικῆς ἱστορίας. Ἐγρά-
ψαμεν ἐν δέοντι καιρῷ περὶ τοῦ παλατίου τού-
του, ἀλλὰ χάριν τῶν ἀναγνώστων μας, δὲν ἐκρί-
ναμεν περιττὸν νὰ ἐρανισθῶμεν καὶ νέας τινὰς
περὶ αὐτοῦ εἰδήσεις ἐκ τοῦ προειρημένου ἄρθρου.

Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ἔτους 1847, πε-
ριγηγῆτις τις ἀνέπλεε μετὰ κόπου εἰς εὐθραυστον
ἀνάτιον τῶν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ Βερβίκη, εἰς Δεμε-
ράρη (τῆς Μ. Ἀμερικῆς). Φθὰς εἰς τὸ μέρος, ὅπου
ὁ ποταμὸς εὐρύνεται καὶ ἀποτελεῖ δεξαμενὴν, βί-
πτει προσεκτικὰ βλέμματα εἰς τὴν μεσημβρινὴν
ἔχθην, ὅπου εἴλκυσε τὴν περιέργειάν του παρά-
δοξόν τι ἀντικείμενον. Διεύθυνε τὸ σκάφος του
πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ καθόσον ἐπλησίαζεν,
ἠύξανε καὶ ἡ προσοχὴ του. Καὶ τῷ σοφὸς βοτανο-
λόγος καὶ γινώσκων ὅλην τὴν φλόραν τῆς μεσημ-
βρινῆς Ἀμερικῆς, ἀλλ' οὐδέποτε εἶδε παρόμοιόν τι.
Ἦτο δὲ τὸ ἀντικείμενον — φυτόν τι ἔνυδρον, οὗ τὸ

σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος οὐδὲν ἄλλο γνωστὸν ἀν-
θος ἀνεκάλει.

— Ἴδου, ἀντημείφθην διὰ τοὺς κόπους μου, εἴ-
πεν ὁ Κ. Ροβέρτος Σχόμβουρκ, καὶ ἐλησμόνησε τοὺς
μόχθους τοῦ ὄλου.

Ἐν φύλλον, ἔχον πέντε ἢ ἕξ ποδῶν διάμετρον,
ἐπλεον ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἦτο πλουσίον πορφυροῦ
χρώματος, καὶ αἱ ἄκραι αὐτοῦ περιέγραφον πλα-
ταῖαν ζώνην ἀνοικτοῦ πρασίνου χρώματος. Τὸ μέ-
γα καὶ πολύφυλλον ἄνθος, ὅπερ παρέστη εἰς τὰ
ἄμματα τοῦ θαυμάζοντος περιηγητοῦ, ἦτο κατὰ
πάντα ἄξιον τοῦ φύλλου τοῦ. Συνέχευτο ἐκ μεγά-
λου ἀριθμοῦ πετάλων ῥοδοχρόων, ἰσοχρόων ἢ λευκοτάτων. Ἡ ἐπιφά-
νεια δὲ τοῦ ὕδατος ἐκαλύπτετο ὑ-
πὸ τῶν παραδόξων τούτων κρί-
νων.

« Ὅσκις μετέβαινον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς
εἰς τὸ ἄλλο, λέγει ὁ σοφὸς περι-
ηγητής, εἶχον νέον τι πάντοτε νὰ
θαυμάσω. »

Ὁ Σχόμβουρκ δὲν συνέλεξε
μόνον τὰ ἄνθη, ἐξερρίζωσε πολλὰς
ρίζας καὶ τὰς ἔστειλεν εἰς Ἀγ-
γλίαν, προσθεῖς καὶ σπόρους. Ἡ ὠ-
ραία δὲ ξένη ἄμα φθάσα εἰς τὸ
βρετανικὸν ἔδαφος ὠνομάσθη Vi-
toria-regia. Μετὰ ἀκάρπους προσ-
παθείας, ἡ φροντίς τῆς ἀνθίσσεως
τοῦ, διὰ τεχνητῆς ἀτμοσφαι-
ρας, ἐνεπιστεύθη εἰς τὸν Κ. Πάξ-
των, τὸν περιώνυμον κηπουρὸν τοῦ
γνωστοῦ κτήματος τοῦ δουκὸς
Δεβονσάιρ, Τζατσουόρθ.

Ὁ Κ. Πάξτων δὲν εἶναι σοφὸς
τις, κατὰ τὴν συνήθη τῆς λέξεως
ἐκδοχὴν, ἀλλ' ἀνὴρ πεφωτισμέ-
νος, ὅστις σπουδάζει διηλεκτικῶς τὴν
φύσιν, τὴν παρατηρεῖ καὶ ζητεῖ,
ὅσον τὸ δυνατόν, νὰ μυηθῇ τὰ
μυστήριά της. Ὅταν ἡ στιγμή τῆς
ἀνθίσσεως ἐπλησίαζεν, προσεπάθησε
νὰ μιμηθῇ τὸ πρότυπόν του,
ὥστε τὸ ἄνθος νὰ νομίσῃ ἑαυτὸ ἐκ νέου εἰς τὰ
διαυγῆ ὕδατα καὶ ὑπὸ τὸν πυρίπνου ἥλιον τῆς ἀγ-
γλικῆς Γουιάνης. Αἱ ρίζαι ἐφυτεύθησαν μετὰ πολ-
λῆς προσοχῆς εἰς γῆν παχεῖαν, τὰ πυκνὰ φύλλα
ἐπλεον ἐπάνω ὠραίας δεξαμενῆς, εἰς ἣν τροχὸς τις
διὰ μηχανισμοῦ ἀπέδιδε τὸν ἀνάβρασμόν τῶν ἐγχω-
ρίων αὐταῖς ὕδατων τέλος τὸ ἄνθος ἤνοιξεν, ἐπα-
νευρίσκον τὸ φλογερὸν κλίμα του εἰς τὸν ὑάλινον
κλωβὸν του.

Ἀπὸ τοῦ ὑελίνου τούτου κλωβοῦ ἀρχεται καὶ
ἡ ἱστορία μας. Ἐμιμήθημεν κατὰ τι τοὺς ῥητορι-
κοὺς ἐκείνους βουλευτὰς, οἵτινες, θέλοντες νὰ ὀμι-
λήσωσι περὶ καταχρήσεως τινος ὑπουργικῆς, ἀρ-
χίζουσιν ἀπὸ τοῦ πταίσματος τῶν πρωτοπλάστων

Ἀδάμ καὶ Εὐας, φέρουσιν εἰς μέσον ὄλην τὴν πα-
λαιὰν γραφὴν καὶ ὄλην τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν, —
Ἄλλὰ δὲν εἶναι ἄξιον νὰ γνωρίζωμεν τὴν συγγέ-
νειαν, ἣτις ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ γίγαντος τοῦ Hyde-
Park καὶ τῆς ὑαλίνης κατοικίας τοῦ μεγαλύτερου
τῶν ἀνθρώπων;

Εἰς τὸ τεχνητὸν ἀνθοκομεῖον ἢ τὸ θερμόστεγον
τοῦ Κ. Πάξτων ἡ βασιλεῖς Βικτωρία ἐφυτεύθη τὴν 9
αὐγούστου 1849 καὶ ἤνθησε τὴν 9 νοεμβρίου τὸ
ἄνθος της, δὲ εἶχε πλέον τοῦ πηγῆως περιφέρειαν!
Μετὰ ἓνα μῆνα οἱ πρῶτοι σπόροι ὠρίμασαν, τινὲς
αὐτῶν ἐκαλλιεργήθησαν ἐπιμελῶς, καὶ ἀνεφάνησαν

Ο Κ. ΠΑΞΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΛΑΤΙΟΝ.

νέοι βλαστοὶ, εἰς μεγίστην δόξαν τοῦ Κ. Πάξτων.
Ἄλλ' ἡ ἐπιτυχία ἐπέφερον ἐντούτοις νέας ἀπορίας.
Τὸ ὠραῖον φυτὸν ἐγένετο, ἐντὸς ἐνὸς μηνός, πολ-
λὰ μέγαλον διὰ τὸ οἰκημά του (its home). Τοῦτο
δὲ ἦν νέον πρόβλημα, ὅπερ ἐμελλε νὰ λύσῃ πάλιν ὁ
Κ. Πάξτων.

Ἦρξατο τοῦ ἔργου καὶ κατεσκευάσεν ἀνθοκο-
μεῖον κομψὸν νέου σχήματος, εἶχε δὲ αὐτὸ 60
ποδῶν μήκος καὶ 40 πλάτος. Τὸ κατεσκευάσμα δὲ
τοῦτο ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Κρυ-
σταλλίνου Παλατίου.

Εἰς συνεδρίασιν τινα δικαστικὴν μιᾶς ἐκ τῶν ἐπι-
τῶν σιδηροδρόμων ἐπιτροπῆς, ἠδυνήθη ὁ Κ. Πάξτων,
προεδρεύων τοῦ δικαστηρίου, νὰ σχεδιάσῃ ἐπὶ ἐνὸς

φύλλου χάρτου, τεθειμένου ἐνώπιον αὐτοῦ τὸ μέ-
γα σχέδιόν του, ἐνῶ ἐρρήτόρευον οἱ δικηγόροι.

Μετὰ δέκα ἡμέρας ἐτελειοποίησε τὸ ἔργον του
τοῦτο καὶ ἐνεβίβαστο εἰς ἀτμάμαξαν ὅπως με-
ταβῆ εἰς Λονδίνον. Κατ' εὐτυχῆ συγκυρίαν, συνε-
ταξείδευεν εἰς τὴν αὐτὴν ἀμαξάν ὁ ἐνδοξότερος τῶν
καθ' ἡμᾶς μηχανικῶν, καὶ πρὸς τούτοις μέλος τῆς
ἐπι τοῦ Κρυσταλλίνου Παλατίου ἐπιτροπῆς.

— Ποία εὐτυχῆς σύμπτωσης! ἐκραύγασεν ὁ Κ.
Πάξτων, ὑπερχαίρων συναντῶν
ἡμᾶς. Ἐγὼ ἴσα ἴσα ἐπάνω μου
σχέδιά τινα, τὰ ὅποια ἐπεθύ-
μουν νὰ ἰδῆτε.

Καὶ τὰ σχέδια ἐξετυλίχθη-
σαν.

— Ἴδου αὐτὰ, εἶπεν ὁ αὐ-
τοδχέσιος ἀρχιτέκτων, ἰδέτε
τα καὶ εἰπέτε με, ἐὰν δύ-
νανται νὰ χρησιμεύσωσι διὰ
τὸ μέγα κτίριον τοῦ 1852.

— Τί λέγετε; ἐκραύγασεν
ὁ μηχανικὸς, μειδιῶν μετὰ
δυσπιστίας.

— Ὀμιλῶ σπουδαίως.

— Ἀλλὰ φθάνεις πολὺ βρα-
δέως, τὰ πάντα ἀπεφασίσθη-
σαν.

— Δὲν πειράζει, ἰδέτε μόνον
πῶς σὰς φαίνονται.

Καὶ ἐνῶ ὁ Πάξτων ἤσθιε
τὸ γεῦμά του, ὅπερ εἶχεν ἐνθήσει εἰς τὸ θυλάκιόν
του διὰ νὰ προφθάσῃ τὴν ἀτμάμαξαν, ὁ μηχανικὸς
ἐξήταζεν εἰς ἄκρον προσεκτικὸς τὰ πρὸ αὐτοῦ
σχέδια τέλος συναθροίσας καὶ θέτων αὐτὰ ἐπὶ τῆς
ἀντικειμένης ἑδρας.

— Εἶναι θαυμάσια! ἐκραύγασεν, ὅποια δια-
φορὰ πρὸς ὅσα μᾶς ὑπεβλήθησαν μέχρι τοῦδε.
Πλὴν τί δυστυχία νὰ μὴν παρουσιάσετε τὰ σχέ-
δια ταῦτα ἀρχήτερα!

— Ὅτὰ τὰ δεῖξετε τῆς Ἐπιτροπῆς;

— Ἀναμφιβόλως.

Ὁ μηχανικὸς οὗτος ἦτο ὁ Ροβέρτος Στέφενσον.

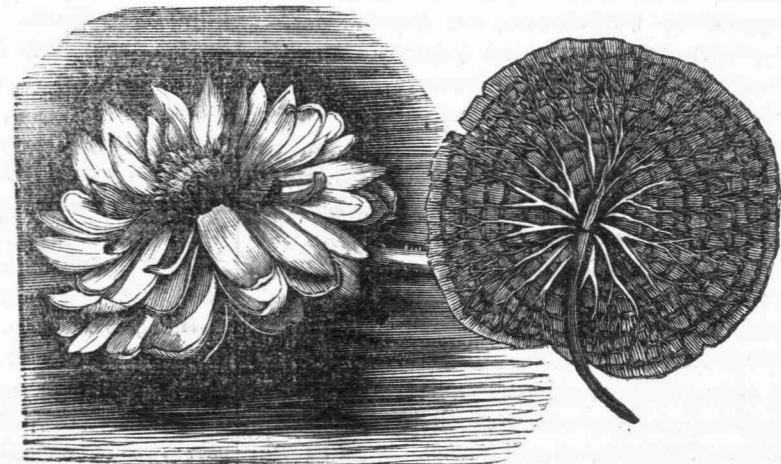
Τὴν ἐπαύριον, 29 Ἰουνίου, τὸ σχέδιον παρου-
σιάσθη εἰς τὴν ἐπιτροπὴν, προεδρευομένην ὑπὸ τοῦ
πρίγκιπος Ἀλβέρτου. Ἐθαύμασεν αὐτὸ ὁ πρίγκιψ,
ἐξέφρασεν ἐπίσης καὶ ὁ Ροβέρτος Πήλ τὴν εὐαρέ-
σκειάν του. Φεῦ! στιγμᾶς τινος ὕστερον, ὁ μέ-
γας οὗτος ἀνὴρ ἀπερχόμενος τοῦ Οὐεσμίνστερ, ἐφ-
ιππος, χάριν περιπάτου, ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ ἵππου
καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας δὲν ἔζη πλέον.

Ἡ ἐπιτροπὴ παρεδέχθη λοιπὸν ὁμοφώνως τὰ
σχέδια τοῦ Κ. Πάξτων καὶ ἰδοὺ πῶς ἐκτίσθη τὸ
πρωτοφανὲς ἐκεῖνο οἰκοδόμημα, ἔχον μήκος 1,851
πῆχ. καὶ τὸ ὅποιον συνέστησε τῇ Ἀγγλίᾳ ἐποχὴν
δόξης ἀνεξάλειπτον.

Καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τοῦ ἄρθρου, προσθέτομεν δὲ

περὶ τῆς Βασιλικῆς Βικτωρίας, περὶ τῆς ὀνομα-
σίας τῆς ὁποίας συνεκροτήθη τρομερὸς πόλεμος
μεταξὺ τῶν βοτανολόγων, πόλεμος, ἐν ᾧ, λέγει
ὁ Ἀλβέρτος Κάρ, ἐχύθη πολλὴ μελάνη, ὅτι ἡ καλ-
λιέργεια αὐτῆς δὲν περιορίσθη εἰς μόνον τὸ κτήμα
τοῦ βαθυπλοῦτου Δεβονσάιρ.

Μετὰ τὴν ἀνθίσασαν αὐτοῦ τὴν 8 νοεμβρίου
1849, ἤνθισε καὶ ἄλλη τὸ ἐπόμενον ἔτος εἰς τοῦ
δουκὸς Νορθουμβερλάν. Ἐπειτα τρίτη, γαλεῖσα ἀπὸ

ΤΟ ΑΝΘΟΣ.

Τζατσουόρθ, εἰς τοῦ Κ. Βαν-Ούττ τὴν 5 Σεπτεμ-
βρίου 1850. Ἡ δεξαμενὴ τοῦ νυμφαίου τούτου ἀν-
θους δέον νὰ ἔχη πλάτος 8 μέτρων καὶ 1(2, βᾶ-
θος δὲ 2 μέτρων, τὸ ἀνθοκομεῖον ἀπαιτεῖ θερμότη-
τα 28 βαθμῶν ἐκτομοβάθμων, τὸ δὲ ὕδωρ 29 μέ-
χρι 33.

ΕΝΑΕΡΙΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ.

ΑΠΟ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΕΙΣ ΣΠΑ (Βέλγιον)

Ἰπὸ τοῦ Ρώσσου Ἰβάρ Μάτζρεφ.

Ἀνέγων μετὰ ἀπλήστου περιεργείας τὰς διη-
γήσεις τῶν ἀναβάσεων τῶν ΚΚ. Γαι-Λυσάκου,
Βλαγγάρδου, καὶ ἰδίως τοῦ δουκὸς Βρουσβίχ ἐν
συνοδείᾳ τοῦ περιωνύμου Γρῆν. Αἱ τολμηραὶ ἀπό-
πειραὶ τῶν ἐδελείων τὸ πνεῦμά μου, καὶ ἐπιθυ-
μία τις τοῦ ν' ἀκολουθήσω τὰ ἔγγραφα, νὰ φθά-
σω ἀπώτερον, ὑψηλότερον αὐτῶν εἰς τὰ αἰθέρια πε-
λάγη μὲ κατεδίωκεν ἀπαύστως. Οὐτε δὲ αὐτοὶ
οἱ συγδόντες με μετὰ τοῦ ἐπιγεῖου τούτου κό-

σμου γλυκύτατοι δεσμοί ἴσχυον νὰ μ' ἀποτρέψωσι τοῦ σκοποῦ μου. Ὄθεν τὴν 5 Ἰουνίου 1851 εἰς τὰς 5 ὥρας καὶ 17 λεπτά τῆς ἐσπέρας, ἐφοδιασθεὶς δι' ὅλων τῶν ἀναγκαίων ἐπιστημονικῶν ἐργαλείων, ἀνέβην εἰς τὸ ἀερόστατον ὁ Ἀετός, ὅπερ ἐμελλε νὰ ὑψωθῆ, κυβερνώμενος τοῦ Κ. Γοδάρ. Οἱ σύμπλοι μου ἦσαν ἡ Κ. κόμισσα Σ. . . ὁ κόμης Ἀλέξιος Πομερέ καὶ εἰς τῶν φίλων μου.

Ἡμεθα εὐθυμώτατοι ἀρίνοντες τὴν γῆν. Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἠσθάνθη βιαιοτέρους τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του, οὐδεὶς ἐσυλλογίζετο τὸν κίνδυνον καὶ πραγματικῶς ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαιρας, ἡ στερεότης τῆς μηχανῆς, καὶ ἡ ἐμπειρία τῶν ὀδηγῶν μας διεσκέδαζον πᾶσαν ἀνησυχίαν. Ἐμείναμεν πολλὴν ὥραν ὑπεράνω τῶν Παρισίων, θαυμάζοντες τὸ μεγαλοπρεπὲς πανόραμα τῆς μεγάλης πόλεως καὶ τῶν περιχώρων της. Ἐπηγωνισμένοι εἰς τὰ χεῖλη τοῦ σκάφους, ὡς εἰς ἐξώστην, ἀπελαύομεν ἐντελέστατα τοῦ ἐξαισίου τούτου θεάματος, ὅπερ οὐδὲν σύννεφον ἐπεπρόσθει, καὶ τὰ ὄμματά μας ἀκορέστως προσηλούντο ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ ὑπερφύης ἐκεῖνος σωρὸς τῶν οἰκιῶν, τῶν δένδρων, τῶν ποικιλοχρόων πεδίων διαρρέομένων ὑπὸ βρομάτων, τρυμνομένων ὑπὸ ὀδῶν, ὑπὸ σιδηροδρόμων ἐλικοειδῶν, αἱ στῆλαι τοῦ καπνοῦ, ὁ ἦχος τῶν κωδῶνων, οἱ παμπληθεῖς ἀνθρώπινοι θόρυβοι, οἵτινες συνεχέοντο εἰς ἓν, εἶτα ἡ σιγὴ καὶ ἡ ἀδιάκοπος ἐπέκτασις τῆς ἀπεράντου εἰκόνας, ἣτις ἐκτυλίσσεται καὶ μεγαλύνεται ἀκαταπαύστως· πάντα ταῦτα μαγεύουσι τὴν ὄρασιν καὶ βυθίζουσι τὴν ψυχὴν εἰς βαθεῖαν ὄνειρώζιν. Ὄταν βλέπη τις ἐκ τοῦ ὕψους ἐκεῖνου τ' ἀνθρώπινα πράγματα, εὐρίσκει τὴν ζωὴν εὐτελεστέραν καὶ τὴν φύσιν μεγαλειοτέραν, αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἀνακαλούμενον εἰς τὴν γῆν διὰ τοῦ ὀρμεμψύτου τῆς διατηρήσεως, ἀλλὰ πολὺ ἰσχυροτέρα εἶναι ἡ ἔλξις πρὸς τὸν οὐρανόν.

Αἱ ἐντυπώσεις αὐταὶ κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἤττον ζωηραὶ. Ἐν τῇ περιουδεῖᾳ, ἀνὰ πρῶταις ὥραις δὲ εἶναι αἱ ὥραι τῆς εἰς ἐκὺτον συναθροίσεως. Οἱ εὐθυμοὶ λόγοι, αἱ ἀφρονέστεραι ἐπιφωνήσεις ἠκούοντο πανταχόθεν. Ἀνεγνωρίζομεν, ὠνομάζομεν περιχαρεῖς τὰ μέρη ἐπὶ τὰ ὅποια διέπτατο τὸ ἀερόστατον. Ἀνήκομεν εἰσέτι εἰς τὴν γῆν. Ἡ γαλήνη τῆς ἐρασμίας συντρόφου μου ἀπεδίωκε τὰς σοβρὰς σκέψεις. Διὰ τῆς περιφρονήσεως ἐκείνης παντὸς φόβου, φυσικῆς εἰς τὰς γυναῖκας, ὣν τὸ ἐξωτερικὸν εἶναι ἀβρόν καὶ λεπτοφυῆς, ἴσως δὲ καὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ γνωρίσῃ ἂν ἡ φαιδρότης καὶ ἀμεριμνία ἡμῶν δὲν ὑπέκρυπτεν ἀνησυχίαν τινὰ κρυφίαν, ἐτέρπετο ἐξαφνίζουσα μὲν ὁ πῦρ αὐτῆς ὁ μικρὸς ὡς παιδίον ἐνετύπου εἰς τὸ πλοῖον αἰφνίδιον κλόνον ἀκολουθούμενον ὑπὸ δονήσεων ἀτάκτων, ἄλλοτε δὲ ἐκυπτε ὑπὲρ τὸ χεῖλος, προκαλουμένη τὴν ἀβυσσον καὶ διαταράττουσα μεγάλως τὴν ἰσορροπίαν μας. Τέλος, ὑποχωροῦσα εἰς τὰς εὐσεβάστους παρακλήσεις τοῦ πληρώματος, συγκατένευσε νὰ παραιτήσῃ τὰς δοκιμὰς της. Ἐν τούτοις μεταξὺ διαλεγόμενοι, μᾶς κατέ-

λαβεν ἡ πείνα. Ἐν μιᾷ στιγμῇ διετέθημεν εἰς τὸν ἐκ λύγου κοιτωνίσκον μας, μετὰ τῆς αὐτῆς ἀνέσεως ὡς ἂν ἡμεθα εἰς αἶθουσαν τοῦ ἀρίστου τῶν Παρισίων ξενοδοχείου. Τὰ πόματα ἐπέταξαν φαιδρῶς εἰς τὸ κενόν, καὶ ἐν τάχει, αὐξούσης τῆς ζωηρότητος ἐν τῇ συγκρούσει τῶν ποτηρίων, ἕκαστος ἠρμήνευεν ἐλευθέρως τὸν προσφιλέστερον διαλογισμὸν του.

— Εἰς ὑγείαν τῆς Α. Μ. τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας! ἐκράχυσα ὁ πρῶτος.

— Εἰς ὑγείαν Ἐρρίκου τοῦ Ε'. ἀπήντησεν ὁ Κ. Πομερέ. — Ἐξμεθα τόσον πλησίον τῶν συννέφων, ὥστε ἡ δημοκρατία δὲν ἠδύνατο νὰ μᾶς ἀκούσῃ ἄλλως τε εἰς τὰς χώρας ταύτας αἰτινες κείνται ἐγγυτάτω τῶν ἀστέρων, ἡ καρδία ἀνοίγεται εἰς ὅλας τὰς ἐκχύσεις, ἡ φαντασία εἰς ὅλας τὰς ἐλπίδας. Ὡς πρὸς ἐμὲ, χάριτι θεῖα, οὐδεὶς πόθος, οὐδεὶς φόβος ἠδύνατο ν' ἀναμιχθῆ εἰς τοὺς λόγους μου, καὶ ἡ πρόποσις μου ἦτον ἡ ἠχὴ κραυγῆς ἀμεταβλήτου καὶ ὁμοφώνου τῆς ἐθνικῆς τοῦ Ρώσου ἀνησυχίσεως.

Ἡ νύξ κατέλαβεν ἡμᾶς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐνασχολήσεων τούτων. Ἡ κίνησις τῆς σφαιρας ἦτο σχεδὸν ἀνεπαίσθητος, καὶ πλέον ἤρεμος ἢ πλοίου τρέχοντος εἰς τὴν ἐπιράνειαν τῶν ὑδάτων. Οὐδεὶς ἡμῶν ἔπασχε σκοτοδινίαν ἢ κακουχίαν καὶ τὰς αἰσθήσεις μας ἐπλήρου γαλήνη ἐντελής. Ἐπεθύμοι ἀπαντες νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ ὠραῖον ταξείδιόν μας. Ἀλλ' ἡ φρόνησις ὑπεγόρευε νὰ εὐρεθῶμεν πρὶν νυκτώσει εἰς κατοικημά τι πλησίον σιδηροδρόμου. Ἦρχισαν λοιπὸν τοὺς ἐλιγμούς τῆς καταβάσεως καὶ ἐπλησίασαμεν βραδέως εἰς τὴν γῆν. Ἀδύνατον νὰ ἐξηγήσω τὴν ἄφατον ἠδονὴν τῆς στιγμῆς ταύτης. Ἡ γαλήνη τῆς φύσεως ἐπλήρου τὰς αἰσθήσεις μας ὑπὸ ἀγνώστου ραστώνης (bien être). Ἡ σιωπὴ διεδέχθη τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν εὐθυμίαν. — Ἐρμυβάζομεν πλείστον, χωρὶς νὰ ὀμιλῶμεν, ἀλλ' ἕκαστος ἡμῶν ἐψαλλεν ἰνδομύχως τὸ ἔπος αὐτοῦ. Καθόσον προσηγγίζομεν τῇ γῆ, αἱ μεγάλαι γραμμαὶ τοῦ τοπίου ἐξηκριβοῦντο βέλτιον, καὶ αἱ λεπτομέρειαι ἀνεφαίνοντο ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν οὐρανῷ, εἰς τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς ἐσπέρας. Διεκρίνομεν βαθμηδὸν τοὺς λόφους, τὰ δάση, τὰ κωδωνοστάσια, τὰς οικίας, ἠριθμοῦμεν τὰ φῶτα τῶν χωρίων. Ὁ θόρυβος ἤρχιζε νὰ γίνεται αἰσθητὸς εἰς τὰς ἀκοάς μας· κώδων τις μακρυνὸς ἤχει, μία ἄμαξα ἐκυλίετο μετὰ κόπου ἐπὶ τῶν πετραδίων, εἰς ἵππος ἐχρημέτιζε. Πλησιέστερον ἀκόμη, ἠκούσαμεν τὸν μορμουρτὸν ἑνὸς βυακίου, τέλος τὸν ἦχον τῶν ἀνθρωπίνων φωνῶν: Οἱ χωρικοὶ μᾶς ἔλεγον τὸ « καλῶς ὄριστε ». Σχοινίον 130 μέτρων, ὅπερ ἔρριψεν ὁ Κ. Γοδάρ, τὸ ἤρπασαν γεωργοί, οἵτινες μᾶς ἐπανεφέρουν ἄνευ κλονισμῶν ἐν μέσῳ τῶν ἀγρῶν τῶν πλησίων τοῦ χωρίου Eussy-le-Long.

Ἡ ἐπιστροφή αὕτη εἰς τὴν γῆν θέλει μένει ὡς μία τῶν γλυκυτέρων καὶ ποιητικωτέρων ἀναμνήσεων τῆς ζωῆς μου. Ἐξετελέσθη ἐν περιστάσει

λίαν εὐχαρίστοις, διότι ἀπείχομεν τῆς Σουασῶνος μίαν μόνον λεύγαν καὶ μᾶς ἦτον εὐκολώτατον νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν πόλιν ταύτην, συρόμενοι διὰ μακρῶν σχοινίων, ὅπως σχεδὸν ῥυμουλκοῦνται αἱ λέμβοι ἐπὶ τῶν διωρύγων. Κατέβημεν διὰ νὰ εὐχαριστήσωμεν τοὺς ἐγκατοίκους, τρέξαντας ἐν πάσῃ σπουδῇ καὶ προσφέροντας ἡμῖν τὰς ἐκδουλεύσεις των. Μετὰ μίαν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐχρεωστοῦμεν ν' ἀπαντῶμεν εἰς τὰς ἀφελεῖς ἐρωτήσεις των, εἰσέβημεν πάλιν εἰς τὸ πλοῖαίριόν μας· ἦτο ἐντελῶς νύξ. Δι' ἡμᾶς, περιηγητὰς τῶν αἰθέρων, ὁ ἥλιος ἔλαμπε πολλὴν ὥραν, ἀφοῦ ἔπαυσε νὰ φωτίζῃ τὴν σφαῖραν. Χωρικοὶ τινὲς ἐξέυχθησαν εἰς τὰ σχοινία καὶ μᾶς ἐρμούλκυσαν μέχρι τῶν πυλῶν τῆς πόλεως, ὅπου κατέβην ἐγὼ τὴν 11 ὥραν καὶ ἡμίσειαν. Εἰσῆλθον εἰς τινὰ πρωτοφυλακὴν. Οἱ στρατιῶται οὐκ ὀλίγον ἐξεπλάγησαν ἐπὶ τῇ αἰτήσει μου τοῦ νὰ βληθῆ εἰς ἀμαξοστάσιόν τι ἢ σφαιρὰ μας. Μὲ εἶπον ν' ἀποτανθῶ εἰς τὸ φρουράρχον διὰ νὰ μὲ συγχωρηθῆ νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν πόλιν. Ἡ ἀδεια αὕτη δὲν ἐβράδυνεν. Ἐπρεξά νὰ τὴν φέρω εἰς τοὺς συντρόφους μου, μείναντας εἰς τὸν σκάφος. Ἐλαβα τὸ σχοινίον ὅπερ ἐκυμαίνετο εἰς τὰ ἔμπρὸς τῆς μηχανῆς μας καὶ ἡ σφαιρὰ δέσμιος εἰσῆλθε θριαμβευτικῶς εἰς Σουασῶνα, διερχομένη ἄνωθεν τῶν τειχῶν. Οἱ κάτοικοι ἐκοιμῶντο· ἀλλ' ὁ θόρυβος δὲν ἐπρόξενήσαμεν ἐγγίζοντες τὰς καπνοδόχους θὰ ἐτάραξε τοὺς ἀγαθοὺς Σουασωνίους, ἀσυνειθίστους τῶν τοιούτων ἐπισκέψεων. Ἀφοῦ ἡ σφαιρὰ ἐστερεώθη εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ φρουραρχείου καὶ παρεδόθη εἰς χεῖρας τοῦ νεωτέρου Κ. Γοδάρ, ἀφοῦ ἐπληρώθησαν δι' ὀλίγης δαπάνης αἱ προξενηθεῖσαι εἰς τὰς καπνοδόχους βλάβαι, ἐνιδρύθημεν εἰς ξενοδοχεῖόν τι, ἀπολαύοντες μετ' εὐτυχίας τῆς στερεότητος τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν κινήσεών μας.

Ἐντοσούτω, τὸ σχέδιον νέας ἀναβάσεως προετάθη. Ἡθέλαμεν ὅλοι νὰ λάβωμεν μέρος. Ἀλλ' ὁ Κ. Γοδάρ ἐδηλοποίησεν, ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ δεχθῆ εἰμὴ ἓνα μόνον ἐπιβάτην, διότι ἡ σφαιρὰ ἀπόλωσε πολὺ ἐκ τῆς ἀνυψωτικῆς δυνάμεώς της, ἔνεκα τῆς ὑγρασίας τῆς ἀτμοσφαιρας. Οἱ σύνοδοί μου, ἀφίνοντές μοι τὰ δικαιοῦματά των, ἔστειλαν εἰς ζήτησιν ὀχήματος διὰ νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὸν σιδηροδρόμον, καθ' ἂν καιρὸν ἐγὼ ἐγράφα τῆς γυναικὸς μου εἰς Μόσχαν καὶ εἰς τοὺς φίλους μου εἰς Παρισίους. Ἡ νέα αὕτη ἄνοδος ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς δὲν ἦτο, τὸ ὁμολογῶ, ἄμοιρος ἐπισημότητος. Δὲν ἠγνοοῦμεν τὸ κινδυνώδες αὐτῆς, καθότι μία λεπτὴ μηχανὴ εὐκόλως χαλάται μετὰ πολὺῶρον ἐργασίαν. Ἡ φρόνησις λοιπὸν μ' ἔλεγε νὰ ἐπιστρέψω εἰς Παρισίους διὰ ξηρὰς. Ἀλλ' ὅμως καταφλεγόμενος ἐκ μόνης τῆς ιδέας τοῦ νὰ ἐκτελέσω πρᾶγμα πρωτοφανές, καὶ ἐνθαῦροντες ἀπὸ τὸ γαλήνιον ἦθος τῶν δύο ἀεροναυτῶν μας, ἠσπάσθημ τοὺς συνοδοιπόρους μου, ἔλαβον προμηθείας τινὰς καὶ εἰσεπέδησα φαιδρῶς ἐπὶ τῶν νεφῶν, τὴν τρίτην ὥραν καὶ ἑπτὰ λεπτά τῆς πρωῆας, διὰ νὰ προλάβω τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα. Πληθὸς ἄπειρον ἔλκυσθην ἀπὸ τὴν πρωϊνὴν

ἀγγελίαν τῆς παρουσίας μας συνωθεῖτο περὶ τὸ ἀερόστατον. Ὁ ἑπαρχος, αἱ ἀρχαί, οἱ σύντροφοί μου τοὺς ὁποίους ἄφινα, συνεκρότου μετὰ τοῦ ὀμίλου τῶν περιέργων, θεατὰς συμπαθεῖς, ὧν αἱ εὐχαὶ καὶ ἀνευφημῖαι προσηγόρευσαν τὴν ἀνάβασίν μου.

Ἡ σφαιρὰ ἀνέβη πολλὰ βραδέως, ἔπειτα κατέβη ἐκ νέου καὶ ἤγγισε τὰς στέγας. Ἐνόμισα ὅτι ἐμέλλομεν νὰ ἐπιφέρωμεν τὰς ζημίας τῆς προτεραίας, ἀλλ' ἰδὼν τὸν Κ. Γοδάρ ῥίπτοντα ἄμμον, ἣτις μᾶς ἐχρησίμευεν ἀντὶ ἔρματος, ἔπραξα κ' ἐγὼ τὸ αὐτὸ, διὰ νὰ ἐλαφρύνω ταχύτερον τὸ πλοῖαίριον. Οἱ σύνοδοί μου, οἱ μείναντες εἰς τὴν γῆν μὲ εἶχον προειπεῖ, ὅτι δὲν θὰ μακρυνθῶμεν ἀπὸ τὸν Σουασῶνα, — τοσοῦτον τὸ ἀερόστατον στενωθὲν, ἐφαίνετο ἔχον ἔλλειψιν ἀερίου. Μ' ἐπερίμενον ἴσως διὰ νὰ μὲ χλευάσωσιν ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ μου, ἀλλὰ χάρις εἰς τὰ μέτρα μας, αἰφνης ὁ Αετός, ἄξιος τέλος πάντων τοῦ ὀνόματός του, ἔσχισε τὸν αἰθέρα μὲ ταχύτητα βέλους. Ὑπερήφανος διὰ τὴν ἐκβασίν ταύτην, καὶ ἐλεύθερος ἀπὸ πάσης ἀνησυχίας, ἔφερα τὰ βλέμματά μου πρὸς τὴν γῆν. Πυκνὴ ὀμίχλη περιεκάλυπτε τὴν πόλιν, καὶ ἐπὶ τῆς θέσεως ὅθεν εἶχομεν ὑψωθῆ, δὲν διέκρινα πλέον, εἰμὴ σωρὸν τινὰ συγκεχυμένον. . . Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἕτερόν τι θεάμα εἴλκυσε τὰ βλέμματά μας. Ἡ ἡμέρα ἤρχιζε νὰ ὑποφώσκη, μεγάλη τις λάμψις ἐχύθη ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος, καὶ ὁ ἥλιος ἐφάνη. Δὲν θέλω πειραθῆ νὰ περιγράψω τὴν εἰκόνα ταύτην. Μόνος μεγάλου ποιητοῦ ὁ κάλαμος δύναται νὰ παρεξῆ ἰδέαν εἰς τοὺς μήποτε ἰδόντας τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἀπὸ τοῦ ὕψους εἰς τὸ εὐρισκόμην τότε. Ὑψιστε Θεέ! πόσον ἦτο θαμάσιον!

Τὸ πανόραμα ἦτο λαμπρὸν πρὸς μεσημβρίαν. Ἡ ἄρκτος τούναντιον ἐκαλύπτετο ὑπὸ ὀμίχλης. Τώρα μὲν ἦτο καύσων ἀνυπόφορος, τώρα δὲ ψυχὸς ἀπὸ τὸ ὅποιον μόλις μ' ἐπροφύλαττον αἱ μηλωταὶ μου, ἐν ᾧ καιρῷ ὁ ἥλιος κατέκαιε τὸ πρόσωπόν μου. Εἶδον τιμωρίαν τοιαύτην εἰς τὸν Ἄδην τοῦ Δάντου, ὅστις δὲν ἐφρόνει ὅτι εἰκόνιζε τόσον καλῶς. Τοὺς ἀδελφοὺς Γοδάρ κατετυράννει ἐπίσης τὸ ψυχὸς, ὥστε νὰ τοῖς χορηγήσω πολλάκις τὴν φιλοξενίαν τοῦ ἀναβολαίου μου (manteau). Τὸ θερμόμετρον, ὅπερ ἐσημείου κατὰ τὴν ἀναχώρησίν μας 10 βαθμοὺς ὑπεράνω τοῦ μηδενικοῦ, κατέβη ἓνα βαθμὸν κάτωθι αὐτοῦ. Ἐπειτα ἀνέβη πάλιν μέχρι τῶν 6, καὶ ὅμως ἡμεῖς ἀνηρχόμεθα πάντοτε. Ἡ ἀνεροὶς ἐσταμάτησε εἰς τὰς 3 ὥρας 40 λεπτά. Ἐλαβα τότε τὴν πυξίδα μου, καὶ τὴν εὐρον ἐντελῶς ἀκίνητον. Ἐνόμισα ὅτι ἐβλάβη τὴν παρῶκα εἰς τὸν Κ. Γοδάρ, ὅστις ἐξετάσας, ἐθαύμασε πολὺ εὐρὸν αὐτὴν σῶαν. Ἀναχωρήσαντες νυκτὸς ἀπὸ Σουασῶνος καὶ ὅλως ἀσχολούμενοι περὶ τοῦ ἀεροστάτου, ὅπερ μᾶς εἶχε φανῆ κατ' ἀρχὰς ἐλιγιστον διατεθειμένον εἰς δευτέραν ἀνάβασιν, οὔτε καιρὸν εἶχομεν, οὔτε ἐδυνάμεθα ν' ἀκολουθῶμεν τοὺς γεωγραφικοὺς πίνακας, τοὺς ὁποίους εἶχομεν ἐνώπιόν μας. Προσέτρεξα διὰ τοῦτο εἰς τὴν πυξίδα, ὅπως γνωρίσω τὴν διεύθυνσίν μας. Ἡ ἀπραξία τοῦ

εργαλείου τούτου θέλει βεβαίως εξηγηθῆ ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης. . .

Συνεζηπούμεν περὶ τούτου, ὅτε ἠκούσθη ἐκπυροκρότησις αἰφνιδία. Εἶδμεν ἀλλήλους τὴν ἐκπυροκρότησιν ταύτην ἠκολούθησαν μετ' οὐ πολὺ πλείσται ἄλλαι. . . Ἦσαν κρότοι τῆς σφαιρας λίαν ἐπιφόβοι καὶ δὲν ἐδιδόμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ φαινόμενον τοῦτο.

Τὸ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἐξείσιον θέαμα εἶχεν ἐλύσει ὅλην τὴν προσοχήν μας. Ὁ ἥλιος ὑψούτο ἐν ὅλῃ τῇ λαμπρότητι αὐτοῦ, ἄλλοις ἠλίσκων (riots) λαμπρῶν ἐξετείνετο εἰς τὰ ἄκρα τοῦ ὀρίζοντος. Ἦσαν αἱ Ἄλπεις, ὁ γίγας οὗτος ὁ ἐκ βράχων καὶ παγετῶν, ὃν ἠμιλλώμεθα νὰ ὑπερβῶμεν κατὰ τὸ ὕψος.

Ἐθεώμην λοιπὸν τὸ *Leukon oros* μετ' ἐστάσεώς τινος. Ἦν ἡ πέμπτη ὥρα καὶ 39 λεπτά τῆς πρωίας, ὁ καύσων πολὺς. Ἐν τούτοις οἱ ἐπιφόβοι ἐκείνοι κρότοι ἐξηκολούθουν. Ἡ καρδιά μου ἐπαλλεν, ὁ κίνδυνος ἐγένετο μᾶλλον ἐπικείμενος. Καὶ αὐτὸς ὁ ὀδηγός μου, καὶ τοι ἔμπειρος, ἠγνῶσι τὴν φύσιν τοῦ κινδύνου τούτου καὶ τὸ μέσον δι' οὗ νὰ τὸν καταπολεμήσῃ. Ἐκτοτε θεώρησα ἐμαυτὸν ἀπωλότα. Κατὰ τὴν ὑστάτην ταύτην στιγμήν, ἡ καρδιά μου μετέφερεν ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας μου, πλησίον τῶν τέκνων μου. Ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν ὑπερφυσικὴν ἐκείνην δύναμιν, ἣτις κυριεύει τὸν ἄνθρωπον εἰς τοὺς φρικωδεστέρους κινδύνους, ἵνα μεταφέρῃ τὰς ἐλπίδας του εἰς τοὺς πόδας τοῦ Πλάστου του, τὸ θλιβερόν χαίρει πρὸς ἅπαντας τοὺς οικείους μου κατεπραύνη διὰ τῆς ζέσεως τῆς πρὸς τὸν Ἰψιστον δεήσεώς μου. Ἐκ τῆς θρησκευτικῆς ταύτης ἐπικλήσεως, ἐκ τῆς παντοδυναμίας τῆς ἀπείρου ἀγαθότητος, οἱ φόβοι μου ἠλαττώθησαν καθ' ἕνα στιγμήν ἡ θέσις μου ἐγένετο ἀληθῆς βράσανος. Ἄγνωστος ὄρη ἠδὲν ἠδύρασε τοῦτο, ὅταν ὁ Κ. Γοδάρ, πύων τέλος τοὺς διαταγμούς του, ἔσυρε ζωῆρως τὸ σχοινίον τῆς δικλίδος, καὶ ἀμέσως τὸ ἀέριον ἔπαυσε νὰ μᾶς πνίγη. Ἐσώθημεν!

Οἱ φόβοι καὶ αἱ ἀνησυχίαι μου ἐλησμονήθησαν, ἄμα εἶδα τὸ ἐσωτερικὸν τῆς σφαιρας νὰ γίνεται πάλιν διαφανές. Ὁ ἥλιος ἀνέβαινεν εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὁ καύσων ἤξανε κατ' ὀλίγον, τὸ ἀέριον διαστάλη καὶ ἡ σφαῖρα ὑψώθη ὑπὸ τὴν φυσικὴν ταύτην ἐνέργειαν. Τέλος εἰς τὰς 5 καὶ 37 λεπτά τὸ ἀερόστατον ἔπαυσε νὰ ὑψοῦται καὶ ἔμεινε στάσιμον στιγμὰς τινὰς, ἔπειτα ἀφ' ἑαυτοῦ ἤρχισε νὰ καταβαίνει. Τὸ βαροόμετρον ἐσημείωσεν τότε 492 χιλιοστά. Ἐπεράσαμεν ἐν σύννεφον. Ἠσθάνθημεν παράδοξόν τι, γνωστὸν εἰς ἐκείνους, ὅσοι ἀνέβησαν εἰς ὑψηλά ὄρη. Εἶχαμεν βραχὴ μέχρι τῶν ὀστών, ἂν καὶ δὲν ὑπῆρχεν ὕψος.

Ἐνῶ δὲ μόλις ἐπλησιάζομεν εἰς τὴν γῆν, λησμονῶν ἤδη τὸν κίνδυνον, διενουομένη ν' ἀναβῶ ἀμέσως καὶ ἐκ τρίτου, ἐάν, ὡς ὑπέθετον, προσηγγίζομεν τῆς γῆς διὰ νὰ γνωρίσωμεν ἐπακριβῶς εἰς ποῖον τόπον εὐρίσκόμεθα. Ἐν μέσῳ τῶν διαταγμῶν τού-

των, κατέβημεν ἐπὶ ἀγροῦσι τοσπάρτου, πλησίον τοῦ πύργου Μονκορνέ, χωρικοὶ εἰργάζοντο εἰς αὐτόν. Μᾶς ἐδέχθησαν μ' ὄλας τὰς ἐνδείξεις τῆς συμπαθείας καὶ μᾶς ἐξέτασαν μετ' ἐκπλήξεως. Ἐθαύμασαν δὲ μεγάλως, ὅταν τοῖς εἶπομεν, πῶθεν ἤρχόμεθα, καὶ πρὸ πάντων, ὅτι ἐγὼ εἶμαι Ῥώσος. Εἰς Ῥώσους ἦτον δι' αὐτοὺς σχεδὸν ὡς ἕνας κάτοικος τῆς σελήνης. Συνδιελέχθημεν πολλὴν ὥραν, τοὺς ἐζήτησα φυτὰ τινὰ διὰ νὰ τὰ φυλάξω εἰς ἐνθύμησίν των, καὶ ὅταν ἀνέβημεν εἰς τὸ πλοιαρίον, ὅπερ ἔμελλον νὰ ῤυμουκλήσωσι μέχρι Μεζιερῶν, ἀπέσπασαν ἐσπευσμένως στάχεις τινὰς καὶ με τοὺς προσέφεραν. Ἐκαστος με παρακάλει νὰ δεχθῶ τὴν προσφοράν του. Ἡ μικρὰ αὐτὴ ἀγροτικὴ εἰκὼν δὲν ἐστερεῖτο ποιήσεως. Τελωνιακοὶ φύλακες, ἄνθρωποι πλέον θετικοὶ, ἦλθον καὶ αὐτοὶ ὁμοῦ με τὸν δῆμαρχον τοῦ πλησιοχώρου δήμου. Οἱ τελῶναι δὲν ἐνόμισαν χρέος των νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ πλοιαρίον μᾶς, τοὺς εἶδα σκεπτομένους καὶ ἡ ἀμνηνία των με διεσκέδασε πολὺ. Οἱ κανονισμοὶ πιθανῶς δὲν προεἶδαν εἰσέτι τὸ ἀερόστατικὸν λαθρομπόριον.

Ὅταν ἀνεπαύθημεν ὀλίγον καὶ συνελέξαμεν τὰς πληροφορίας μας, ἐκάμαμεν συμβούλιον. Ἐπειδὴ ὁ Ἀετός ἔμελλε νὰ ὑψωθῆ πάλιν τὴν κυριακὴν εἰς Παρισίους καὶ ἔμεινον μόνον δύο ἡμέραι, ἀπεφασίσθη νὰ μεταφερθῆ ἡ σφαῖρα ἐπὶ τινος ἀμάξης. Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ ὑπερήφανος αὐτὸς Ἀετός, ὁ τοσοῦτον μεγαλοπρεπῆς εἰς τὸ ἄπειρον, κατήνησεν εἰς τὸ ταπεινότερον μέσον τῆς μεταφορᾶς καὶ ὁδοπορίας, ἐπὶ τροχῶν, ὡς τὸ χυδαιότερον δέμα! Φεῦ! ποῖα δόξα δὲν ἔχει τὰς ἀθλιότητάς της.

Ἐνῶ δὲ ἐγίνοντο αἱ προετοιμασίαι αὐταί, ὁ Κ. Γοδάρ εἶδε τὸ δύσκολον τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀπαιτούσης καὶ χρόνον πλείοτερον τοῦ δέοντος.

— Θέλετε νὰ με πιστεύσετε; εἶπεν, ὁ ἄνεμος πνέει πρὸς τὸ Βέλγιον ἄγωμεν εἰς Βέλγιον ἐκεῖ θέλομεν εὖρει εὐκόλως σιδηρόδρομον διὰ νὰ φθάσωμεν ταχύτερον εἰς Παρισίους.

- Καὶ εἶναι δυνατόν τοῦτο;
- Δυνατώτατον.
- Ἄγωμεν λοιπὸν.

Ὁ καιρὸς ἦτο λαμπρότατος ἄλλ' ἡ σφοδρότης τοῦ ἀνέμου ἔμελλε ν' αὐξήσῃ μετ' τὴν ὑψοσιν τοῦ ἡλίου ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα. Ὁ Κ. Γοδάρ δὲν ἀμφίβαλλεν ὅτι εἶχομεν μεγάλας δυσκολίας νὰ νικήσωμεν διὰ τὴν τρίτην κατάβασίν μας. Ἄλλ' ἡμεθα εἰσέτι κυριευμένοι ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν, καὶ ὁ πυρετὸς τοῦ ἐκτάκτου μᾶς κατεβίβρωσκειν. Ἀνεχωρήσαμεν λοιπὸν τὴν 8 ὥραν καὶ 40 λεπτά. Ἰψώθημεν πολλὰ ταχέως. Τὸ θερμοόμετρον ἐσημείωσεν 17 βαθμοὺς ὑπεράνω τοῦ 0. Εἶδομεν ἐκ νέου τὰς Ἄλπεις, ὀλιγώτερον λαμπρὰς ἢ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Αἰφνης παραπέτασμα συννέφων μᾶς ἀπέκρυψε τὴν γῆν ἔτρεχομεν εἰς τὴν τύχην, ἀγνωοῦντες ποῦ μᾶς ὠθεῖ ὁ ἄνεμος. Με ὄλας τὰς βεβαίωσεις τοῦ Κ. Δημάρχου τοῦ Κλερὸν, ἐπερὶόμεθα πρὸς τὴν Πρωσσίαν.

— Μὴ παραπονόμεθα διὰ τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν μᾶς δίδει ὁ ἄνεμος, εἶπα εἰς τὸν Κ. Γοδάρ. Ἡ σφαῖρά σας θέλει διαπλευσῆ τὰς ἐκτάσεις, ὅπου τὰ ἐνδοξότερα τῶν ἀερόστατων, οἱ ἄξιοι πρόγονοι τοῦ ὑμετέρου, ὑπέστησαν εὐγενῶς τὰς κανονοβολὰς τοῦ πυροβολικοῦ τῶν στρατῶν τῆς Πρωσσίας καὶ Αὐστρίας.

Διηγῆθην τότε εἰς τὸν Κ. Γοδάρ τὴν ἱστορίαν τῶν ἐναερίων ἐκστρατειῶν τοῦ ἀτρομήτου Κουτὲλ κλπ.

Ἰστάμεθα ὑπεράνω τῶν νεφῶν, ἅτινα ἐπαίζον ὑπὸ τοὺς πόδας μας, ὡς σύμπλεγμα βρύων ἐμφύγων. Οἱ ἀτμῶδεις οὗτοι ὄγκοι μᾶς ἐφαίνοντο ἀγωνιζόμενοι πρὸς ἀλλήλους κατὰ τὴν ταχύτητα καὶ ἐλαστικότητα. Ἐνῶ θεώμεθα ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ περὶέοντος σκοπέλου μᾶς τὰ νέφη ἐκεῖνα τρέχοντα μετ' αὐτὴν μετ' ἡμᾶς ταχύτητα, ἐτύχομεν κατοπτρισμὸν τινὰ λίαν περιεργον. Μεταξὺ τοῦ κυανοῦ καὶ τῶν συννέφων, εἶδομεν ἀερόστατον ἀκολουθοῦν ἡμᾶς. Εἶχε τὸ σχῆμα καὶ τὰς ἀναλογίας τοῦ ἡμετέρου, τοῦ ὁποίου ἦτο ἡ ζωῆρα καὶ ἐλαφρὰ ἀντανάκλασις. Ῥιπὴ ἀνέμου, διώξασα τὰς νεφέλας, διέλυσε καὶ τὴν ὄπτασίαν ταύτην καὶ μᾶς μετέφερεν ὑπεράνω τῶν βελγικῶν συνόρων.

Ἡ τελεγγεμένη ὄψις ἡμῶν περιελάμβανε τότε συγχρόνως τὰς τρεῖς δμόρους ἐπικρατείας, τὴν Πρωσσίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὸ Βέλγιον. Τὰ ὄμματά μας ἐθεώρουν μετ' ἀπληστίας πανόραμα, οὐδαμῶθεν περιοριζόμενον, καὶ τὰ βλέμματά μας δὲν ἤξευρον εἰς ποῖον τῶν γραφικῶν θέσεων νὰ στραφῶσι. — Παρὰ τοὺς ποταμοὺς, ἐπὶ τῶν ὑψομάτων, ἐβλέπομεν πολυαριθμοὺς πόλεις διανθίζούσας διὰ τῆς φαιῆς χροίως των τὴν συνεχῆ γλοερύτητα των ποτίων. Μακρὰ γραμμὰ εὐθεῖαι ἢ συντεθλασμέναι μᾶς παρίσταν τὰς ὁδοὺς καὶ τοὺς ποταμοὺς. Αἱ πόλεις καὶ τὰ χωρία, τὰ ὁποῖα ἀφίνοντο ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν, μᾶς ἐπεμπον ἐκ τοῦ ὕψους τῶν κωδωνοστασίων των βολὰς φωτὸς, αἰτινες, καὶ τοι ἐξησθημέναι ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως, μᾶς ἐφθάνον ἀρκοῦντως, ὥστε νὰ διεγείρωσι τὴν προσοχήν μας. Ἐπερὶόμεν ἐκτάσεις ἀπείρους τὸ μεγαλοπρεπῆς πανόραμα δὲν ἔπαυεν ἐκτιλούμεν εἰς τὰ ὄμματα ἡμῶν τὰ θαυμάσια τοῦ ἠκολουθοῦμεν πολλὰ εὐκρινῶς τὰς ἔχθρας τοῦ Μώσα, διεξιόμεν τὴν πλίνην καὶ τὴν γέφυραν τοῦ Νεμούρ, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ ἔποψις ἐθολώθη τὰ ὑπ' ὄψιν μας ἐπανήλθον εἰς ἀόριστόν τι γραμμῶν καὶ σχημάτων. Αἱ ὑψηλῆρον Ἄλπεις ἀνεφάνθησαν ἐκ δεξιῶν μας. Εἶβλέπομεν συγχρόνως τὰς Βόσγας (les Vosges), αἰτίνες ἐφαίνοντο συνέχειαι τῶν ὄρεων τούτων τοῦ πάγου. Ἀνεβαίνομεν πάντοτε. Ἡ βαθμιεὶ ἀνάλωσις τοῦ ἀερίου μᾶς ὤθει ἐμπρός. Ἡ λοζοδρομία ἔχει μόνον δὲν μᾶς ἀνησυχεῖ, διότι κατεχόμεθα ὄλοι ἐκ τῶν θαυμασίων τῆς φύσεως, ἀλλὰ καὶ μόνοι μᾶς ἐβουλοῦμεν εἰς τὴν ἐπίτασιν τῆς ἀκατασκέτου ἐκείνης δυνάμεως, ἣτις μᾶς ἔσυρεν εἰς τὰ ὑψηλότερα τοῦ αἰθέρος. Ἐρρίπτομεν ὑπὲρ τὸ πλοια-

ριον μέρος τοῦ ἔρματος, καὶ τότε ἠθέλαμεν ἀναβῆ εἰς ὑψηλότερον, ἐάν ἡ ὑπ' ὄψιν μας εἰκὼν, ἐλαττούσα τὴν ἐκτάσιν τῆς καὶ γενομένη μικρογραφικῆ, δὲν μᾶς εἰδοποιεῖ, ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ σταματήσωμεν.

Ἐντάχει μάλιστα μοι ἐφάνη, ὅτι ἡ κατάβασίς μας ἐγίνε προβλήμα ἰοὶ κρότοι οἵτινες μᾶς κατέλαβον εἰς τὴν δευτέραν ἀνοδὸν μᾶς ἐπανελήθησαν, ἡμεθα δὲ τότε εἰς τὸ ὑψηλότερον τῆς ὕψους μας, εἰς 6,430 μέτρα ὑπεράνω τῆς γῆς ἦτο ἡ ἐνάτη ὥρα καὶ 40 λεπτά, τὸ δὲ θερμοόμετρον εἰδείκνε 3 βαθμοὺς κάτωθεν τοῦ 0.

Κατέλαβεν ὄλους μας τότε βαρυκοῖα τις, τὴν ὁποίαν δὲν ἠσθάνθη ἄλλοτε, ἔλεγεν ὁ Κ. Γοδάρ. Νάρκωσις δὲ τις μᾶς ἐκυριεύσειν ἐπίσης, τὴν ὁποίαν δυσκόλως ὑπερνεκίωμεν.

Περὶ τὴν δεκάτην ὥραν ἡ σφαῖρα ἤρχισε νὰ καταβαίνει μετὰ ταχύτητος, ἔπειτα ἐστάθη ἀφ' ἑαυτῆς εἰς 400 μέτρα περίπου, εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῶν συννέφων. Ἐδυνήθημεν νὰ διέλθωμεν καὶ τὸ στρῶμα τῶν νεφῶν καὶ τέλος εἶδομεν τὴν γῆν, ἀλλ' ὄχι ὅσον ὑπέθετομεν πλησίον. Ἐν τούτοις ἡ πορεία μας ἠδύνατο νὰ παραταθῆ, ἂν εἶχομεν ἔρμα, ὥστε νὰ ὑπάγωμεν πλέον μακρὰν καὶ ἐπὶ ἐδάφους ἀρμοδίου εἰς κάθοδον.

Ἄλλ' ἠναγκάσθημεν ἄκοντες νὰ ἐνδώσωμεν εἰς τὴν βόπην τοῦ ἀερόστατου, καταβαίνοντος, καὶ ἐβραδύναμεν αὐτὴν ὅσον μᾶς ἦτο δυνατόν. Ὁ νέος Κ. Γοδάρ, ἠθέλησε νὰ βίβη τὴν ἄγκυραν, ἀλλὰ τὸ σχοινίον ἀντὶ νὰ ἐκτυλιχθῆ βαθμηδὸν, τοῦ ἐξέφυγε τὰς χεῖρας καὶ ἔπεσον αἰφνιδίως, ἐνεργὸν τρομερὸν κλόνον εἰς τὸ πλοιαρίον. Ἐν ἐνὶ εὐρέθην εἰς θέσιν κινδυνώδη.

— Κ. Μάτζνεφ, καταβῆτε, ἂν θέλετε, με εἶπεν ὁ Κ. Γοδάρ μετὰ συγκινήσεως (ἀπειχομεν τῆς γῆς 30 μέτρα) λάβετε, ὡς ἐγὼ τὸ σχοινίον, καὶ ἂς ἀφεθῶμεν δι' αὐ. οὐ, ἐάν ἔχετε πεποιθήσιν εἰς τὰς δυνάμεις σας.

Οἱ χωρικοὶ ἐλάβοντο τέλος τοῦ σχοινίου, ἐνοησαντες μᾶς, διότι δὲν ἐγνώριζον οὔτε γαλλικὰ οὔτε γερμανικὰ, ὅτι ἐζητοῦμεν νὰ σταματήσωμεν τὸ ἀερόστατον. Ὅταν κατέβημεν, ὄχι ἄνευ κινδύνων καὶ τρόμου, οἱ χωρικοὶ μᾶς ἐρώτουν ὄλοι ἐνταυτῷ εἰς τὸ φλαμμανδικὸν ἰδιῶμά των. Ἀλλὰ με ὄλας τῶν προσελθόντων χωρικῶν τὰς προσπαθείας δὲν ἦτο τρόπος νὰ σταματήσῃ τὸ ἀερόστατον, ἐντῆς τοῦ ὁποίου ἔμεινε ὁ νεώτερος Γοδάρ. Πολλὴν ὥραν εἰσέτι ἔτρεχεν αὐτὸ, ὅτε τέλος πάντων ἐκατήθη.

Ἀπεσκευάσαμεν τὴν σφαῖραν καὶ ἀφήσαντες τὰ συντρίμματα τοῦ πλοιαρίου, ἐνοικιάσαμεν ἄμαζαν διὰ νὰ μᾶς μεταφέρῃ μέχρι τοῦ Σπᾶ. Εἶχομεν περᾶσει 140 λεύγας ἐπὶ πτερόγων ἀνέμων, εἰς ἔξ ὡρῶν καὶ ἡμισείας ἀεροπορίαν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μας ἐκ Παρισίων ἐκάμαμεν δὲ πλέον τῶν τριῶν ὡρῶν διὰ νὰ διέλθωμεν μίαν λεύγαν μέχρι Σταθελοῦ. Εἰσθάνθημεν δὲ εἰς Σπᾶ περὶ τὴν

ενάτην τῆς ἑσπέρας, ἐνώπιον τῆς κρήνης τῆς ἀφιερωμένης εἰς Πέτρον τὸν Μέγαν.

Τὴν ἐπαύριον ἤμην εἰς Βρυξέλλας, τὴν τρίτην δὲ ἡμέραν ἐσθλὰ εἰς Παρισίους ἐπὶ σιδηροδρόμου. Μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἀφίξίν μου εἶδον ἀπὸ τοῦ παραθύρου τὸν Αἰτόν, ἀναλαμβάνοντα τὰς τακτικὰς ἀναβάσεις του. — Ὁ ἀνεμος καὶ τὰ στοιχεῖα εἶπαν αὐτῷ δεξιὰ! εἶπον τότε. θέλω τὸν ἀκολουθήσει μετὰ συμπαθείας εἰς τὴν ἀπότομον πτήσιν του, καὶ εὐχαριστημένος ὅτι ἐξετέλεσα πρᾶγμα, ὅπερ οὐδεὶς πρὸ ἐμοῦ ἐπεχείρησε, καὶ ὅτι εὐωδόθη ἡ τριμερὴς ἀνάβασις μου, θέλω ἀναγνώσει μετὰ ἡσυχότερας περιεργείας τὰς σημειώσεις τῶν διαδόχων μου, καὶ διὰ μόνης τῆς διατύπωσης θέλω λάβει μέρος εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις ταύτας τὰς πάντοτε τολμηρὰς καὶ ἐπικινδύνους, ἐκτὸς ἂν ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ ἀνθρώπου κατορθώσῃ νὰ κανονίσῃ τὸν ἐναέριον πλοῦν.

Τοιαύτη ἦτον ἡ σταθερὰ ἀπόφασίς μου αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν τῆς εἰς Παρισίους ἐπιστροφῆς μου, ἀλλ' ἐπέπρωτο, ὥστε τὰ φρόνιμα ταῦτα σχέδια νὰ μὴ ἀνθέξωσι κατὰ τῆς πρώτης εὐκαιρίας, ἥτις μ' ἤθελε παρουσιάσῃ τοῦ νὰ δοκιμάσω νέον ταξιδίδιον μέσον γῆς καὶ οὐρανοῦ. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔπνεα τὸν ἐλεύθερον ἀέρα εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ Neuilly. Αἶφνης κραυγαί εἴλικσαν τὴν προσοχήν μου.

Ἐβλεψα καὶ εἶδον ἐν ἀερόστατον περιδιαβάζον μεγαλοπρεπῶς ἐκατὸν περίπου μέτρα ὑπὲρ τὰ δένδρα τῆς εἰσόδου. Ἡ καρδιά μου καὶ τὰ ὄμματά μου ἀνεγνώρισαν τὸν Αἰτόν, καὶ δὲν ἠμπόρεσα, τὸ ὁμολογῶ, νὰ καταστειλῶ συγκίνησιν τινα, βλέπων αὐτὸν ἐρχόμενον πρὸς με, ὡς διὰ τινος ἀμοιβαίας ὀλκῆς. Ἦκουσα δὲ μετ' ὀλίγον φωνὴν τινα κράζουσαν με' ἦτον ὁ Κ. Γοδάρ, ὅστις ἀναγνωρίζεις με ἕρποντο νὰ με προσφέρει θέσιν πλησίον του. Ἐδίεξα ὅσον ν' ἀπαντήσω, ἀλλ' ὁ Αἰτός ἦλθε καὶ ἔπνεε βήματά τινα μακρὰν μου. Ὁ πειρασμὸς ἦτο ἰσχυρώτατος. Πάραυτα εὐρέθην καθήμενος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐδωλίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξετέλεσα τὴν πρώτην ἐκδρομήν μου. Ἀνεχωρήσαμεν ἀπροσδιορίζως, ἐν μέσῳ πνιγηρᾶς ἀτμοσφαιρας, διασχίζομένης ὑπὸ μακρυνῶν ἀστραπῶν.

Ἡ βροχὴ ἤρχισε νὰ πίπτῃ βαρυδαία, καὶ ἠγγέλλετο σφοδρὰ τρικυμία. Τότε, ἠσθάνθην τὰς ὠραίας ἀποφάσεις μου ἀφιπταμένας, ὡς κοπάδι πτηνῶν ἐντρομίω.

— Ὁ οὐρανὸς, εἶπον εἰς τὸν εὐτολμον ναύκληρόν μου, μάς παριστᾷ θέαμα, ὅπερ ἔλλειπεν ἀπὸ τὴν πρώτην ἐκδρομήν μας. Ἀγώμεν ἵνα ἰδῶμεν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν κεραιὸν τὸν ὅποιον ἀκούομεν.

Ὁ Αἰτός ὑψώθη ἐπικαρσίως μετὰ ταχύτητος πυκνὴ δμίχλη μᾶς περιέκυκλου, ὁ ὑετὸς πίπτων ποταμῶδον εἰς τὰ πλευρὰ τῆς σφαιρας ἐπλημμύρησε τὸ πλοίαριον. Ἐνόμισα ὅτι ἠθέλαμεν κατακλυσθῆ. Ἐπεράσαμεν εἰς διάστημά τι, μείναν ἐλεύθερον μεταξὺ τῶν συνέφων, καὶ ἡ καταγίγξ ἐξηκολούθησεν ὑπὸ τοῖς πόδας μας. Δι' ἀνθρώπους οἱ-

τινες ἀψήφησαν τὸν κεραιὸν, τὸ ὕψος μας ἦτο οἰκτρόν. Ὁ Κ. Γοδάρ ἰδὼν τὴν κατάστασίν μας ἤνοιξεν εἰς τὸ ἀέριον εὐρεῖαν ἐξοδον, καὶ τὸ ἀερόστατον κατέβη διαμιάς.

Ἐπανείδωμεν τὸν Σηκουάναν. Ὁ ἤχος φιδράς μουσικῆς ἐπληξέ τὰς ἀκοάς μου. Ἦτο ἡ μουσικὴ τοῦ χωρίου τῆς Ἀσκιέρης. Ἐζήτησα ν' ἀποβιβάσθῃ πλησίον τοῦ πύργου. Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Παρισίους ἀπεφάσισα καὶ πάλιν νὰ μὴ τρέξω ἐκ νέου εἰς χώρας ἀγνώστους, ἢ τοῦλάχιστον νὰ μὴ διηγηθῶ τὰ κατ' αὐτὰς εἰς τὸ δημόσιον.

(Revue de deux Mondes).

ἩΒΡΙΑΣΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἡ ΚΥΡΙΑ ΤΑΛΛΙΕΝ.

Ἐνώπιον καὶ μόνου τοῦ ὀνόματος τούτου διαγείρονται ἅπασαι αἱ περὶ καλλονῆς ἰδέαι, τὰς ὁποίας ἡ φαντασία ὀνειροπολεῖ, ἐν τοῖς γλυκυτέροις αὐτῆς περὶ γυναικῶν ὀνειροπολήμασι. Γεννηθεῖσα ὑπὸ τὸν ἥλιον τῆς Ἰσπανίας, ἐκ τοῦ γάμου τοῦ κόμητος Καθάρου μετὰ τῆς ὠραίας νεάνιδος Καλαβέρτου, γαλλικῆς καταγωγῆς, ἡ νέα αὐτὴ μετέφερεν ἐλθοῦσα εἰς Γαλλίαν, πλῆθὸν τινα ὁρμῆν, τὴν ὁποίαν φαίνεται συνήθως ἀποκοροῦν τὸ ἐκεῖ κλίμα. Βεβαίως ἦν ἀξία πολλῆς συγχωρήσεως, διότι ἠγάπησε πολὺ Παιδίθεν ἡ Θερεσία Καθάρου ἔδειξε τὴν μεγαλητέραν πρὸς τὰς ὠραίας τέχνας κλίσιν. Μέγας καὶ πολὺς καὶ τὰ μάλιστα δυνάμενος παρὰ Καρλόφ τῷ Γ'. βασιλεῖ τῆς Ἰσπανίας, ὁ πατὴρ αὐτῆς εἶχεν ἀποκτήσει περιουσίαν οὐχὶ τῶν κοινῶν, καὶ ἐλογίζετο ὡς ὁ δευτέρος τῆς ἐποχῆς αὐτοῦ οἰκονομολόγος. Ἦτο δ' ἀπόγονος ἐνὸς τῶν στρατηγῶν ἐκείνων, οἵτινες ἔδοσαν τ' ὄνομά των εἰς τὴν χώραν τοῦ Καθάρου. Πολλάκις ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἔλθῃ εἰς Παρισίους, πρὸς τὰ διασκεδάσιν καὶ πρὸς ἐκπλήρωσιν διαφόρων παρὰ τῆ γαλλικῆ κυβερνήσει ἀποστολῶν, καὶ δὴ κατὰ τινα τῶν ἐν Γαλλίᾳ ἐλευσέων του τούτων, ὁ μαρκήσιος Φοντεναί, σύμβουλος παρὰ τῆ συγκλήτῳ τῶν Παρισίων, ἀπήντησεν, ἐν κύκλῳ τινί, τὴν νέαν Ἰσπανίδα, ἥτις ἐμελλέ ποτε τοσαύτην ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Γαλλίας νὰ ἐξασκήσῃ ἐπιβροχήν, καὶ σφοδρὸν δι' αὐτὴν συνέλαβεν ἔρωτα. Μόλις ἤδη ἦγεν αὐτὴ τὸ δέκατον ἕκτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς. Ὁ μαρκήσιος ἠτύχησε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν χεῖρά τῆς.

Ἡ νέα καὶ θελκτικὴ μαρκησία Φοντεναί ἐγένετο μετ' οὐ πολὺ τῆς ὑψηλοτέρας κοινωνίας τῶν Παρισίων ὁ στολισμὸς. Πλησίον αὐτῆς ἰστάμενος ὁ μαρκήσιος, ὁ σύζυγός τῆς, ἐδέχετο ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτοῦ πάντας, ὅσους ἡ μητρόπολις αὐτὴ ἠρίθμει τιτλοφόρους. Καὶ ὅμως πρώτη τις δυστυχία δὲν

ἐβράδυνε νὰ μεταβάλλῃ εἰς δάκρυα τὴν χαρὰν τῆς νεάνιδος· ὁ πατὴρ αὐτῆς εἶχεν ὑποστῆ τῆς τύχης τὰς ἀστασίας. Τελευτήσαντος Καρόλου τοῦ Γ', εὗρεν εἰς τὸν νέον ὑπουργὸν Λερένα, ἐχθρὸν ἀδιάλλακτον, ἃξ πρὸςταγῆς τοῦ ὁποίου συνελήφθη κατὰ τὸν Ἰούνιον μῆνα τοῦ 1790 καὶ ἐφυλακίσθη μετ' ἄκρας τραχιότητος.

— Δότε μοι τοὺς ἐθνοφύλακάς σας, διὰ νὰ υπάγω νὰ ἐλευθερώσω τὸν πατέρα μου! ἔλεγεν ἡ Θερεσία εἰς τὸν Λαφαγιέτ ἐν στιγμῇ ὁρμῆς.

Εὐτυχῶς ὅμως δὲν ἔλαβεν ἀνάγκην τῆς πραγματοποιήσεως τῆς παρακλήσεως ταύτης· διότι, τοῦ κόμητος δ' Ὀβράνδα διαδεχθέντος τὸν Λερένα, ὁ Καθάρος ἀνεκτήσατο τὴν εὐνοίαν τοῦ Βασιλέως. Ἀλλ' ὅμως ὁ μετὰ τοῦ μαρκησίου γάμος αὐτῆς δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχῆς, καθότι ὁ τελευταῖος οὗτος κατεσπατάλησε τὴν πλουσίαν προῖκα τῆς γυναικὸς του, καὶ ὁ καιρὸς εἶχεν ἔλθει καθ' ἣν ἡ Γαλλία κατέστη διὰ τοὺς μαρκησίους καὶ τοὺς τούτοις ὁμοίους, διαμονὴ οὐχὶ πολὺ εὐάρεστος. Ὁ Κ. Φοντεναί μετενάστευσεν ἄρα, ὡς οἱ πλείστοι τῶν εὐγενῶν, κροῦ πρότερον συνήνεσεν, ἐκ συμφώνου μετ' αὐτῆς, νὰ διαζευχθῇ τὴν γυναῖκά του.

Ἡ Θερεσία Φοντεναί, ἀντικειμένη πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς, οὐδόλως συνεμερίζετο τὰς περὶ ἀριστοκρατίας ἰδέας, τὰς ὁποίας αὐτὸς ἀνέκαθεν ἐπρέσβευσεν· ἡ νεανικὴ αὐτῆς θερμότης, ἐτοίμη εἰς τὸ νὰ δεχθῇ τὴν γοητείαν παντός, ὅ,τι μεγαθύνει τὰς ἰδέας, εἶχε στραφῆ πρὸς τὸ θαυμάσιον συμβᾶν ὅπερ εἶχεν ἀποσεισε τοῦ λαοῦ τὸν ζυγόν, καὶ πρὸς τὴν ἀπροσδόκητον καθίδρυσιν τῆς βασιλείας τούτου. Οὐδὲ εἶδε μετ' ὀλίγον πλέον, εἰμὴ ἀρετὰς ἀστυκᾶς, ἀμοιβάς πατριωτικᾶς, στεφάνους δρυϊνοῦς ἀπονεμομένου εἰς ὄντινα δῆποτε ἤθελε κατασταθῆ ἄξιος τῆς πατρίδος, εἴτε ἀνὴρ ἦν οὗτος, εἴτε γυνή. Τὰ περὶ ἐλευθερίας καὶ ἰσότητος αἰσθήματα εἶχον ἀναπληρώσει παρ' αὐτῇ πάντα τὰ ἄλλα. Ἰδοὺ λοιπὸν αἶφνης, καὶ ὡς διὰ μαγικῆς δημοκρατικῆς ράβδου, ἡ πρῶην ὠραία Μαρκησία, ἡ νέα αὐτῆ τῶν συναναστροφῶν βασιλεῖς καὶ μὴ ὀνειροπολοῦσα παρὰ τέρψεις καὶ συρμούς καὶ ἐβροτᾶς, μεταμορφωθείσα εἰς πολιτίδα ἀστὴν, ὅλως ἀφωσιωμένη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐθνοσυνελεύσεως, καὶ τοῦτο εἰς ἡλικίαν εἰκοσαετῆ καὶ ἐν ὄλῃ τῇ λαμπρότητι ὠραιότητος ἀπεριγράπτου. Ἡ Θερεσία ἠνάθη μετὰ τῶν Γιρονδίνων, καὶ μόνον δὲ μετὰ τὴν ἐντελῆ αὐτῶν συμφορὰν, καὶ αὐτὴ εὐρεθεῖσα εἰς κίνδυνον, ἐγκατέλιπε τοὺς Παρισίους καὶ ὑπῆγεν εἰς Βορδῶ, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ μεταβῇ ἐκεῖθεν πρὸς τὸν πατέρα τῆς, ἀνταλλάσσοντα ἤδη ἐν Ἰσπανίᾳ ἄπασαν τὴν ἰσχύν αὐτοῦ, καὶ ὑπερπεπληρωμένον τιμῶν· ἀλλὰ, τῶν ἐγγράφων αὐτῆς μὴ ὄντων ἐν τάξει, ἐκρατήθη εἰς Βορδῶ, καὶ ἐβρίβθη εἰς φυλακὴν.

Ἡ πόλις αὐτὴ ἦν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τὸ θέατρον τῶν σκληροτήτων τῶν Ὀρειῶν, οἵτινες ἐμμανῶς κατεδίωκον τὰ λείψανα τῆς φατρίας τοῦ γιρονδινώου, καταφυγούσης ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς

(Φυλλάδιον 4. τόμ. ΣΤ')

Ἐνταῦθα ἤρχεν ἐκείνος, ὅστις, ἐκ τῶν πρώτων, εἶχε διευθύνει τὸν κεραιὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν δυστυχῶν Γιρονδίνων, ὁ ἀνθύπατος Ταλλιέν. Κατῶκει οὗτος ἐπὶ τῆς αὐτῆς πλατείας, ὅπου ἡ ὑψωμένη λαιμητόμος παρουσίαζε καθεκάστην εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὸ θέαμα τῶν αἰμακτρῶν ἐκτελέσεων, ἃς αὐτὸς τὴν προτεραίαν εἶχε διατάζει. Εἰς τοῦτον λοιπὸν ἦλθεν ἰδέα εἰς τὴν Θερεσίαν νὰ γράψῃ, ὅπως ἐλύσῃ τὴν συμπάθειάν του, καὶ ἐπιτύχῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς. Ὁ Ταλλιέν πολλάκις τὴν εἶχεν ἰδεῖ εἰς Παρισίους παρὰ τῆ κυρία Ἀλεξανδρίνα Λαμέτ. Ὁ Ταλλιέν ἦν ἀνὴρ εὐειδέστατος, εἰκοσιπενταετῆς περιῖπου, καὶ εἶχε τὴν καρδίαν σιδηρὰν καὶ βρούσαν ἐγγλωπτίας. Ἐπορεύθη λοιπὸν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς ὠραίας δεσμώτιδος, καὶ τὴν φορὰν ταύτην δὲν εἶχε τις πλέον πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ὁρμὴν τῆς Ἀρμιδῆς τὴν ὁποίαν ἡ θεὰ τοῦ Ρονάλδου ἤρκει εἰς τὸ νὰ μαλάξῃ, ἀλλὰ τὴν τοῦ θηριώδους ἐταστοῦ, τὸν ὅποιον ἐν μόνον βλέμμα τῆς θελκτικῆς ἐνόχου ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ δεσμεύσῃ. Τὸ μαγικὸν τοῦτο βλέμμα μετέβαλε τὴν καρδίαν τοῦ Ταλλιέν καὶ ἀκολούθως τὴν ὄψιν ὀλόκληρον τῆς ἐπαναστάσεως. Ἡ Θερεσία ἠλευθερώθη, καὶ ἔκτοτε ἡ ὁρμὴ τῶν προγραφῶν ἔπαυσεν εἰς Βορδῶ, καὶ τὴν τοσαύτην βαρβαρότητα διαίτια διεδέχθη ἐπιεικείας. Καθεκάστην ἡ ὠραία ἰκέτις ἐπετύγγανε νέαν χάριν παρ' ἐκείνου ἐπὶ τοῦ ὁποίου τὰ θέλητρά τῆς εἶχον λάβει ἐπιβροχὴν παντοδύναμον. Ἡμέραν τινα προσποιεῖται αὐτὴ ὅτι ἐπεθύμει ν' ἀποκτήσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ Ταλλιέν, καὶ πρὸς τοῦτο προσκαλεῖται ὁ ἐπιτηδεϊότερος τεχνίτης· αἱ ἐργασίαι παρατείνονται, καὶ διὰ τοῦ εὐφυοῦς τούτου στρατηγήματος κατορθώνει νὰ τὸν διασκεδάσῃ καὶ νὰ κυριεύσῃ αὐτοῦ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε νὰ τὸν κάμῃ νὰ λησμονήσῃ τῆς ἐντολῆς του τὸ ἀντικείμενον.

Ὁ Ταλλιέν ἐν τούτοις, κατηγορηθεὶς, προσεκλήθη εἰς Παρισίους· ἡ Κυρία δὲ Φοντεναί δὲν ἐβράδυνε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἐκεῖ, ἀλλὰ ἐγαρκατηρίσθη ὡς ἡ πρωταίτιος τοῦ συστήματος τῆς μετριοπαθείας, ὅπερ εἶχε παραλύσει, εἰς Βορδῶ, τὸ τόσον ἐπιτυχῶς ἀρξάμενον ἐπαναστατικὸν κίνημα, καὶ οἱ δορυφόροι ἰδίως τοῦ Ροβεσπιέρου ἐπέστησαν ἐπ' αὐτῆς σύντονον τὴν προσοχὴν αὐτῶν, καὶ, ἅμα φθάσαντες εἰς τὴν πρωτεύουσαν, τὴν συνέλαβον. Ἀκολούθως ἐβρίβθη εἰς τὴν εἰρκτὴν τῆς Ἀγίας Πελαγίας, μεταβληθείσης εἰς εἰρκτὴν ἐθνικὴν, ὅπου σωρὸς ἀχύρων τῆ ἐχρησίμευσεν ὡς κλίνη, καὶ ὅπου ὑπέφερε τὴν στέρησιν τοῦ φωτὸς καὶ αὐτῆς σχεδὸν τῆς τροφῆς, περιμένουσα ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὅτι ἤθελεν ὑποκύψει εἰς τὴν ἀπειλοῦσαν αὐτὴν τύχην, δηλαδὴ εἰς τὸν διὰ τῆς λαιμητόμου θάνατον. Οἱ ὑπὲρ τῆς φωτηρίας αὐτῆς ἀγῶνες τοῦ Ταλλιέν, οὐδόλως ὠφελούντες αὐτὴν, συνήργουν, ἀπ' ἐναντίας, εἰς τὸ νὰ συσφίξωσιν ἔτι μᾶλλον, τὰ δεσμά τῆς. Εἰς μᾶτην τὴν ἀπαιτεῖ, διακρητύτων ὅτι εἶναι σύζυγός του, οὐδὲν ἐπιτυγχάνει. Ἐγγὺς ἦν τότε ἡ ἐποχὴ τῆς 9 Θερμερεῶνος. Ἡ κυρία δὲ Βωαρναί, ἥτις ἀκολούθως ἐγένετο ἡ αὐτοκρατορίσσα Ἰωσηφίνα,

είχεν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ ἐπίσης φυλακισθῆ' αἱ δύο δεσμοῦτιδες πολλάκις εἶχον ἐπιτύχει τῆς εὐκαιρίας τοῦ νὰ ἴδωσιν ἀλλήλας· ἐντεῦθεν ἄρα συνέδεσαν μεταξὺ των φιλιάν, ἥτις, ἀκολούθως, κατέστη ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐγκάρδιος.

Τέλος, τὴν 7 Θερμερεῶνος, ἡ κυρία δὲ Φοντεναὶ ἐπιστέλλει τῷ Ταλλιέν τὴν ἀκόλουθον βραχεῖαν ἐπιστολήν.

« Τὴν στιγμήν ταύτην ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἐξέρχεται ἐντεῦθεν. Ἦλθε νὰ μ' εἰδοποιήσῃ ὅτι αὐριον θ' ἀναβῶ εἰς τὸ δικαστήριον, δηλαδὴ εἰς τὴν λαϊμητόμον. Τοῦτο δὲ ἦιστα ὁμοιάζει πρὸς τὸ ὄνειρον τὸ ὅποιον εἶδον τὴν νύκτα ταύτην. Ὁ Ροβεσπιέρος δὲν ὑπῆρχε πλέον, καὶ τὰ δεσμοῦτῆρα εἶχον ἀνοικθῆ!... Χάρις ὅμως εἰς τὴν ἀπερίγραπτον ὑμῶν ἀνανδρίαν, οὐδεὶς μετ' ὀλίγον πλέον δὲν θὰ εὐρεθῆ ἐν Γαλλίᾳ ἱκανὸς νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρόν μου. »

Ἡ δραστηκὴ αὕτη ἀγγελία ἔσχε τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς. Ὁ Ταλλιέν ἀπεκρίθη.

« Ἔστε, κυρία, τόσον συνετὴ, ὅσῃν γενναϊότητα θέλω ἔχει ἐγὼ, πρὸ πάντων δὲ καθησυχάσατε τὴν κεφαλήν σας. »

Καὶ ἐφύλαξε τὸν λόγον του· εἶχεν ἤδη ἐξυφάνει, μετὰ πολλῶν αὐτοῦ συναδέλφων, τὴν περίφημον συνωμοσίαν ἣτις ἐσκόπει τὴν πτώσιν τοῦ Ροβεσπιέρου. Τὴν 9 Θερμερεῶνος προυνσιάζεται εἰς τὸ δικαστήριον, ἐγκαλεῖ τὸν τύραννον, ὑψώνει τὸ ἐγγχειρίδιον, θριαμβεῖ, καὶ ὁ Ροβεσπιέρος δὲν ὑπάρχει πλέον.

Εἰς τὰ θέλητρα λοιπὸν καὶ τὴν γενναϊότητα τῆς ἀξιολατρεύτου ταύτης γυναικὸς ὀφείλεται ἐν μέρει ἡ μία τῶν μᾶλλον κρίσιμων ἡμῶν ἐπαναστάσεων. Διότι, ἄνευ τοῦ σφοδροῦ ἔρωτος ὅστις τὸν ἐνέπνευεν, ὁ Ταλλιέν δὲν θὰ ἐδείκνυε τὴν δραστηριότητα ταύτην. Ἐτυχε λοιπὸν τῆς ἀνταμοιβῆς του, καὶ ἡ ὠραία κυρία δὲ Φοντεναὶ ἐγένετο σύζυγός του τὴν 26 Δεκεμβρίου 1794.

Ἡ τῶν συζύγων συνήθης διαμονὴ ἦν εἰς Σαλλιῶ. Αἱ νέαι τῆς κυρίας Ταλλιέν συναναστροφῆ δὲν ἐβράδυναν νὰ κατασταθῶσιν ὀνομασταί. Εἰς τὰς αἰθούσας αὐτῆς συνήρχοντο πάντες οἱ ἀρχηγοὶ τῆς τότε κυβερνήσεως, καὶ εἰς ἐκείνην ἦτις προέδρευεν αὐτῶν ἀπέδωκαν κοινῇ τὸ ὄνομα τῆς *Παναγίας τῆς Καλῆς Βοηθείας*, ὡς ἀπέδωκαν ἀκολούθως εἰς τὴν κυρίαν δὲ Βωαρναί, μείνας φιλὴν τῆς, τὸ πᾶς *Παναγίας τῶν Νικῶν*, καὶ εἰς τὴν κυρίαν δὲ Ρεκαμιέρ, περίφημον καὶ αὐτὴν ἐπίσης, τόσον κατὰ τὸ πνεῦμα ὅσον καὶ κατὰ τὴν ὠραιότητα, τὸ πᾶς *Παναγίας τῶν Χαρίτων*.

Μετ' οὐ πολὺ ὅμως ὁ Ταλλιέν ἐφάνη ἐπαναπίπτων εἰς τὰς ἀρχαίας αὐτοῦ πράξεις, καὶ τὸ κράτος τοῦ τρόμου ἐφάνη ἀναγινώμενον. Ἐντεῦθεν δὲ προσέκυψεν ἡ διχόνοια μεταξὺ τῶν νέων συζύγων. Ἡ κυρία Ταλλιέν εἶχε ἀποφασίσει ν' ἀνακαλέσῃ εἰς Παρισίους τὴν κομψότητα καὶ τὴν περὶ τοὺς τρόπους χάριν, τὰ ὅποια ἡ τραχύτης τῶν δημοκρατικῶν ἡθῶν εἶχεν, οὕτως εἰπεῖν, ἐξορίσει. Πᾶσαι δ' αἱ

γυναῖκες, αἵτινες εἶχον διέλθει τὸν τελευταῖον χειμῶνα ἐν τῇ θλίψει καὶ τῷ φόβῳ, ἐπροθυμοποιοῦντο ὡσαύτως νὰ ἱλαρύνωσι τὸν παρόντα διὰ χορῶν, ἔορτῶν, μουσικῶν συμφωνιῶν, καὶ νὰ κάμωσιν ὥστε ἡ λαμπρότης τῶν στολισμῶν νὰ διαδεχθῆ τὸ ἀτημέλητον, ὅπερ ἐπέδεικνον διαρκούντος τοῦ κράτους τοῦ τρόμου. Αἱ γυναῖκες παρεδέχθησαν λοιπὸν τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν ἐνδυμασίαν· ἐβάδιζον γυμνόποδες, μόνον ὑπόδημα φέρουσαι κοθόρνους, μὲ ἀδάμαντας εἰς τῶν ποδῶν τοὺς δακτύλους. Ἄπλους χιτῶν περιεβραμμένους κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, διέγραφε τοῦ σώματος αὐτῶν τὸ σχῆμα. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ συρμὸς εἶχεν ἀναλάβει τὸ κράτος του. Οὐδ' ἡ νεολαία δὲ ἔμενεν ὀπίσω· διότι ἐπλεον τὴν κόμην εἰς βοστρύχους καὶ λαίμοδέτας περιεδένοντο ὑπερμεγέθεις, κατὰ τὸ ἔθος τῶν Βεδέων καὶ τῶν ἀντιδημοκρατικῶν, ὡς διὰ νὰ δείξωσι τὴν μετὰ τῶν τελευταίων τούτων συγγενείαν των, καὶ περισκελίδας ἔφερον μέχρι μασχάλης ἀναγκινούσας. Οὕτως ἐσφηνωμένοι πλείοτερον τὴν ὁμοιότητα πρὸς στρουθοὺς εἶχον ἢ πρὸς ἀνθρώπους. Πλείστην ὅσῃν δὲ κατέβαλλον προσοχὴν εἰς τὸ νὰ μὴ προφέρωσι λαλοῦντες τὸ ρ, ἐξ οὗ καὶ ἔσχον τὸν χαρακτηρισμὸν, *παράδοχοι*· ἄλλοι εἶχον κόψει τὴν κόμην κατὰ τὸν τρόπον τοῦ θύματος, ἐχαιρέτων προσκλίνοντες τὴν κεφαλὴν μὲ τρόπον ζωηρὸν καὶ ἀπότομον, ὡς ὅταν αὕτη πίπτῃ, κακοζήλως τὴν διὰ τῆς λαϊμητόμου τιμωρίαν ὑπαινιττόμενοι.

Ἡ κυρία Ταλλιέν εἶχε κατασταθῆ ἡ ψυχὴ τῶν συναναστροφῶν· εἰς τὰς μουσικὰς συμφωνίας τοῦ περιφήμου ψάλτου Γαράτου, ἐθαυμάζετο πρῶτον μὲν διὰ τὴν ὠραιότητά της, ἔπειτα δὲ διὰ τοῦ στολισμοῦ αὐτῆς τὴν λαμπρότητα. Τὸ τόσον γοητευτικὸν αὐτῆς μειδίαμα μεγάλην τῇ παρῆγε βοήθειαν, ὅταν χάριν τινὰ ἐζήτηε παρὰ τινος τῶν μελῶν τῆς κυβερνήσεως. Ἐφρόντιζε πάντοτε νὰ περιστοιχίζεται ὑπὸ γυναικῶν ἀξιεράστων καὶ ὠραίων, αἵτινες τὴν ἐβόηθον εἰς τὰ περὶ μεταρρυθμίσεων σχέδιά της, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐξεῖχε κατὰ πρῶτον λόγον ἡ φίλη αὐτῆς, ἡ κυρία δὲ Βωαρναί. Σώζεται μάλιστα ἐπιστολὴ τῆς τῆς τελευταίας ταύτης πρὸς τὴν κυρίαν Ταλλιέν, δι' ἣς τὴν δίδει συνέντευξιν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Θελουσόν, εἰς ἀρσπερίδα λαμπρᾶν, καὶ τὴν προτρῖπει νὰ παρευρεθῆ εἰς αὐτὴν μὲ τὴν ἐσθιῆτά της χρώματος ἄνθους ῥοδακινέας. — « Πρέπει, τῇ ἔλεγεν, οἱ στολισμοὶ ἡμῶν νὰ ᾧσιν οἱ αὐτοί· ὅσον δι' ἐμὲ, θὰ φέρω ὡς κεφαλὸδεσμον ἀπλοῦν μανθῆλιον ἐρυθρὸν δεδεμένον κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, μὲ τρία πλεξίδια ἐφ' ἑκατέρου τῶν κροτάφων. Ἡ κόμμωσις αὕτη ἔσεται πολὺ τολμηρὰ ἴσως δι' ἐμὲ, ἱσταμένην πλησίον σου, νεωτέρας ἐμοῦ· ἀλλὰ, συλλογίσου το καλὰ, φιλάτη μου, τὴν φορὰν ταύτην πρόκειται νὰ ταπεινώσωμεν καὶ ἀπελπίσωμεν τοὺς ἀντιπάλους ἡμῶν· εἶναι κτύπημα κρίσιμον τοῦτο. »

Ἐκείνοι τοὺς ὁποίους οὐδὲν εἶχε δυνήθῃ νὰ μεταπίσει, καὶ οἱ ὅποιοι πιστοὶ εἶχον διαμείνει εἰς τὴν ἐπαναστάσιν, καθεκάστην ἐβόων ἐν ταῖς πολιτικαῖς

αὐτῶν συνεδριάσει κατὰ τῆς Καθάρης καὶ τοῦ πλῆθους τῶν βραδιούργων καὶ ἐργολάβων τοὺς ὁποίους κατόπιεν τῆς ἔσφην. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει οὐδεὶς πρέπει νὰ θαυμάσῃ διὰ τὴν μεταξὺ τοῦ Ταλλιέν καὶ τῆς γυναικὸς του ἐκραγεῖσαν διαφωνίαν.

Τοῦ Διευθυντηρίου διαδεχθέντος τὴν Ἔθνοσυνέλευσιν, ὁ κύκλος τῆς κυρίας Ταλλιέν εἶχε λάβει πλείοτερον παρὰ ποτε φήμην. Οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ὁμοιάσῃ τὴν πολυτέλειαν τῶν οἰκημάτων αὐτῆς. Ἐν αὐτοῖς ὁ Βαρρᾶς ἐνεθρονίζετο καὶ μεγαλητέραν ἢ αὐτὸς ὁ Ταλλιέν ἐξήσκει κυριότητα· οὗτος δὲ ἦν αἰείποτε ἐκτεθειμένος εἰς μίση καὶ ἐπιπλήξεις· οὔτε ἐν τῷ κοινῷ εὕρισκεν ἡσυχίαν, οὔτε ἐν τῇ κατοικίᾳ αὐτοῦ ἀνάπαυσιν. Ἡ ἀπληξία τῶν ἡδονῶν δίψα εἶχε τοσοῦτον κυριεύσει τὴν κοινωνίαν, ὥστε οὐδεὶς ἐφρόντιζε κἄν νὰ τὴν χαλιναγωγῆσῃ. Τεθλιμμένοι καὶ καθυθρωπὸς καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καταθιβρωσκόμενος, ὁ Ταλλιέν ἐπέστρεφεν εἰς τὸν οἶκόν του. Πανταχόθεν ἀποκρουόμενος, πάσης δυσαρρεσκείας ποτιζόμενος, οὐδεμίαν εὕρισκων ἀποζημίωσιν ἐν τῇ τρυφερότητι τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ἣτις εἶχεν ἴσως λησμονήσει πολὺ ταχέως τὰς δι' αὐτὴν θυσίας του, ἔκρινεν ὅτι τὸ καλλίτερον ἐξ ὅσων ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἦν τὸ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν σημαίαν ἣτις, ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ νέου Βοναπάρτου, ἐκυμάτιζε πρὸς τὴν Ἀνατολήν, καὶ δι' ἀκαταλήπτου τῆς τύχης φορᾶς, κατέστη προστατευόμενος ἐκείνου, οὗτινος εἶχεν ὑπάρξει προστασίας. Ἄλλ' ὅμως ὁ ἀρχιστράτηγος τοῦ στρατοῦ τῆς Αἰγύπτου μικροπροεπῆ, τὸ κατ' αὐτὸν, ἐποίησατο ταύτης τῆς περιστάσεως χρῆσιν, ἐνόμισε δὲ ἑαυτὸν ἐξωφλημένον τῶν πρὸς τὸν Ταλλιέν ὑποχρεώσεων αὐτοῦ, παραχωρῶν αὐτῷ ὑποδεεστέραν τινὰ ἐν τῇ διοικήσει τοῦ στρατεύματος ἑσθίν. Ἰδοὺ τὰ διὰ τὸν ἄνδρα. Ὅσον δὲ διὰ τὴν γυναῖκα, οὐδεμίαν ὁ Βοναπάρτης εἶχεν ἡσυχίαν ἐπὶ τῆς οἰκειότητος ἣτις ἐπεκράτει μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἰωσεφίνης, ὥστε ἐσπέραν τινὰ, εἰς Κάϊρον εὕρισκόμενος καὶ τὴν εἰς Γαλλίαν ἐπάνοδον αὐτοῦ μελετῶν, εἶπεν εἰς τὸν πλησίον αὐτοῦ εὕρισκόμενον Βουριέννον.

— Φίλε μου, τί νομίζεις ὅτι κάμνει τὴν ὄραν αὐτὴν ἡ σύζυγός μου εἰς Παρισίους;

— Στρατηγέ, ἀπεκρίνατο ἐκεῖνος, ὑποθέτω ὅτι μελαγχολεῖ καὶ κλαίει.

— Ἀκριβέ μου Βουριέννε, ἀπήνησεν ὁ Βοναπάρτης σύρων τὸ οὖς τοῦ ἐξ ἀπορρήτων αὐτοῦ γραμματέως, ὡς ἐσυνείθιζε νὰ κάμνῃ, εἶσαι κέπρος ἡ σύζυγός μου τὴν στιγμήν αὐτὴν πρέπει νὰ ἦναι εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλωνίας, ἵππον λευκὸν ἀναβαίνουσα, παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς κυρίας Ταλλιέν, δηλαδὴ ἐν κακῇ συνοδίᾳ.

Εἰς Φρέγγους ἀποβιβάσθεις, καὶ ἄμα εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἀφικόμενος, ὁ Βοναπάρτης πορεύεται πρὸς τὸν οἶκον τῆς κυρίας Ταλλιέν, ἣτις δι' ἐνὸς μόνου βλέμματος διαπερᾷ πάσας τὰς προκαταλήψεις αὐτοῦ ἐναντίον τῆς φίλης της. Ἀναλαμβάνει νὰ

ἐγκωμιάσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἀξιόλογον τῆς Ἰωσεφίνης διαγωγὴν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς μακροῦς αὐτοῦ ἀπουσίας, συνηγορεῖ ὑπὲρ αὐτῆς μετὰ τοσαύτης ζέσεως καὶ εὐγλωττίας, ὥστε τοῦ νέου στρατηγοῦ αἱ ὑποψίαι διασκεδάζονται, καὶ πάραυτα τρέχει νὰ εὕρῃ τὴν σύζυγόν του, πρὸς ἣν ὅμως ἐπιβάλλει συγχρόνως τὴν συμφωνίαν νὰ παύσῃ εἰς τὸ ἐξῆς τοῦ νὰ βλέπῃ τὴν κυρίαν Ταλλιέν.

Μετὰ τὴν 18 Ὀμβριώδους (*brumaire*), ὅτε εἶχεν ἤδη συκροτήσῃ εἶδος αὐλῆς, ὁ Βοναπάρτης ἠρνήθη νὰ δεχθῆ τὴν κυρίαν Ταλλιέν εἰς τὰς Τουίλειριαι, μ' ὕλας τὰς ἐπιμόρους τῆς Ἰωσεφίνης ἐνοστάσεις. Καὶ ἀργότερον δὲ, αὐτοκράτορας αὐτοῦ γενομένου, αἱ θύραι τῶν ἀνακτόρων διέμειναν πάντοτε κλεισμέναι διὰ τὴν κυρίαν Ταλλιέν, ἣτις, ἐπανελθόντα ἐκ τῆς Αἰγύπτου, τὸν σύζυγον αὐτῆς ὑπεδέχθη διὰ συναλλάγματος διαζυγίου, τὸ ὅποιον κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ. Διότι, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας αὐτοῦ, ἐπὶ τριετίαν παραταθείσας, ἡ σύζυγός του εἶχεν ἀποκτήσει δύο τέκνα, ἐν ἄρρην καὶ ἐν θήλυ, τὰ ὅποια ἠκολούθησεν ἕτερον, κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς περὶ διαζεύξεως δίκης γεννηθέν. Καὶ τὰ τρία δὲ ταῦτα ἐνεγράφησαν εἰς τὰ ληξιαρχικὰ τοῦ δήμου βιβλία ἀπλῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς των, ἣτις, ζώντων ἔτι τῶν δύο πρώτων αὐτῆς ἀνδρῶν, συνῆλθεν εἰς τρίτον γάμον μετὰ τοῦ κόμητος Καραμάνου τῇ 18 Ἰουλίου 1805. Ὁ τελευταῖος δὲ οὗτος γάμος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἀσφαλίσῃ εἰς τὴν εὐτυχῇ κυρίαν Καραμάνου τὸν τίτλον τῆς πριγκιπίσσης τῆς Χιμάης, διότι τὸ αὐτὸ ἔτος ὁ πρίγκιψ τῆς Χιμάης, τοῦ ὁποίου μόνος κληρονόμος ἦν ὁ κόμης Καραμάνος, ἀπέθανεν ἐν Φλωρεντίᾳ καταλιπὼν αὐτῷ καὶ τὰ πλοῦτη καὶ τοὺς βαθμούς του.

Οἱ δύο σύζυγοι ἄρα ἐπορεύθησαν εἰς Τοσκάνην ὅπως παραλάβωσι τὴν, περὶ ἣς ὁ λόγος, κληρονομίαν, καὶ ἡ κυρία Καραμάνου ἐπεθύμησε νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὴν Βασιλίδα τῆς Ἑτρούρας. Ἐξεθείσασιν ἐνώπιον τῆς νέας βασιλίσσης τὰς ἐπισήμους ἐκδουλεύσεις, ἃς ἡ κυρία αὕτη εἶχε παρέξει εἰς τὴν ἐπαναστάσιν, καὶ τὰ πολυάριθμα θύματα, τὰ ὅποια εἶχε λυτρώσει τοῦ θανάτου. Ἐπέτυχε λοιπὸν νὰ παρουσιασθῆ εἰς τὴν αὐλήν, καὶ μέγαν ἔκαμε κρότον, ἔχι μόνον διὰ τῆς ὠραιότητος αὐτῆς, ἣτις εἶχε φθάσει τὸν ὑψιστον αὐτῆς βαθμὸν, ἀλλ' ἔτι καὶ διὰ τοῦ κομψοῦ αὐτῆς στολισμοῦ, ἀληθῶς θαυμαστοῦ. Τὴν πολὺκροτον ταύτην ἐν Φλωρεντίᾳ ὑποδοχὴν αὐτῆς μαθῶν, Ἰωσήφ ὁ Βοναπάρτης, βασιλεὺς τότε τῶν δύο Σικελιῶν, οὐδὲν ἤπτον τὴν ὑπεδέχθη καὶ αὐτὸς μεγαλοπροεπῶς, καίτοι οὐδόλως ἀγνοῶν τὰς κατ' αὐτῆς προκαταλήψεις τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ναπολέοντος.

Ἡ κυρία Καραμάνου ἐν τούτοις, ἣτις, ἀπὸ τῆς μεγάλης αὐτῆς εὐτυχίας, ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἤθελε πλέον ν' ἀναμίγνυται παρὰ μὲ ἡγεμόνας, τὰ εἶχεν ἔχι τόσον καλὰ μετὰ τῆς αὐλῆς τῆς Ῥώμης, ἕνεκα τῶν δύο αὐτῆς διαζεύξεων. Κατὰ τὸ 1814 λοιπὸν ἠθέλησε ν' ἀναγνωρισθῆ παρ' αὐτῆς ὡς νόμιμος

τοῦ Καραμάνου γυνή. Ἄλλ' ὅμως, ζῶντος ἔτι τοῦ πρώτου αὐτῆς συζύγου, οἱ περὶ τὸν Πάπαν ἀπεφάνθησαν ὅτι, εἰς τὰ ὄμματά τῆς ἐκκλησίας, δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ παρὰ ὡς κυρία δὲ Φοντεναί. Ὁ θάνατος ὅμως τοῦ τελευταίου τούτου, λαθῶν χώραν κατὰ τὸ 1815, ἤγειρε τὸ πρόσκομμα τοῦτο ὅσον δὲ διὰ τὸν μετὰ τοῦ Ταλλιὲν γάμον αὐτῆς, οὐδεμίαν οὕτως παρεῖχε δυσκολίαν, πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ ποθομένου, διὰ τὸν λόγον ὅτι, μὴ συναρθέντος τούτου παρ' ἀπλοῦς καὶ μόνον πολιτικῆς καὶ ἀνευ εὐλογίας ἐκκλησιαστικῆς, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀνεγνώριζε τὴν κυρίαν Ταλλιὲν ὡς τοιαύτην.

Ἐπὶ τῆς ἐπανορθώσεως ἐπανεληθούσα εἰς Παρισίους ἡ κυρία Καραμάνου ἤνοιξε τὴν ὠραίαν αὐτῆς κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς Βαβυλωνος οἰκίαν, καὶ ἀιάφρατα ῥίθες τῆς κατέστησαν τοῦ συρμού· οἱ μᾶλλον διακεκρυμένοι ξένοι καὶ αἱ περιφανέστεραι γυναῖκες συνέρχοντο εἰς αὐτάς· καὶ ὅμως οὐδένα τῶν εὐγενῶν κατοίκων τοῦ προαστείου τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ εὐρισκέτις ἐκεῖ. Ἄλλ' ὅμως νέφη τινὰ ἤλθον, κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, νὰ σκοτίσουν ὀλίγον ὀρίζοντα τοσοῦτω λαμπρῶν. Ἡ προγγίπισσα τῆς Χιμάνης ἔμαθεν ὅτι ἤθελον τινες νὰ δημοσιεύσωσιν ἀπομνημονεύματα τῆς ζωῆς τῆς. Τὸ ἐπληροφόρηθη δὲ τοῦτο ἀπὸ τὸν υἱὸν τῆς, καὶ μετὰ ἀνεμύνητο σκάνδαλα εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Ἢδὴ ὁ Κ. Ἐρρίκος Δελατούσ εἶχε συγγράψαι τὸ μυθιστόρημα τῆς Φραγολέττης. Ἐπὶ τῶν συμβάντων δὲ τούτων, ἡ κυρία τῆς Χιμάνης ἐπεστείλατο εἰς τὸν υἱὸν αὐτῆς ἐκ Βρυξελλῶν ἐπιστολὴν θραδύτερον δημοσιευθεῖσαν, ἐν ἣ ἡ δικαία αὐτῆς ἀγανάκτησις ἐξέφραζετο διὰ λέξεων ἀποπνευστῶν εὐσημησύνης καὶ ἀξιοπροσέας· μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων ἔλεγε καὶ τὰ ἑξῆς.

« Σ' εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας, ἀγαπητόν μου τέκνον, διότι ἠθέλησες νὰ ἐμποδίσῃς τὴν δημοσιευσιν τῶν ἀπομνημονευμάτων, ὅφ' ὦν ἡ περὶλήθη. Ὅταν τις ἦνε τοσοῦτον ἀγενῆς καὶ τοσοῦτον οὐτιδανὸς ὥστε νὰ μελετᾷ σκάνδαλα καὶ νὰ προσβάλλῃ γυναῖκα, μητέρα οικογενείας, οὐδενὸς αἰσθημάτος, οὐδενὸς φόβου εἶν' ἐπιδεικτικὸς, καὶ πρέπει τὸ θῦμα νὰ ὑπνιμένῃ. Ὅχι μόνον δὲ δὲν ἔγραψα ἀπομνημονεύματα, τὸ γνωρίζεις καλῶς, ἀλλ' οὔτε ποτὲ θέλω γράψαι. Μέχρι τῆς σήμερον ἔζησα χωρὶς οὗτ' ἐν δάκρυ νὰ χυθῆ ἐξ αἰτίας μου, χωρὶς ποτὲ νὰ δοκιμάσω αἰσθημα μίσους ἢ ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ἐκδικηθῶ διὰ τὰ κακά τὰ ὅποια μοι ἐπροξένησαν, καὶ θέλω, ὡς ἔζησα, ν' ἀποθάνω. Οὐδόλως ἀνέγνων τὴν Φραγολέττην. Ἀφίνομαι νὰ μὲ συκοφαντοῦν ἀγογγύτως, οἱ αἰδιόποτες δὲ καὶ ἂν ὦσιν αἱ προσβολαί, οὐδὲν ἄλλο θὰ ἐπιτύχουν παρὰ περιφρόνησιν ἐκ μέρους μου, ὡς καὶ ἐκ μέρους τῶν τιμίων ἀνθρώπων. »

Τὸ καθ' ἡμᾶς, εἰς παντελῆ εὐρισκόμεθα ἀγνοίαν περὶ τοῦ ἂν ποτε ἐξεδόθησαν τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος ἀπομνημονεύματα.

Τὸ ὑπόλοιπον ἐν τούτοις τοῦ βίου τῆς κυρίας Ταλλιὲν διήλθεν ἐν γλυκείᾳ γαλήνῃ. Ἐκδουλεύσεις πρὸς τὴν πατρίδα, δυστυχίαι ἀνακουφισθεῖσαι, τὸ

αἰσθημα τέλος τοῦ ἀγαθοεργεῖν, ὅπερ τοσοῦτον τιμᾷ τὴν ἀνθρωπότητα, συνεκάλυψαν, παρὰ τῇ κυρίᾳ Ταλλιὲν, τὰς ἀδυναμίας τὰς ὅποιας, ἕκτακτος ἀφ' ἐνὸς καλλονῆ, ἀφ' ἑτέρου δὲ καρδία τρυφερά καὶ τοῦ καιροῦ τὰ δυστυχήματα κατέστησαν εἰς αὐτὴν ἀναποφύκτους. Ὀδυνηρά ἀσθένεια συνέταμε τὰ τελευταία αὐτῆς ἔτη, μόνη δ' ἡ θρησκεία τὴν παρεμύθησεν ἐν ταῖς μακράς αὐτῆς ἀλγηδόνας. Ἀπέθανεν εἰς Χιμάνην τὴν 15 Ἰαννουαρίου 1835, μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς διατηρήσασα τὴν ἔξοχον ὠραιότητα, ἣτις κατέθετο τὴν κρηπίδα τῆς δόξης αὐτῆς. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ βίος γυναικὸς ἐνδόξου, ἣν ἡ ἱστορία τῆς αὐτοκρατορίας συμπεριέλαβεν εἰς τὰς δέλτους αὐτῆς, οὐχὶ ὑπὸ τὸν ἐπιδεικτικὸν τίτλον τῆς μαρκησίας δὲ Φοντεναί, οὐδ' ὑπ' αὐτὸν τὸν τῆς προγγίπισσης τῆς Χιμάνης, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ὑπὸ τὸ πολὺ ἐθνικότερον ὄνομα τῆς κυρίας Ταλλιὲν, οὗ ἡ οικογένεια οὐδέποτε θέλει ἐξελείψει τὴν ἀνεξάλειπτον δημοτικότητα.

(Ἐκ τοῦ Γαλλ. Π. Γ.)

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ φύσις δὲν μὲ ἐπλασε ποιητὴν, ὅπως ἀνυψώσω ἐπὶ πτερύγων Πηγάσου τὴν ἀκαμίαν φαντασίαν σου, φίλε ἀναγνώστα, μέχρι τοῦ συνεδρίου τῶν Ἑλικωνιάδων, ἐκεῖθεν δὲ μεταφέρω αὐτὴν, διὰ τοῦ ἀπεράντου πελάγους καὶ τοῦ ὠκεανοῦ εἰς τὰ χρυσουργεῖα τῆς εὐδαίμονος Καλλιφορίας, καὶ σοὶ παρέξω καὶ ἄφθονον χρυσοῦ συκομιδὴν, οὕτινος μάλιστα στερεῖσαι σήμερον, ἐν τῇ ἀνεργείᾳ τοῦ ταμίου μας τοῦ δημοσίου. Συγγυρόσόν μοι διὰ τὴν ἀκούσιον ταύτην ἀδυναμίαν μου, ἀλλὰ πρὸς τέρψιν σου καὶ ποικιλίαν τῆς Εὐτέρας ταύτης, ἀπεφάσισα, ἅπαξ τοῦ μηνὸς, ὅταν σιγῶσι τὰ ἔργα καὶ αἱ ἡμέραι, νὰ σὲ διηγούμαι πεζώτατα, συμβάντα τῆς κοινωνίας εἰς τὴν ὁποίαν ζῶμεν, ἀνέκδοτα ἄλλων μερῶν.

Δὲν ἀγνοεῖς βεβαίως ὅτι ἅπανα ἡ Εὐρώπη εὐρίσκεται εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον (Stato quo) περιπλοκαί τινες ἀνεσάνησαν τελευταῖον εἰς τὸ Ὄθωμανικὸν κράτος, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ διασκεδάσθησαν. Τὸ γαλλικὸν ἔθνος μὲ στόμα κεχρηγὸς περιμένει τὴν Αὐτοκρατορίαν, καταδικασθὲν νὰ μὴν ἀναγινώσκῃ εἰς τὰς πολιτικὰς ἐφημερίδας εἰμὴ τὰς ἐπισήμους διαταγὰς τοῦ Ναπολέοντος. Ἐν Ἀγγλίᾳ οἱ Λόρδοι παρεξέτραπτησαν εἰς τὰς τελευταίας ἐκλογάς, ὁ δὲ Νέστωρ τῆς διπλωματίας περιμένει τὴν ἐναρξιν τοῦ κοινοβουλίου, διὰ νὰ ἴδῃ τὴν τύχην του. Ἡ Ἰσπανία καὶ Πορτογαλία ἠρεμοῦσιν. Ἡ Σαρδηνία προοδεύει, ἡ Αὐστρία δι' ὕλικῆς ἀναπτύξεως ζητεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τὰς ἐλευθερίας τῶν ἡττηθέντων ἐθνῶν, ἡ Ἀμερικὴ εὐδαιμονεῖ καὶ πλουτεῖ ὑπὸ τὸ πολίτευμα τῆς δημοκρατίας, τέλος ἡ Ἑλλάς,

πολιτικῶς τε οικονομικῶς καὶ ἠθικῶς ἐγγίζει εἰς κατάστασιν χρεωκοπίας.

Κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1852 ὁ γενόμενος ὑπερβολικὸς κρύσων, ἐχλάρωσε τοὺς κατοίκους ἀπάσης τῆς Εὐρώπης· εἰς Γαλλίαν, Ἀγγλίαν καὶ Ἰταλίαν τὸ θερμόμετρον τοῦ Ρεομύρου ἐφθασε μέχρι τῶν 35 βαθμῶν· εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην χώραν, οἱ ἀνθρώποι κατέφυγον εἰς δεήσεις καὶ λιτανίας, ἐπικαλοῦμενοι τὴν ἐξ ὕψους δρόσον. Ἐν Ἑλλάδι ἐπίσης ὁ κρύσων ἦτο σφοδρὸς, αἱ οικογένειαι τῆς πρωτευούσης αἰ τὴν ἐπιδερμίδα ἀπλωότεραν τῶν ἄλλων ἔχουσαι, ὑπέφερον καὶ αὐταί· καὶ ὡς ἐκ τούτου διεσκορπίσθησαν αἱ μὲν ὡς ἀμυρίβιοι εἰς Πειραιᾶ, αἱ δὲ ὡς πτερόσσαι εἰς τὰς ἐξοχάς· περιστεραὶ δὲ μόνον τινὲς ἔμειναν εἰς τὴν πόλιν, καὶ ταύτας ἐδρόσιζε καθ' ἑσπέραν ὁ τῶν Πατησίων ζέφυρος καὶ τῶν αἰσθηματικῶν βλεμμάτων ἡ ἀντιλαμπή. Αἱ Ἀθηναῖοι λοιπὸν ἔμειναν σχεδὸν ἔρημοι εἰς τὴν ἀπόλυτον κυριότητα τῶν ἐργολάβων, ἐκεῖνων δηλαδή οἵτινες περιτρέχουσι τὰς ἀγυῖας μετροῦντες, βῆμα πρὸς βῆμα, τὰς ἀποστάσεις, ὅπως ἀξιωθῶσι τὸ δίπλωμα τοῦ γεωμέτρου· δυσανασχετῆς ἴσως, φίλε ἀναγνώστα, μὴ ἐννοῶν τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἐργολάβος, καθ' ὅσον μάλιστα δὲν εὐρίσκεται εἰς τὰ λεξικά τοῦ Γαζῆ, τοῦ Βυζαντίου καὶ τοῦ Βαρίνου, καὶ μ' ὅλον τοῦτο εἶναι ἐν χρήσει ὁ ἀεροβατῶν, ὁ πλάττων διὰ τῆς φαντασίας του πυργοποιίας, ὀνομάζεται ἐργολάβος. Εἰς τὴν κατηγορίαν δὲ ταύτην ὑπάγονται νέοι καὶ γέροντες, παιδάκια καὶ κοράσια, πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοί, ἐν ἐνὶ λόγῳ, μὲχρι μέρος τῶν λογικῶν ὄντων, διότι εἰς τὸν μάτικιον τοῦτον κόσμον, ἀπκῆξάντες ἀεροβατοῦσιν ἀπὸ τοῦ πρώτου κόμητος μέχρι τοῦ τελευταίου κληρονομίου· ἀλλὰ μεταξὺ πασῶν τῶν πόλεων τῆς Ἑλλάδος τὰ πρώτεις ὡς πρὸς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπιτηδεύματος τούτου, φέροι ἀναμνησθητέως ἡ πόλις τοῦ Ἐρμού. Ἐκεῖ τὰ πάντα ἐνεργοῦνται συστηματικῶς, ἀκριβῶς καὶ ὡς ἐν χρηματηστηρίῳ δίδονται αἱ ὑποσχέσεις. . . ἡ δὲ ἐργολαβία εἶναι ὁ ἐπιούσιος ἄρτος τῆς νεολαίας, ἡ διασκέδασις τῶν κορασίων, τὸ ἄριστον τῶν γερόντων, τὸ ἐργόχειρον τῶν κυριῶν, ἡ βίασνος τῶν ὑπάνδρων.

Ὅστις ἐπεσκέφθη καὶ ἅπαξ μόνον τὴν Ἐρμούπολιν, γνωρίζει τὸν μονότονον περίπατόν τῆς τὸν Βαπτισμόν ὀνομαζόμενον, ὄντινα ὅμως ἡ φιλοκαλία τῶν δημοτῶν ἀπεκατέστησεν οὐχὶ εὐκαταφρόνητον.

Ἐν μιᾷ θερινῇ ἑσπέρᾳ, ἡ χρυσοῦ νεολαία αἴρνης ἅπανα ἐφάνη ἐκεῖ μὲ ὕψος σκυθρωπὸν, μὲ βῆμα βραδύ καὶ ὡς ἐκ συνθήματος ἐπενηφόρει. . . ἡ περιέργεια τῶν ἀνθρώπων ὑπῆρξε μεγίστη· οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι θέλει αὕτη νὰ ἐκφράσῃ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἐμπορίου, ἄλλοι πάλιν ὅτι δεικνύει τὴν δυσσχερσεκίαν τῆς διὰ τὴν ἐπέμβασιν τῆς ἐξουσίας εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς, ἡ Ἀστυνομία ἤρχισε νὰ ἐπαγρυπνῆ ἐπὶ τῆς ἀσφαλείας, μόνον δὲ τὰ γρατῆδια τῆς πόλεως ἐμάντευσαν τὴν ἀληθῆ αἰτίαν· ἔμελλε τὰ στερεθῆ διὰ παρτοῦς ἡ νεολαία θελητικῆν τινὰ περιεστέρην, ἀλλ' ὦ τοῦ θαύματος! τὰ

πάντα ἠλλάξαν αἴφνης μορφήν διὰ μιᾶς ἐξηγήσεως οὐχὶ ῥωμαντικώτατης, δι' ἐνὸς τελευταίου ἀσπασμοῦ. . . Οὕτως, οἱ ἄριστοι καὶ ἠθικοὶ τῶν νέων δὲν ἀπόλεσαν τὴν ἐλπίδα.

Μία τῶν τερπνοτέρων νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἡ Τήνος, ἣτις διακρίνεται διὰ τὸ φιλοξενον τῶν κατοίκων τῆς καὶ τὴν ὠραιότητα τῶν γυναικῶν, πανηγυρίζει τὴν 15 Αὐγούστου ἐκάστου ἔτους τὴν ἐορτὴν τῆς ἐκκλησίας τῆς Εὐαγγελιστρίας· τὸ Ἑλληνικὸν ἀτμόπλοον ὁ Ὄθων ἐπλευσεν ἐκεῖ τὴν 13 ὅπως μεταφέρῃ τοὺς προσκυνητάς· βουλευταὶ, γερουσιασταί, ἄνδρες, παιδάκια, γέροντες, ἅπαντες ἔδραμον διὰ νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὴν θεῖαν ἀντίληψιν! Ὅποια εὐλάβεια εἰς τὸν 19 αἰῶνα! τὸ φύλον, τὸ τε ὠραῖον καὶ δύσμορφον, ἔδραμε καὶ αὐτὸ φέρον πολυτίμητα δῶρα· ἀλλ' ὁ Ποσειδῶν, ὅστις, ὡς φαίνεται, εἶχεν ἔλθει εἰς ἔριδας μετὰ τοῦ Ἄρεως, ἵνα δεῖξῃ τὴν ὑπεροχὴν του, ἐξήγειρε τοιαύτην τρικυμίαν κατὰ τὸν πλοῦν, ὥστε γενικὸς κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς διεδέχθη τὰς πρώτας ἐκχύσεις τῶν αἰσθημάτων· πάντες ἔκλινον γόνυ, ὅπως ἐξιλεώσωσι τὸν ἀτέρτακτον Ποσειδῶνα, ἀλλὰ ματαίως, τὸ ἀτμόπλοον μείναν ἐξ ὀλοκλήρους ἡμέρας εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἐρμού, ἐπέστρεψε φέρον τὴν ὡς ἐκ ναυαγίου σωθεῖσαν χορίαν τῶν στρατιωτικῶν, πολιτικῶν, τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ὧν πολλοὶ ἐπλησίασαν μόνον τὴν Τήνον.

Ὁ Ἕλλην ὅστις φύσει γεννᾶται πολιτικὸς τε, διπλωμάτης καὶ οικονομολόγος, τὰ δὲ μεγαλύτερα ζητήματα ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ λύει αὐτοσχεδίως, ἐπιθυμεῖ βεβαίως νὰ μάθῃ τί πράττει ἡ ἐξαιρέτης ὑπουργικὴ οικογένεια. . . τὰ πάντα ἐπὶ τὰ κρείττω ρυθμίζουσα, νυχθημερὸν ἐν συμβουλίῳ σκέπτεται πῶς νὰ ἀνακαλύψῃ χρυσὸν, ὡς τῆς Αὐστραλίας· ἡ ἄρμονία ἐν αὐτῇ βασιλεύει, καὶ ἂν, ὅ μὴ γένοιτο, συμβῆ μικρὰ σύγκρουσις, χάρις εἰς τὸν διορατικὸν νοῦν καὶ τὴν εὐφυίαν ἐνὸς τῶν μελῶν αὐτῆς, ἡ θεραπεία ὑπάρχει πρόχειρος· ἐν συμπόσιον, οἶνος καμπάντης — καὶ τὰ μαῦρα νέφη τὰ ἐπισκιάζοντα τὸν ὀρίζοντα διεσκεδάσθησαν.

Εἰς νεανίας εὐφυῆς καὶ κατὰ μίμησιν τοῦ πρώτου καιροῦ διὰ σολοικισμοῦ Ἑλληνιστὶ ὀμιλοῦντος, ἰδὼν Κυρίαν τινὰ λίαν εὐαίσθητον, μὲ τὸ φῶς τῆς σελήνης, εἰς τὸν ἐξώστην περιδιαβάζουσαν, ἀπέτεινε τὸν λόγον πρὸς αὐτὴν οὕτω· Κυρία μου, ἐν ὠραία ἑσπέρα σεληνιαζέσθε· καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἀπάντησιν, ἐνθουσιωδῶς ἐπεφώνησε· καὶ ἐγὼ κάθε ἑσπέραν σχεδὸν τὸ αὐτὸ πράττω. Οἱ παροεστώτες ἤρχισαν νὰ γελῶσιν, ὁ εἰς τὸν ἥρωτα ἂν θὰ ἐκδώσῃ λεξικὸν, ὁ ἕτερος τὸν ἐσυμβούλευε νὰ ἐπισκεφθῆ ὅσον οὕτω τὸν ἱατρὸν, διὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τοῦ πάθους του· ὁ νέος ἀνεχώρησε ἐντραπέις, καὶ ὡμωσε, ὡς ὁ σχολαστικὸς, μὴ ἀψάσθαι ὕδατος, ἐὰν μὴ μάθῃ πρῶτον κολυμβᾶν.

Περὶ νομοθετικῶν σωμάτων πρέπει νὰ ὀμιλήσω· μέγα μέρος τῶν πατρῶων τοῦ ἔθνους εὐρίσκονται εἰς περιόδειαν· μετέθεσαν οὕτοι εἰς τὰς ἐπαρχίας τῶν διὰ νὰ κηρύξωσιν εἰς τοὺς λαοὺς, οἵτινες πῶ-

ποτε δὲν τοὺς ἐκλεξάν, ὅτι ἐξεπλήρωσαν μὲ ἀρκετὴν ὀσὶν συνειδήσεως τὰ σοβαρὰ καθήκοντά των, ἀνακεφαλαιούμενα εἰς ἓν ΝΑΙ καὶ ἓν ΟΧΙ, καὶ εἰς τὴν τακτικὴν πολιορκίαν τοῦ γενικοῦ ταμείου τὰ γερόντια καὶ αὐτὰ μὲ τὰς βακτηρίας εἰς τὰς χεῖρας ἀναβαίνουνσι καὶ καταβαίνουνσι τὰς βαθμίδας τῶν ὑπουργείων, πάντοτε διὰ τὸ καλὸν τοῦ ἔθνους, συνιστώντα τοὺς γαμβροὺς των δι' ἀλαταποθηκάρους, τοὺς ἀνεψιούς των διὰ Ο. Ἐφόρους, τοὺς ἐξαδέλφους των διὰ Ταμίαις, τοὺς γυναικαδέλφους των δι' Ἐπάρχους, τοὺς υἱοὺς των διὰ Προξένους, καὶ τοὺς ὑπηρετάς των διὰ διδασκάλους. — Ἡ Κυβέρνησις περὶ πολλοῦ ποιουμένη τὴν διασκέδασιν τῶν πολιτῶν, ἐπροίκισε τὸ θέατρον τῶν Ἰταλικῶν μελοδραμάτων μὲ δρ. 30,000 ὁ Κ. Φ. . . ἐνδουθεῖς λοξοειδῶς τὸν μανδῦαν τοῦ ἐργολάβου, ἀνεχώρησε πρὸ ἑνὸς μηνὸς εἰς Ἰταλίαν ὅπως φέρῃ ἑταιρίαν μελωδῶν τὴν δευτέραν λοιπὸν Νοεμβρίου θέλει δοθῆ ἢ πρώτη παράστασις. Ἡ νεολαία ἄς πανηγυρίσῃ τὴν ἡμέραν ταύτην, αἱ κυρίαὶ ἄς θέσωσιν εἰς δοκιμασίαν τὰ τρυφερά αἰσθήματά των, τὰ κοράσια ἄς συμβουλευόνται τὸν καθρέπτην, καὶ σὺ, φίλε ἀναγνώστα, περιμένε τὴν περιγραφὴν τῶν συμβάντων.

ΕΥΘΥΒΟΛΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΑΟΜΜΑΤΩΝ.

Κατὰ μῆκος τῶν δενδροστοιχιῶν τῶν Ἠλυσίων Πεδίων ὑπάρχουσι τρεῖς ἢ τέσσαρες ἀόμματοι, οἵτινες παίζουσι εἰς τοὺς βαρυλόγους αὐλοὺς των τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἀπὸ τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα ἐτῶν. Ὁ εἰς αὐτῶν, ὁ ἀρχαιότερος, δὲν ἔμεινεν οὔτε μίαν ἡμέραν, εἴτε θέρους, εἴτε χειμῶνος, χωρὶς νὰ ἔλθῃ, συνοδευόμενος ὑπὸ χαριέσσης τινος παιδίσκης δεκαπενταετοῦς, τὴν ὁποίαν υἱοθέτησε, καὶ ἑνὸς λευκοῦ κυνὸς, πάντοτε καλοκτενισμένου, νὰ παίξῃ ἢ μάλλον νὰ διαστρέψῃ ἤχῳ τινι ἔθνικῶν, ὃν ἐπαναλαμβάνει κατὰ κόρον ὀλοκλήρους ὥρας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μελωδίας ταύτης, ἢ μὲν κόρη ἐζήτευσεν, τὸ δὲ κυνάριον ἐντελῶς μεμαθημένον, ἄρinen ὀλακὰς ὁσπευτικὰς, αἵτινες εἴλικον ἀφρεύτως τὴν προσοχὴν τῶν διαδρατῶν.

Ὁ ἀόμματος οὗτος ὠνομάζετο Κρικ-Τούσ. Εἶχε φίλον ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἀόμματον ἐπίσης καὶ παίζοντα τὸν αὐλόν, ἀλλ' ἀντὶ τῶν Ἠλυσίων Πεδίων, ἐκλεξεν οὗτος, ὡς θεατρῶντου, τὴν γέφυραν des Tournelles. Τεσσαράκοντα τρία ἔτη κατὰ συνέχειαν καὶ ἄνευ διακοπῆς, νὸ Γαλιμάρ, οὕτω ὠνομάζετο, προσέμεινεν εἰς τὴν γέφυραν ταύ-

την, εἶχεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του μέγα τι προκαλυπτήριον (abat jour) πράσινον, καὶ ἔμπροσθέν του ἔν κελάδιτρον, ὅπερ τῷ ἐχρησίμευε καὶ ὡς κιβώτιον. Ὁ Γαλιμάρ εἶδε διερχομένας τέσσαρας ἐπαναστάσεις, χωρὶς νὰ διανοηθῆ τις νὰ τὸν μετατοπίσῃ. Ὡδηγεῖτο ὑπὸ παιδὸς δεκαετοῦς, τὸ ὅποιον παρήτει ἅμα ἢ ἡλικία τῆς νοήσεως ἤρχετο εἰς τὸ ἀσθενὲς τοῦτο πλάσμα. Ὁ Γαλιμάρ ἐπέστρεψε καθ' ἐσπέραν εἰς τὸ καταφύγιόν του, ὅπερ ἦτο ἀπλῶς εὐτελής τις καλύβη, κειμένη εἰς τὸ ἰσόγειον μιᾶς ποταπῆς οἰκίας, κατὰ τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ἰακώβου.

Ἄλλ' ὁ θάνατος, ὅστις οὐδένα φεῖδεταί, ἦλθε καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ ἐπαίτου. Αἰσθανόμενος ἑαυτὸν πλησιάζοντα εἰς τὸν πάφον, ἠθέλησε νὰ συμβουλευθῆ ἕνα συμβολαιογράφον. Ὁ Γαλιμάρ ἔκαμε τὴν διαθήκην του καὶ μετὰ δύο ἡμέρας παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ ταῦτα, περὶ τὸ ἐσπέρας, ἀνῆρτι, ὀλόμυρα ἐνδεδυμένος, ἐστάθη πρὸ τοῦ Κρικ-Τούσ, τοῦ ἄλλου ἀομμάτου, καὶ διακόπτων αὐτὸν, μεταξὺ αὐλίζοντα, τῷ ὠμίλησε τοιοῦτοτρόπως.

- Κύριε, ὠνομάζεσθε Κρικ-Τούσ;
- Μάλιστα, κύριε, εἰς τοὺς ὀρισμούς σας.
- Εἶσαι ἐπαίτης;
- Μάλιστα, Κύριε.
- Καὶ τυφλός;
- Μάλιστα, κύριε.
- Ἐχεις μίαν θετὴν θυγατέρα;
- Μάλιστα, κύριε.
- Καὶ ἕνα σκύλο ἄσπρο;
- Μάλιστα, κύριε.
- Εἶχες ἕνα φίλον εἰς τὴν Γέφυραν Τουρνέλλ.
- Ὄνομάζεταί Γαλιμάρ.
- Ὄνομάζετο . . . ἀπεκρίθη ὁ μελανεῖμων ἄνθρωπος. Ἴδου τρεῖς ἡμέραι εἶναι, ὅπου κεῖται εἰς τὸ κοιμητήριον.

Ὁ ἀόμματος ἀφῆκεν βοὴν μεγάλην, εἶτα διεβράγει ὀλολύζων.

— Τῶντι, εἶσαι αὐτὸς αὐτότατος ὁ Κρικ-Τούσ. Ὁ Γαλιμάρ σὲ κατέστησε καθολικὸν κληρονόμον του διὰ τῆς παρούσης διαθήκης του. Σὲ ἀρίνει ἐνκιβώτιον, τὸ ὅποιον ἔχει κρυμμένον εἰς τὴν γῆν, τὸ κελάδιτρον του, τὸν αὐλόν του, ἐν ἐνὶ λόγῳ, πᾶν ὅ,τι εἶχε. Τὸ κιβώτιον λοιπὸν περὶ οὗ ὁ λόγος, περιέχει 80 χιλ. φράγκων.

Ὁ Κρικ-Τούσ κατεπλάγη τοσοῦτον, ὥστε αἱ συνημέμενοι βλεφαρίδες του διεσπάρθησαν καὶ ὁ τυφλὸς ἐφάνη εἰς τὸν συμβολαιογράφον ἔχων ὑγιέστατα ὄμματα. Ὁ ἀόμματος ἠσπάρθη τὸν κύνα του καὶ τὴν κόρην του, ἀνέβη μετ' αὐτῶν ἐφ' ἀμάξης καὶ μετέβη εἰς τὸ οἶκημα τοῦ ἀποθανόντος.

Αἱ 80 χιλ. φράγκων εἰς παντὸς εἶδους νομίσματα, εὐρέθησαν εἰς τὸ μέρος, ὅπερ ὑπέδειξεν ὁ Γαλιμάρ εἰς τὴν διαθήκην του, καὶ ἐπὶ τοῦ κιβωτίου ὑπῆρχεν ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή.

« Γηραιέ μου Κρικ-Τούσ, ἐὰν ὁ Θεὸς κλείσῃ τὰ

» ὄμματα μου πρὶν τῶν ἰδικῶν σου, σὲ ἀφίνω τὰ » χρήματα ταῦτα, προίκισε τὴν Μαριάνναν. Δὲν » θέλω νὰ πάρῳ μαζὶ μου παρὰ τὴν κλαρινέ- » ταν μου, θάψῃ τὴν μὲ ἐμέ. Ἐὰν ἀποθάνῃς, πρὶν » ἐμοῦ, εἰς τὴν Μαριάνναν πάλιν ἀφίνω ὅτι ἔχω » ἐνθυμοῦ κάποτε τὸν τυφλὸν τῆς γεφύρας τῶν » Tournelles. »

Οἱ δύο ἐπαίται οὐδέποτε ἦσαν τυφλοί.

Ἡ δὲ καλὴ Μαριάννα ὑπανδρεύθη σοφόν τινα καθηγητὴν, πλούσιον μὲν τὰς γνώσεις, ἀλλὰ πτωχὸν τῷ πνύματι.

ΜΙΑ ΒΥΣΕΚΤΟΣ ΤΑΒΑΚΟΘΗΚΗ. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐνεστώτος ἔτους ἐπωλήθησαν εἰς τι μέγαρον τῶν Πικριῶν, πληθὺς ταβακοθηκῶν, αἵτινες ἀνῆκον ὄλαι εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἄτομον. Ἐλεγετο δὲ ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἀνέβαινεν εἰς 3,000. — Ἐνταῦθα ὁ ἀριθμὸς φαίνεται ὅπως οὐκ ὑπερβολικὸς καὶ ἀνάγκη νὰ ἐκπαισθῆ ἐν μηδενικῶν καὶ τὸν νὰ περιορισθῶμεν εἰς 300 μόνον.

Ἄλλ' ὁ περιώνυμος μελωδὸς Lablache ἔχει βεβαιότατα 366 ταβακοθήκας. Λέγομεν δὲ 366 καὶ ἰδοὺ πῶς.

Τῷ 1841 ὁ Λαβλάς εὐρίσκειτο εἰς Λονδίνον, ὅπου κατέβηκε ὄλους τοὺς φοιτητὰς τοῦ Hay-Market. Ἡ Βασιλισσάητις εἴματα δι' ὄλους ἰδιαιτέρας εὐνοίας τὸν καλλιτέχνην τοῦτον, τῷ ἐχάρισε ταβακοθήκην περιεκκοσημένην μὲ ἄνθρακας (rubis) παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ τῇ ὑποσχεθῆ ὅτι θέλει τὴν μεταχειρίζεσθαι μίαν ἡμέραν τοῦ ἐνιαυτοῦ.

— Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὴν Υ. Μ. ἀπεκρίθη ὁ μελωδὸς, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ὑποσχεθῶ τοῦτο. Εἶναι πινακέναι ὄλαι μου αἱ ἡμέραι, ἔχω 363 ταβακοθήκας.

— Τότε, ἐπανελάθεν ἡ Βασιλισσα, μετὰ θελκτικῶν τάτου μειδιάματος, ἡ ἰδική μου θέλει χρησιμεύει κατὰ τὰ βύσεκτα εἶη.

Ὁ Λαβλάς συνεμορφώθη θρησκευτικῶς μὲ τὴν διαταγὴν τῆς Βασιλισσῆς καὶ ἐκτότε, ἦτο ἀπὸ τοῦ 1841 τῆς βασιλικῆς ταύτης ταβακοθήκῆς ἐγένετο τρεῖς χεῖρσις. Ἡ τελευταία φορὰ ἦτο τὴν 29 Φεβρουαρίου τοῦ παρόντος ἔτους.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΠΟΙΗΤΩΝ. Περικτὸς τοῦ Ἀλφρέδου Μουσε, παλαιότερου ποιητοῦ, ὅστις τέλος παντῶν ἐγένετο δεκτικὸς ὡς μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας καὶ μεγάλας λαμβάνει ἤδη περιποιήσεις παρὰ τοῦ σοφοῦ τοῦτου σώματος, τὸ ὅποιον ἄλλοτε δὲν κατεδέχθη νὰ τὸν εἰσάξῃ εἰς τὸν περιβόλόν του, ὑπάρχουν ἔσπεροι τρεῖς ἐκ τῶν νεωτέρων ποιητῶν, ἀνῆκοντες ὡς λέγουσιν εἰς Γαλλίαν, εἰς τὴν σχολὴν τῆς λογικῆς (du bon sens). Εἰσὶ δὲ οὗτοι, πρῶτος ὁ Πονσάρ γνωστὸς διὰ τὰς ἐπὶ τὸ κλασικώτερον τραγωδίας του, τὴν Λουκρητίαν καὶ ἐσχάτως ἦδη τὸν Ὀδυσσεῖα, ὅπου ὁ Ὅμηρος ἐδολοφονήθη, ὁ Πονσάρ ὁ Πονσάρ, ὁ ποιητὴς τραγωδίας ἐπιγραφόμενης ἢ θυγατέρα τοῦ Ἀἰσχύλου καὶ ὁ Αἰμίλιος Ὁζιέ, τῆς τραγωδίας τῆς Γαβριέλης.

Ἐκ τούτων, ὁ Πονσάρ κατάρθρωσεν ἐπικερδέστατον συνεικτίσιον, ἀλλ' ὁ τυχερότερος πάντων εἶναι ὁ

Αἰμ. Ὁζιέ. Ἦν οὗτος βιβλιοθηκῆριος εἰς Μασσαλίατα ὅταν ἀπέφασσε νὰ μεταβῆ εἰς Παρισίους διὰ νὰ διδάχθῃ ἢ τραγωδία του. Ἐχὼν θεῖον πλουσιώτατον ὑπῆγε κατὰ χρέος νὰ τὸν ἀπχαίρῃ ἡ. Ὁ θεὸς, ὡς ὄλοι οἱ πλούσιοι. ἦτον εἰς ἀκρον φιλάργυρος ἄλλὰ συμπέρανεν, ὅτι ὁ ἀνεψιὸς του, καθὸ ποιητῆς δὲν θὰ εἶχε ἄρθρα τὰ μεσα, ἔπως παρατεινῆ, ἀνάγκης τυχούσης, τὴν εἰς Παρισίους διαμονὴν του. Ἐυπλαγχνισθεὶς δὲ, τῷ ἔδωκε συναλλαγματικὴν 2,000 φράγκων ἐπὶ τοῦ εἰς Παρισίους τραπεζίτου του.

— Ἴδου, λάβε, λέγει, αὐτὴν τὴν συναλλαγματικὴν καὶ κάμε χρῆσιν αὐτῆς τότε μόνον, ὅταν λαβῆς ἀνάγκην ἀπόλυτον καὶ ὑπαγε εἰς τὴν εὐχὴν μου.

Ὁ ἀνεψιὸς προσεκύνησε εὐγνωμόνως καὶ ἀπῆλθε. Ὅταν ὁ ποιητὴς μας ἐφθασεν εἰς Παρισίους ἐξεβράγη ἢ ἐπανάστασις τοῦ Φεβρουαρίου, ὥστε, ἂν καὶ ἐπηνέθη ἡ τραγωδία του, ἀλλὰ δὲν τῷ ἔφερε τὰς προσδοκωμένας ἀπολαύσας. Ἐπιστρέφει λοιπὸν εἰς Μασσαλιαν ἀθυμῶν, ἀλλὰ παρουσιάζεται εἰς τὸν θεῖόν του καὶ τῷ ἀποδίδει τὴν συναλλαγματικὴν, λέγων,

— Δὲν ἔλαβα ἀνάγκην, ἀγαπητὲ θεῖε, ἀλλ' εὐγνωμῶν ὡς νὰ ἔκαμα χρῆσιν αὐτῆς.

Ὁ φίλοσχημασθεὶς θεῖος ἔμεινεν ἐμβρόντητος καὶ ἐξεστρηκῶς ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἔχῃ τις εἰς τὴν διαθέσιν του 2,000 φραγκων, καὶ νὰ μὴ τὰ ἐξοδεύσῃ, ἢ νὰ τὰ κατακρατήσῃ, ἐπὶ ὁποιαδήποτε προσφάσει. Ἐκ τῆς σιγμῆς ἐκείνης ἔγραψε τὴν διαθήκην του, καὶ κατέστησε τὸν ἀνεψιὸν του γενικὸν κληρονόμον ὄλης του τῆς περιουσίας, (60, χιλ. φράγκων εἰσοδήματος).

Ὁς ἡ ἀτυχία οὕτω καὶ ἡ εὐτυχία δὲν ἐρχεται μόνη. Καὶ κατὰ τὴν ἀμεταβλήτην ταύτην ἀρχὴν, ὁ Μασσαλιώτης ποιητὴς ἐνομορμῶθη ἐσχάτως πνευματοδοστατὴν καὶ πλουσιωτατὴν τινὰ χήραν. — ἔχων ἤδη 400,000 φράγκων ἐτήσιον εἰσόδημα, καὶ γενόμενος οὕτω ὁ πλουσιώτερος οὐ μόνον τῶν τῆς Γαλλίας ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος ποιητῶν. Καὶ ἐπειτα λέγουσιν ὅτι ὁ παρῶν αἰὼν δὲν εἶναι τῶν ποιητῶν!

ΣΚΥΛΩΝ ΑΓΧΙΝΟΙΑ. Γνωστὴ ὑπάρχει ἡ ἐσχάτως γενομένη ἐν Γαλλίᾳ καταδρομὴ τῶν σκύλων. Ἡ περιστασις αὕτη ἐγενετο ἀφορμὴ οὐ μικρῶν συζητήσεων περὶ τῆς χρησιμότητος τοῦ εὐγενεοῦς τοῦτου ζώου καὶ διάφορα ἐξήλθον εἰς μέσον ἀνέκδοτα περὶ αὐτῶν.

Ἐπορευετο σωφὸς τις ἐκ τοῦ Ἰνστιτούτου, ἀφηρημένος καὶ περισπώμενος τὸν νοῦν εἰς τινὰ τῶν Παρισίων λεωφόρων. Αἴφνης συνελθὼν παρατηρεῖ, ὅτι ὁ κύων του δὲν τὸν ἀκολουθεῖ καὶ ἰδοὺ πάλαι ἢ καρδια του, μὴ ἐγένετο θῆμα τοῦ δημίου. Συριεῖ λοιπὸν τὸν κράζει, ἐπιστρέφει ὀπισθεὶς καὶ τέλος τὸν βλέπει καθήμενον καὶ συνεσταλμένον εἰς τινὰ γωνίαν τῆς ὁδοῦ. Ἀπορεῖ, ὅτι δὲν προτερῆχεται εἰς τὴν φωνὴν του καὶ πλησιάζει. Βγείρεται τότε ὁ κύων καὶ ὁ ἐκθαμβὸς σωφὸς βλέπει, ὅτι ἐκαθητο ἐπὶ τοῦ χροτοφυλακίου του, ὅπερ τοῦ ἔπεσε χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ καὶ ὅπερ περιεῖχε σπουδαῖα τινὰ ἔγγραφα καὶ 2,000 φράγκων εἰς τραπεζικὰ γραμματῖα. Ἐνοεῖται ὅτι ὁ κύων ἔμεινε διὰ νὰ τὸ φυλάξῃ.

Ἐτερος σκύλος ὠδήγει καὶ ἐσπέραν τὸν μέθυτον κύριόν του, βαδίζοντα εἰς τὸ παρόχθιον τοῦ ποταμοῦ. Ὁ μέθυτος φυσικῶ τῷ λόγῳ, δὲν εἶχε στερεῖρον τὸ βῆμα καὶ ἦτον εἰσιμὸς εἰς ἔκκισιον βῆμα νὰ πείσῃ

εις τὸν ποταμὸν ἀλλὰ τὸ ἀγγίχουσι ζῶν ἐπαγρόπναι·
εις τὰ βήματά του καὶ ἀπώθει· αὐτὸν δασάκις ἐπλησια-
ζεν εἰς τὸ χεῖλος, μαχρισοῦ τὸν ἔφερον εἰς τὴν
κατοικίαν του, τὴν ὅποιαν βεβαίως, ἀνευ τοῦ ἀλόγου
τούτου ὀδηγοῦ του, ὁ λογικὸς ἄνθρωπος δὲν ἤθελεν ἐ-
πανεύρει.

ΤΟ ΣΤΕΡΕΟΣΚΟΠΙΟΝ. — Ἡ θαυμασία αὕτη ἐ-
πινόησις χρεωστεῖται εἰς τὸν μηχανικὸν Κ. Wheal-
stone, τὸν ἐφευρέτην τῆς ἠλεκτρικῆς τηλεγραφίας.
Χρησιμεύει δὲ τὸ στερεοσκοπίον εἰς τὴν διὰ τῆς φω-
τογραφίας ἐξεκόνισιν τῶν ἀντικειμένων, ὅπως βλέ-
πονται ταῦτα δι' ἀμφοτέρων τῶν ὀφθαλμῶν, ὅπως ὁ-
πάρχουσιν ἐν ἑαυτοῖς μετὰ τῶν τριῶν ἀποστάσεων
τῶν, τῶν ἐξοχῶν τῶν, τοῦ κύκλου αὐτῶν, ἐν ἐνί, πα-
ριστᾷ ταῦτα ἐν εἶδει σ τ ε ρ ε ὠ ν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐξήγησις, τοῦ θαυμασίου τούτου ἀπο-
τελέσματος, στηριζομένου ἐπὶ τῆς θεωρίας τῆς δι' ἐ-
κατέρων τῶν ὀφθαλμῶν ὁράσεως, ἀπαιτεῖ πολλὴν λε-
πτομέρειαν ὅπως γίνῃ καταληκτικὴν, θέλομεν ἐπανέλ-
θει εἰς τὰ τῆς ἐφευρέσεως ταύτης. Λέγομεν δὲ ἤδη
μόνον, ὅτι διὰ τοῦ στερεοσκοπίου τὰ ἀντικείμενα ἀπο-
τυποῦνται εἰς διπλᾶς εἰκόνας, καὶ ὅτι ἡ φωτογραφία,
τελειοποιηθεῖσα διὰ τοῦ στερεοσκοπίου, τοσοῦτον εἶναι
ἑαυτῆς ἀνωτέρα, ὥστε ἐλευθεύεται μετ' οὐ πολὺ ἡμέ-
ρα, καθ' ἣν ὅλα τὰ φωτογραφικὰ ἐκμαχεῖα, εἶναι τοπία,
μνημεῖα, εἰκόνας προσώπων κτλ. θέλουν συνάπτεσθαι
ἀνά δύο διὰ ν' ἀπεικονίζωσιν ἐν ὅλῃ τῇ ἀληθείᾳ αὐτῶν,
ἐν ὅλῃ τῇ καλλονῇ αὐτῶν, τὴν ὑλικὴν καὶ τὴν ζῶσαν
εὔσει.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΚΘΕΣΙΣ.

Συγγραφεῖσα ὑπὸ Σ. Θ. ΞΕΝΟΥ.

Ἐν Λονδίῳ 1852.

Ἡ Ἑλλάς, ὡς γνωρίζομεν, δὲν ἐφάνη μετ' ἐν-
δομα γάμου εἰς τὰ Ὀλύμπια τῆς παγκοσμίου
βιομηχανίας. Πολλὰ τινα συνέτρεξαν εἰς τοῦτο. Ἀλλ' ἐ-
τυχεν εὐτυχῶς ἐν Λονδίῳ, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεῖ-
νην, νέος τις Ἕλλην, εὐφυῆς καὶ φιλόπαιτος, ὁ Κ.
Σ. Θ. Ξένου, ὅστις αὐθορμήτως καὶ παρατήρησε καὶ
συνέγραψε περὶ τῆς ἐκθέσεως ταύτης, καθ' ἣν καιρὸν
αἱ κυβερνήσεις τῶν ἄλλων ἔθνῶν ἐπεμπον ἐπιτήδεας
ἀνδρας εἰδικούς· διὰ νὰ πράξωσι τοῦτο. Τὴν περιγρα-
φὴν καὶ τὰς παρατηρήσεις ἐδημοσίευσε τότε ὁ συγγρα-
φεὺς εἰς ἐφημερίδας, ἀλλὰ μετατωπώσας ἤδη αὐτάς,
εἰς ἰδιαιτερον τεῦχος, πλουτισμένον διὰ τετρακοσίων
εἰκονογραφιῶν, ὁ Κ. Ξένους ἐπράξεν ἔργον καὶ διὰ
τὸ ἔθνος ὠφέλιμον καὶ εἰς ἑαυτὸν περιποιοῦν τιμὴν.
Ὁ Κ. Ξένους προσέβη καὶ εἰς γενναιοτέραν πράξιν·
ἐδωρήσατο εἰς τὴν κυβερνήτην, διὰ τοῦ φιλογενοῦς Κ.
Α. Ράλλη, 500 ἀντίτυπα διὰ νὰ διατεθῶσι ὑπὲρ τῶν
δημοτικῶν σχολείων καὶ ἐργοστασιαρχῶν καὶ τε-
χνιτῶν. Ἐπίσης προσδιώρισεν 400 σώματα διὰ τὴν Ἑ-
πάντηρον, καὶ 100 δὲ τὰ ἐν Τουρκίᾳ ὁμόθητικα σχο-

λεῖα. Περιττὸν νὰ εἰπῶμεν πόσον ἀξίεπαίνος καὶ ἀξιο-
μίμητος εἶναι ἡ πράξις αὕτη.

Βεβαίως, ἐγένοντο περιγραφαὶ ἐπιστημονικώτεραι
τῆς Ἑλληνικῆς ταύτης, ἀλλὰ λέγομεν θαρραλαίως,
ὅτι ἡ τοῦ Κ. Ξένου ὑπερτερεῖ τὰς λοιπὰς κατὰ τοῦτο,
ὅτι ἀνέδραμε εἰς τὴν ἀρχαιότητα· ἱστορήσας τὴν
Ἑλληνικὴν βιομηχανίαν, καὶ τρόπον τινὰ ἐκάλυψε τὴν
ἐνεστῶσαν μικρότητά μας διὰ τοῦ παρελθόντος μεγα-
λείου μας! Σοφὸς τις καθηγητὴς, ὁ ἱερεὺς Κάρολος
Στρόγκ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Ἑλλάδα « εἶσαι, εἶ-
πεν, ἡ μήτηρ ὄλου τοῦ ἀπείρου τούτου κόσμου » καὶ
ὁ Κ. Ξένους διὰ τῆς περιγραφῆς του ἐδικαίωσε θαυμα-
σίως τοὺς ὠραίους τούτους λόγους τοῦ φιλέλληνος Ἀγ-
γλου. Συνιστῶμεν ἰδίως εἰς τὴν ἀνάγνωσιν παντός, τὸ
περὶ Ἑ λ λ ἄ δ ο ς κεφάλαιον καὶ τὸ περὶ Γ ε ω ρ-
γ ῖ α ς.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Σύγκειμαι ἐκ δεκαεννέα γραμμάτων.

Τὸ 1, 19, 13, 17, 6. ἦτον ὁ πρῶτος τῶν Ἑ-
βραίων Νομοθέτης καὶ ὀδηγός.

Τὸ 6, 2, 4, 14, 2. Τὸ ὄνομα μιᾶς Ἀρχαίας
Ἑορτῆς.

Τὸ 13, 19, 4, 3, 2, 7, 17, 6. Ὁ μεγαλύτερος
Ἕθικὸς τῶν Ἑθνικῶν.

Τὸ 1, 5, 14, 8, 6. Ἡ Μεμβράνη ἦτις ἐμπο-
δίζει τὰ ρεύματα τοῦ ἀέρος.

Τὸ 16, 19, 2, 10, εἶναι τι τὸ ὁποῖον μερικοὶ
Λαοὶ καίνοσι.

Τὸ 6, 2, 18, 15, 9, 10, 2, εἶναι τὸ ὄνομα
μιᾶς Κόρης.

Τὸ 1, 2, 3, 11, 12, 13, ἦτον εἰς περίφημος
Στρατηγὸς Ῥωμαῖος.

Τὸ ὄλον μου ἦτο διάσημός τις καὶ εὐχλωτός
ἀνὴρ τῆς Ῥώμης.

Ἐν Ζακύνθῳ τῇ 13 Αὐγούστου 1852.

Εἰς Ζακύνθους.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Ἡ Σειρήν. — Ἑωθινὴ δέξις. — Ἡ Ἑσθήρ.
— Ἱστορία ἐνὸς παλατιοῦ καὶ ἐνὸς ἀνθους. —
Ἐναέριον ταξείδιον. — Περίδοξοι γυναῖκες. —
Χρονικά. — Ποικίλα. — Αἰνίγμα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ. ὁ Ἰπποκόμης τῆς Βραζελόνης.
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ. Ἑλληνικὴ εἰκὼν. — Ὁ Πάξ-
των καὶ τὸ πκλάτιον. — Τὸ ἄνθος Βικτωρία.